INSTITVTIONES ABSOLVTISSIMÆ IN GRAECAM LINGVAM:

ITEM,

Annotationes in Nominum, Verborúmque difficultates,
Inueſtigatio Thematis in verbis Anomalis,
Compendioſa Syntaxeos ratio:

N. CLENARDO AVTORE.

CVM Praxi ſiue vſu præceptorum Grammatices, per P. Anteſignanum.

VIRTVTE DVCE, COMITE FORTVNA.

LVGDVNI,
APVD ANTONIVM GRYPHIVM.
1564.

NICOLAVS CLENARDVS

FRANCISCO HOVERIO

ludi literarij moderatori

apud Mechli-

nienſes

S.

QVum ante annos aliquot diſcipulis meis, quos priuatim docendos ſuſceperam, Græcas literas tradere vellem, congeſſi in eam linguam breues admodum inſtitutiones, vt rudimentorum candidatis inſtar enchiridij forent. Id opuſculum anno ſuperiore prelo committere ſtudui, partim vt auditoribus noſtris expeditior via ſterneretur, partim vt deſiderio tuo ſatisfacerem, cui neceſſitudinis nomine plurimum deberem. Verùm nec commoditas in præſentia dabatur typographi, & otium alioqui deerat, quantum lambendus ille partus requireret. Itaque his proximis diebus temporis partem nactus, & Reſcio noſtro benignè operas præbente, libellum ad limam reuocaui, iuſtóque auctario locupletatum reddidi. Meritò autem tibi dicandum duxi, vt hoc veluti teſtimonio Mechlinienſium iuuentuti gratularer, quæ tam diligentem ſortita præceptorem, non ipſa modò in Græcis literis ſtrenuè promouet, ſed exteros quoque plurimos ſtudiorum fama in ludum tuum pellicit: adeò vt non triuiali ſcholæ, ſed celeberrimæ cuipiam Academię præeſſe videaris, induſtria paratis ædibus, quę numero noſtrorum gymnaſiorũ ſint æmulæ. Faxit Deus vt iſte auſpicatiſſimus curſus magis ac magis in dies proſperetur. & quemadmodum Latinos diſcipulos optimè eruditos, ita iam incipias Græcanica literatura præditos, è nouis iſtis Athenis ad nos dimittere. Vale Louanij XVII. Cal. Apr. Anno 1530.

GRÆCORVM LITERÆ.

Α, α	ἄλφα,	alpha.	a
Β, β, ϐ	βῆτα,	vita.	b
Γ, γ, ɼ	γάμμα,	gamma.	g
Δ, δ, ẟ	δέλτα,	delta.	d
Ε, ε	ε ψιλὸν,	e pſilon.	e
Ζ, ζ	ζῆτα,	zita.	z
Η, η	ἦτα,	ita.	i,longum
Θ, ϑ, ϑ, θ	θῆτα,	thita.	th
Ι, ι	ἰῶτα,	iota.	i
Κ, κ	κάππα,	cappa.	c
Λ, λ	λάμβδα,	lambda.	l
Μ, μ	μῦ,	my.	m
Ν, ν	νῦ,	ny.	n
Ξ, ξ	ξῖ,	xi.	x
Ο, ο	ο μικρὸν,	o micron.	o,paruum
Π, ϖ, π	ϖῖ,	pi.	p
Ρ, ϱ, ρ	ῥῶ,	rho.	r
Σ, σ, ϲ, ς	σίγμα,	ſigma.	s
Τ, τ, ⅂	ταῦ,	tau.	t
Υ, υ	υ ψιλὸν,	y pſilon.	y
Φ, φ	φῖ,	phi.	ph
Χ, χ	χῖ,	chi.	ch
Ψ, ψ	ψῖ,	pſi.	pſ
Ω, ω	ω μέγα.	o mega.	o,magnum.

Vocales.
- Longæ, η, ω.
- Breues, ε, ο.
- Ancipites, α, ι, υ, quæ & communes dicuntur, quòd modò ſint longæ, modò breues.

DIPHTHONGI,

Propriæ,	Impropriæ,
αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.
æ, au, i, eu, u.	a, i, o, iu, i, ou.

In αὐ, ευ, ηυ, ωυ, pronuntiatur υ, vt u conſonans.

Vocales item
- Præpoſitiuæ, α, ε, η, ο, ω: propterea quòd in diphthongis præponantur.
- Subiunctiuæ autem ι, υ: quòd ſubſequantur.

Faciunt verò per ſe ſyllabam, quoties duobus in apice punctis notantur, παϊς, païs diſſyllabum: ἄϋπνος, aypnos, triſſyllabum. Cæterùm in tribus ᾳ, ῃ, ῳ, iota non ad latus adfigitur, ſed infrà ſcribitur.

Mutæ
- Tenues, π, κ, τ.
- Mediæ, β, γ, δ.
- Aſpiratæ, φ, χ, θ.

Duplices
- ζ σδ.
- ξ κσ, γσ, χσ.
- ψ πσ, βσ, φσ.

Liquidæ, ſiue Immutabiles quatuor, λ, μ, ν, ρ.

CAN

CANONES PRONVN-TIATIONIS.

Accentus.

Accentus tres, { Acutus ´, θεός, theós: λόγος, lógos: τύπτομεν, typtomen.
Grauis `, τιμὴ, time.
Circunflexus ˜, ποιῶ, piô: βοᾶτε, voâte. }

Acutus & Circunflexus attollunt ſyllabam quam afficiunt: Grauis deprimit.

Spiritus.

Spiritvs duo: Aſper ſiue denſus ῾, ἅμα, hama. Lenis ſiue tenuis ᾿, ἐγὼ, ego. Semper autem vocalis, aut diphthongus initio dictionis alterum poſſidet è ſpiritibus. Conſonans ρ, in principio quidem aſpiratur, ῥώμη, rhome: in medio verò ſi geminetur, priore loco leuigatur, poſteriore aſpiratur, πόῤῥω, porrho.

Apoſtrophos.

Apostrophos nota eſt reiectæ vocalis, α, ε, ι, ο: aut diphthongi αι, οι. quod fit ob ſequentem vocalem: quæ ſi aſpiretur, migrat præcedens tenuis in aſpiratam: πάντα ἔλεγον, πάντ᾿ ἔλεγον, pandelegon. Prolatio enim eſt in morem vnicæ dictionis: ἀπὸ οὗ, ἀφ᾿ οὗ: κατὰ οὗ, καθ᾿ οὗ: νύκτα ὅλην, νύχθ᾿ ὅλην.

Pronunciatio.

Gamma γ ante γ, ξ, χ, ſonat perinde vt ν: ἄγγελος, Angelos: λύγξ, lynx: ἔγχος, enchos. Sic an κ, ſed ipſum κ, ſonandum vt g, πέφαγκα, pephanga.

Tau τ, poſt ν, vt d, τὸν τάνταλον, ton dandalon.

Ny ν ante β, μ, π, vt m: τὸν βίον, tom vion: τὴν μερίδα, tim merida: τὸν πίθον, tom biton per b.

Pi π poſt μ, vt b Latinum: πέμπω, pembo.

Itidem poſt ν, in diuerſis dictionibus, τὸμ πίθομ, tom biton.

PARTES ORATIONIS OCTO.

NOmen, Verbum, Participium, Pronomen, Articulus, Aduerbium, Coniunctio, Præpoſitio.

Casvs quinque, Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus, Vocatiuus, ſiquidem Ablatiuo Græci carent.

Nvmeri tres, Singularis, Dualis, Pluralis.

Vtimur Duali, cùm de duobus eſt ſermo. In duali vox eadem Nominatiui, Accuſatiui, & Vocatiui: itidem Genitiui, & Datiui. Sic in Plurali ſemper Nominatiuus idem cum Vocatiuo.

Articulus. Latini inter declinandum vſurpant Hic, Hæc Hoc: Græci verò Articulum ὁ, ἡ, τό: quem vocant Præpoſitiuum, quòd nominibus præponatur. Inflectitur autem ſic.

Maſcul. Singu. Nominatiuus, ὁ, hic. Genitiuus τοῦ, huius. Datiuus τῷ, huic. Accuſatiuus τὸν, hunc, Dual. Nominatiuus & Accuſatiuus τὼ, hi & hos, de duobus. Genitiuus & Datiuus τοῖν, horum & his, de duobus. Plural. Nominatiuus οἱ, hi. Genitiuus τῶν, horum. Datiuus τοῖς, his. Accuſatiuus τοὺς, hos.

Fœm. Singul. ἡ, τῆς, τῇ, τὴν. Dual. τὰ, ταῖν. Plur. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neutr. Singul. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. Dual. τὼ, τοῖν.

Plural.

Plur. τὰ, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli Vocatiuum ignorant: pro quo in declinationibus vtimur aduerbio vocandi ὦ, ô.

DECLINATIONES NOMINVM QVINQVE.

PRIMA eſt in ας, Maſculinorum, ὁ Αἰνέας: & in ης, partim Maſculinorum, ὁ χρύσης, partim Communium, ὁ καὶ ἡ λῃστής, hic & hæc latro. quorum Genitiuus in ου, Datiuus in ᾳ, vel ῃ, diphthongum impropriam, Accuſatiuus in αν, Vel ην. Vocatiuus in α, vel η, ſecundum terminationem Nominatiui. Dualia, & Pluralia conueniunt cum articulo fœminino, ablato τ. *Prima nominum pariſyllabicorum declinatio.*

Sin. ας, ου, ᾳ, αν, α. Dua. α, αιν. Plu. αι, ῶν, αις, ας, αι.
ης, ῃ, ην, η.

Singularia, ὁ Αἰνέας, τοῦ Αἰνέου, τῷ Αἰνέᾳ, τὸν Αἰνέαν, ὦ Αἰνέα.

Dualia, τὼ Αἰνέα, τοῖν Αἰνέαιν, ὦ Αἰνέα.

Pluralia, οἱ Αἰνέαι, τῶν Αἰνειῶν, τοῖς Αἰνέαις, τοὺς Αἰνέας, ὦ Αἰνέαι.

ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση.

ὁ καὶ ἡ λῃστής, τοῦ καὶ τῆς λῃστοῦ, & ita deinceps.

Quinque Græcorum linguæ præcipuæ: Communis, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. E quibus Attici in omni declinatione Vocatiuum ſimilem formant Nominatiuo, ὁ & ὦ αἰνέας.

Secunda declinatio.

SECVNDA declinatio tantùm eſt Fœmininorum, quæ deſinunt vel in α, vt ἡ μοῦσα:

vel in η, vt ἡ τιμή. Genitiuus in ης. Datiuus in ῃ, diphthongum. Accuſatiuus in αν, vel ην, Vocatiuus in α, vel η, iuxta terminationem Nominatiui. Dualia & Pluralia perinde ſe habent, atq; in Prima declinatione.

Sin. α, ης, ῃ, αν, α. Dua. α, αιν. Plu. αι, ῶν, αις, ας, αι.
η, ην, η.

Ἡ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν, ὦ μοῦσα.
Ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τῇ τιμῇ, τὴν τιμὴν, ὦ τιμή.

Finita in δα, θα, ρα, & α purum (hoc eſt, quod non ſubſequitur conſonantem) faciunt Genitiuum in ας, Datiuum in ᾳ diphthongum impropriam.

Λήδα, λήδας, λήδᾳ, Μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. Ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ, Φιλία, φιλίας, φιλίᾳ.

Tertia declinatio.

TERTIA declinatio complectitur Maſculina, Fœminina, & communia in ος, ὁ λόγος, ἡ ὁδὸς, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. & Neutra in ον, τὸ ξύλον. Vocatiuus in ε. Genitiuus, Datiuus, & Accuſatiuus, item Dualia, & Pluralia ſequuntur articulum maſculinum & neutrum.

Sin. ος, ου, ῳ, ον, ε, Dua. ω, οιν. Plu. οι, ων, οις, ους, οι.
ον, ον, ον. α, α, α.

Ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ, τὸν λόγον, ὦ λόγε.
Ἡ ὁδὸς, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ, τὴν ὁδὸν, ὦ ὁδέ.
Ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου.
Τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τῷ ξύλῳ, τὸ ξύλον, ὦ ξύλον.

Neutrorum tres caſus ſimiles, Nominatiuus, Accuſatiuus, & vocatiuus: qui in ſingulari numero varias habet terminationes in

Quinta

Quinta declinatione: pluraliter autem ſemper exeunt in α.

Quarta declinatio.

QVARTA declinatio Atticorum eſt propria, vertentium vocales præcedentis declinationis in ω, alioqui genere conſentit: nam continet maſculina, Fœminina, & Communia in ως. ὁ μενέλεος: ἡ ἅλως: ὁ καὶ ἡ ἔυγεως. & Neutra in ων, τὸ ἔυγεων. Omnes caſus deſinunt in ω, vertitur enim ο, in ω, οι, in ῳ, ſubſcribendo iota: ου, in ω, abiecto υ. Neutrorum quoque α, migrat in ω: hoc modo.

Sin. ως, ω, ῳ, ων, ως. Dua. ω, ῳν. Plu. ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ.
ων, ων, ων. ω, ω, ω.

Ὁ μενέλεως, τοῦ μενέλεω, τῷ ελεῳ, τὸν ελεων, ὦ ελεως.
Ἡ ἅλως, τῆς ἅλω, τῇ ἅλῳ, τὴν ἅλων, ὦ ἅλως.
Ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, τοῦ καὶ τῆς ἔυγεω, τῷ καὶ τῇ ἔυγεῳ.
Τὸ ἔυγεων, τοῦ ἔυγεω, τῷ ἔυγεῳ, τὸ ἔυγεων.

Quatuor prædictæ declinationes, appellantur pariſyllabicæ, quòd obliqui ſint Nominatiuo pares ſyllabis.

Quinta declinatio.

QVINTA declinatio impariſyllabica, complectitur omnia genera & terminationes plurimas.

Genitiuus Nominatiuum ſuperat, exiens in ος. Datiuus in ι. Accuſatiuus in α. Vocatiuus ſæpè idem cùm Nominatiuo. Dualis nominatiuus ε. Genitiuus οιν. Pluralis nominatiuus ες, Genitiuus ων. Datiuus σι. Accuſatiuus ας. At neutrorum plurale in α.

Singul. Nominatiuus varius, ος, ι, α, Vocatiuus varius. Dual. ε, αιν. Plural. ες, ων, σι, ας, ες.

α, α, α.

Sin. ὁ τιτὰν, τοῦ τιτᾶνος, τῷ τιτᾶνι, τὸν τιτᾶνα, ὦ τιτάν.

Dual. τὼ τιτᾶνε, τοῖν τιτάνοιν, ὦ τιτᾶνε.

Plur. οἱ τιτᾶνες, τῶν τιτάνων, τοῖς τιτᾶσι, τοὺς τιτᾶνας, ὦ τιτᾶνες.

Terminationes Quintæ declinationis.

Genitiuus quintæ. Finita in α, formant Genitiuum in ατος. τὸ βῆμα, τοῦ βήματος.

α. Nomina literarum ſunt indeclinabilia. τὸ ἄλφα, βῆτα, δέλτα.

ι. Ι, ιτος. vnum ſubſtantiuum, τὸ μέλι, μέλιτος. Adiectiua neutra, communium legem ſeruant. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, τὸ εὔχαρι, εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τὸ φιλόπατρι, φιλοπάτριδος. Sic etiam τὸ τὶ, τινὸς, vt commune ὁ καὶ ἡ τὶς, τινός.

Ι, ιος. τὸ σίνηπι σινήπιος, de quo aliâs.

υ. Υ, υος. τὸ γόνυ γόνυος.

Υ, εος. τὸ ἄστυ ἄστεος, τὸ πῶϋ πώεος. Sic neutra maſculinorum in υς. ὁ ἡδὺς, τὸ ἡδὺ ἡδέως.

ω. Ω, όος, ἡ λητὼ λητόος, eſt declinationis contractorum.

αρ. Αρ, αρος. ὁ παιὰρ παιᾶρος, ὁ πὰρ παρὸς, τὸ μέλαρ μέλαρος.

Αρ, αντος, participia ſunt. τὸ τύψαρ τύψαντος. Sic adiectiuum τὸ πᾶρ παντὸς, more maſculini πᾶς παντός.

ερ. Ερ, ενος. τὸ τέρεν, τέρενος.

Ερ, εντος. τὸ χαρίεν χαρίεντος. vt maſculinum

χαρίεις. Sic Participia ὁ τυφθεὶς, τὸ τυφθέν.

Ην, ηνος, ὁ ἕλλην ἕλληνος, ἡ σειρὴν σειρῆνος. ην.

Ην, ενος. ὁ ποιμὴν ποιμένος, ἡ φρὴν φρενὸς, ὁ καὶ ἡ τέρην τέρενος, cuius neutrum, τὸ τέρεν τέρενος.

Ιν, ινος. ὁ δελφὶν δελφῖνος, ἡ ἀκτὶν ἀκτῖνος, cuiuſmodi ιν. Nominatiuus etiam per ις, δελφὶς, ἀκτίς.

Ον, ονος, τὸ μεῖζον μείζονος, à communibus in ων. ον.

Ον, οντος. Participia ſunt, τὸ τύπτον τύπτοντος.

Ουν, οδος, τὸ δίπουν δίποδος, vt commune δίπους. ουν.

Ουν, ουντος. Participia ſunt, τυποῦν τυποῦντος;

Υν, υνος. ὁ μόσυν μόσυνος, ἡ γόρτυν: quorum nomi υν. natiuus etiam in υς, deſinit, ὁ φόρκυν vel φόρκυς.

Υν, υντος, Participia ſunt, τὸ ζευγνὺν ζευγνύντος.

Ων, ωνος. ὁ κλῶν κλωνὸς, ὁ αἰὼν αἰῶνος, ἡ σιδὼν, ὁ πλάτων πλάτωνος, ἡ μήκων. ων.

Ων, ονος. ὁ πείων πείονος, ἡ χελιδὼν χελιδόνος. Et communia, ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων εὐδαίμονος. Et ita comparatiua, ὁ καὶ ἡ κρείσσων κρείσσονος: quorum neutra in ον, τὸ εὔδαιμον εὐδαίμονος, τὸ κρεῖσσον κρείσσονος.

Ων, ωντος. ὁ ξενοφῶν ξενοφῶντος.

Ων, οντος. δράκων δράκοντος. Et participia, ὁ τύπτων.

Ξ, in κος, γος, χος, ὁ θώραξ θώρακος, ἡ κύλιξ κύλικος, ξ. ὁ ἅρπαξ ἅρπαγος, ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκος, mutat η, in ε. ἡ θρὶξ τριχὸς, pro aſpirata ſumit tenuem, τ pro θ. ὁ ἄναξ ἄνακτος, ἡ νὺξ νυκτὸς, interiecto τ.

Αρ, αρος. ὁ μάκαρ μάκαρος, ἡ δάμαρ, τὸ νέκταρ. αρ.

Αρ, ατος. τὸ ἧπαρ ἥπατος, τὸ δέλεαρ δελέατος.

Ειρ, ειρος. ὁ φθεὶρ φθειρὸς, ἡ χεὶρ, ὁ καὶ ἡ ἄντιθειρ. ειρ.

Ηρ, ηρος. ὁ σὴρ σηρὸς, λουτὴρ λουτῆρος, τὸ κῆρ κηρός. ηρ.

Ηρ

Ηρ, ερος. ὁ αἰθὴρ αἰθέρος. in multis verò Syncope, ὁ πατὴρ πατέρος πατρὸς, ἡ μήτηρ μητέρος μητρός. ſic & ἡ θυγάτηρ, γαστὴρ, δημήτηρ. at ὁ ἀνὴρ ἀνέρος ἄνδρος, aſſumit δ.

ορ. Ορ ορος. τὸ ἦτορ ἤτορος, & inde compoſitum ὁ μεγαλήτορ μεγαλήτορος.

υρ. Υρ, υρος. ὁ ψίθυρ ψίθυρος, ὁ καὶ ἡ μάρτυρ μάρτυρος, & neutrum, τὸ πῦρ πυρός.

ωρ. Ωρ, ωρος. ὁ φὼρ φωρὸς, ἰχὼρ ἰχῶρος, τὸ ἕλωρ ἑλώρος, τὸ τέκμωρ τέκμωρος.

Ωρ, ορος. ὁ Νέστωρ Νέστορος, ὁ Ἕκτωρ Ἕκτωρος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος, ὁ καὶ ἡ ἀμήτωρ, πανδαμάτωρ. τὸ ὕδωρ τοῦ ὕδατος Hæteroclitum eſt.

ας. Ας, αντος. ὁ Αἴας Αἴαντος, ὁ πᾶς τοῦ παντὸς, ἡ πᾶσα τῆς πάσης, τὸ πᾶν τοῦ παντός. Sic ἅπας, σύμπας. Duo in ανος, ὁ μέλας, τάλας, μέλανος, τάλανος. quorum fœminina ἡ μέλαινα, τάλαινα; neutra τὸ τάλαν, μέλαν.

Ας, άδος. fœminina ſunt, ἡ μονὰς μονάδος, λαμπὰς λαμπάδος: aut communia, ὁ καὶ ἡ φυγὰς φυγάδος.

Ας, ατος. neutrũ, τὸ γῆρας γήρατος, τὸ ἅλας ἅλατος.

αις. Αις, αιτὸς, vnum fœmininum, ἡ δαὶς δαιτός: & vnum neutrum, τὸ σταὶς σταιτός. Commune autem, ὁ καὶ ἡ παῖς facit παιδός. Sic compoſita eius, ἄπαις, εὔπαις.

αυς. Αυς, αος. ἡ ναῦς, vel νηῦς, τῆς ναὸς, vel νηός. ſic γραῦς.

ες. Ες, έος. neutra communium in ης, τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος.

εις. Εις, ενος, ὁ κτεὶς κτενός. ſic adiectiuum, εἷς ἑνὸς, fœmininum μία μιᾶς, neutrum ἓν ἑνός: & inde

compoſita

compoſita, μηδεὶς, μηδεμία, μηδέν: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδέν.

Εις, εντος. ὁ σιμόεις, σιμόεντος. ἡ ὀπόεις, ὀπόεντος. Itidē adiectiua, ὁ χαρίεις χαρίεντος, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν: & Participia ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος. At ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, & κλεῖν.

Ευς, εος, communiter, ηος Ionicè, εως Atticè: ευς. ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέος, βασιλῆος, βασιλέως. de hoc poſteà.

Ης, ητος. ὁ λέβης λέβητος, ἡ ἐσθὴς ἐσθῆτος. Et item ſubſtantiua fœminina, quæ fiunt ab adiectiuis in ος, κακὸς malus, ἡ κακότης κακότητος, malitia.

Ης, ηντος. ὁ τιμῆς τιμῆντος, δαφνῆς δαφνῆντος. ης.

Ης, εντος, ὁ κλήμης κλήμεντος, οὐάλης, οὐάλεντος.

Ης, εος, ὁ δημοσθένης δημοσθένεος, ὁ ἡρακλῆς ἡρακλέος, ἡ τριήρης τριήρεος. ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος.

Ις, ιος. ὁ κὶς κιὸς, ὁ ὄφις ὄφιος, ἡ πόλις πόλιος. ις.

Ις, ιδος. πάρις πάριδος, ἡ κρηπὶς κρηπῖδος. Et communia, ὁ καὶ ἡ ἄπολις ἀπόλιδος, ὁ καὶ ἡ φυγόπολις.

Ις, ιθος. ὁ καὶ ἡ ὄρνις ὄρνιθος, μέρμις μέρμιθος.

Nomen infinitum ὁ καὶ ἡ τὶς, τὸ τὶ, facit τινός. Interrogatiuum autem, quis, quæ quod, τίς, τί, τίνος, acuta penultima.

Ος, εος. τὸ τεῖχος τείχεος, & reliqua neutra. ος.

Ος, οτος. τὸ τετυφὸς τετυφότος, Participia ſunt.

Ους, οος, ὁ καὶ ἡ βοῦς, τοῦ καὶ τῆς βοός.

Ους, ουντος. ὁ πλακοῦς πλακοῦντος, ἡ ὀποῦς ὀποῦντος. ους.

Ους, οντος. ὁ ὀδοὺς ὀδόντος. & Participia, δοὺς δόντος. Cæterùm ποὺς ποδὸς, ſic compoſita, ἄπους ἄποδος.

Υς, υος. ὁ μῦς μυὸς, ὁ ἰχθῦς ἰχθύες, ἡ χέλυς χέλυος. υς.

Υς

Υς, εος. ὁ ὀξὺς ὀξέος. fœmineum ὀξεῖα. neutrum ὀξὺ, ὀξέος. Sic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, ὠκύς.

Υς, εως, Atticè, ὁ πῆχυς πήχεως, ὁ πρέσβυς, ὁ πέλεκυς.

Υς, υδος. ἡ χλαμὺς χλαμύδος, ὁ καὶ ἡ νέκλυς νέκλυδος.

Υς, υντος. ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος, Participia ſunt.

ως. Ως, ωτος. ὁ γέλως γέλωτος, τὸ φῶς φωτός.

Ως, οος. ἡ αἰδὼς αἰδόος, ἡ ἠὼς ἠόος.

Ως, ωος, ὁ θὼς θωὸς, ὁ μίνως, μίνωος, ὁ ἥρως.

λς. Λς, λος. ὁ ἅλς ἁλὸς, ſal. ἡ ἅλς ἁλὸς, mare.

νς. Νς, νθος. ἕλμινς ἕλμινθος, τίρυνς τίρυνθος.

ρς. Ρς, ρτος, ὁ μάκαρς μάκαρτος, quod & μάκαρ μάκαρος,

ψ. Ψ, πος. ὤψ, ὠπὸς, κύκλωψ κύκλωπος.

Ψ, βος. ὁ ἄραψ ἄραβος, ἡ φλέψ φλεβός.

Ψ, φος. ὁ κίνυψ κίνυφος, ὁ κατῆλιψ, ὁ σκίραψ.

Hactenus de Genitiuo.

Accuſatiuus quinta. Accuſatiuus ſingularis exit in α, τὸν τιτᾶνα. ſed nomina in ις, & υς, quorum genitiuus in ος purum, faciũt accuſatiuum per ν, ὁ ὄφις ὄφιος, ὄφιν, ὁ βότρυς βότρυος βότρυν. Barytona in ις & υς declinata non purè, ſortiuntur vtranque terminationem, ἡ ἔρις ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν.

ὁ νέκλυς νέκλυδος, τὴν νέκλυδα & νέκλυν. Etiam αυς in αυν, ναῦς ναὸς ναῦν, γραῦς γραὸς γραῦν. Finita in ους ſæpiùs in ν, ὁ βοῦς βοὸς βοῦν: rarò autem in α, τὸν βόα.

Vocatiuus quinta. Vocatiuus idem cum nominatiuo, ὁ τιτὰν, ὦ τιτάν. Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος, formant vocatiuum, ὁ αἴας αἴαντος,

ὦ

ὦ αἶαν. λέων λέοντος, λέον. Adiectiua in ην, & εις, quæ Neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν: τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & etiam ὦ χαρίει. Grauitona in ηρ habent ερ. μήτηρ ὦ μῆτερ. Sic acuta quatuor, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ, ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ: vbi & accentus in penultimam retrahitur. Diphthongi ευς, & ους, deponunt ς, ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, præter ὦ πoὺς, & ὀδoύς. Grauitona quoque in ις, & υς, reiiciunt ς, ὦ ὄφι, βότρυ. Sic παῖς, ὦ παῖ, quod ſit à πάϊς, ὦ πάϊ.

Datiuus quinta. DATIVVS pluralis fit à ſingulari, poſito σ, ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι. Et literæ δ, θ, ν, τ, ſunt reiiciendæ. λαμπάδι, λαμπάσι, ὄρνιθι ὄρνισι, τιτᾶνι τιτᾶσι, λέβητι λέβησι.

Quòd ſi tum penultima corriperetur, fiet diphthongus, λέοντι λέουσι, τιθέντι τιθεῖσι. aut vocalis anceps, quæ in ſingulari producebatur poſitione, hîc in plurali habetur longa, αἴαντι αἴασι, ἱστάντι ἱστᾶσι.

Quæ in ξ exeunt, ψ, aut dphthongum, adiectione ι faciunt Datiuum pluralem. ἅρπαξ ἅρπαξι, ἄραψ ἄραψι, βασιλεὺς βασιλεῦσι, βοῦς βουσί. At ὁ πoὺς, τοῖς ποσί. Illa in ηρ quæ ſyncopen patiuntur, Datiuum pluralem faciunt in ασι. πατὴρ, πατέρος πατρός, τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι. Sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, & ſimilia.

Atque hæ quidem declinationes appellantur ſimplices. Ceterùm quum inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuum faciunt in ος purum, & reliquos item

caſus

Υς, εος. ὁ ὀξὺς ὀξέος. fœmineum ὀξεῖα. neutrum ὀξὺ, ὀξέος. Sic & reliqua adiectiua, ἡδὺς, ὠκύς.

Υς, εως, Atticè, ὁ πῆχυς πήχεως, ὁ πρέσβυς, ὁ πέλεκυς.

Υς, υδος. ἡ χλαμὺς χλαμύδος, ὁ καὶ ἡ νέκλυς νέκλυδος.

Υς, υντος. ὁ ζευγνὺς ζευγνύντος, Participia ſunt.

ως. Ως, ωτος. ὁ γέλως γέλωτος, τὸ φῶς φωτός.

Ως, οος. ἡ αἰδὼς αἰδόος, ἡ ἠὼς ἠόος.

Ως, ωος, ὁ τρὼς τρωός, ὁ μίνως, μίνωος, ὁ ἥρως.

λς. Λς, λος. ὁ ἅλς ἁλός, ſal. ἡ ἅλς ἁλός, mare.

νς. Νς, νθος. ἕλμινς ἕλμινθος, τίρυνς τίρυνθος.

ρς. Ρς, ρτος, ὁ μάκαρς μάκαρτος, quod & μάκαρ μάκαρος,

ψ. Ψ, πος. ὢψ, ὠπός, κύκλωψ κύκλωπος.

Ψ, βος. ὁ ἄραψ ἄραβος, ἡ φλέψ φλεβός.

Ψ, φος. ὁ κίνυψ κίνυφος, ὁ κατῆλιψ, ὁ σκίραψ.

Hactenus de Genitiuo.

Accuſatiuus quinta. Accuſatiuus ſingularis exit in α, τὸν τιτᾶνα. ſed nomina in ις, & υς, quorum genitiuus in ος purum, faciũt accuſatiuum per ν, ὁ ὄφις ὄφιος, ὄφιν, ὁ βότρυς βότρυος βότρυν. Barytona in ις & υς declinata non purè, ſortiuntur vtranque terminationem, ἡ ἔρις ἔριδος, τὴν ἔριδα & ἔριν.

ὁ νέκλυς νέκλυδος, τὴν νέκλυδα & νέκλυν. Etiam αυς in αυν, ναῦς ναὸς ναῦν, γραῦς γραὸς γραῦν. Finita in ους ſæpiùs in ν, ὁ βοῦς βοὸς βοῦν: rarò autem in α, τὸν βόα.

Vocatiuus quinta. Vocatiuus idem cum nominatiuo, ὁ τιτὰν, ὦ τιτάν. Excipe flexa per ντος, quæ ablato τος, formant vocatiuum, ὁ αἴας αἴαντος,

ὦ αἶαν. λέων λέοντος, λέον. Adiectiua in ην, & εις, quæ Neutrum per εν, ea & vocatiuum per εν: τέρην, τὸ τέρεν, ὦ τέρεν: χαρίεις, τὸ χαρίεν, ὦ χαρίεν, & etiam ὦ χαρίει. Grauitona in ηρ habent ερ. μήτηρ ὦ μῆτερ. Sic acuta quatuor, πατὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, ἀνὴρ, ὦ πάτερ, δᾶερ, σῶτερ, ἄνερ: vbi & accentus in penultimam retrahitur. Diphthongi ευς, & ους, deponunt ς, ὦ βασιλεῦ, βοῦ, πλακοῦ, præter ὦ πὸυς, & ὀδούς. Grauitona quoque in ις, & υς, reiiciunt ς, ὦ ὄφι, βότρυ. Sic παῖς, ὦ παῖ, quod ſit à πάϊς, ὦ πάϊ.

Datiuus quinta.

Datiuus pluralis fit à ſingulari, poſito σ, ante ι, τῷ βότρυϊ, τοῖς βότρυσι. Et literæ δ, θ, ν, τ, ſunt reiiciendæ. λαμπάδι, λαμπάσι, ὄρνιθι ὄρνισι, τιτᾶνι τιτᾶσι, λέβητι λέβησι.

Quòd ſi tum penultima corriperetur, fiet diphthongus, λέοντι λέουσι, τιθέντι τιθεῖσι. aut vocalis anceps, quæ in ſingulari producebatur poſitione, hîc in plurali habetur longa, αἴαντι αἴασι, ἱστάντι ἱστᾶσι.

Quæ in ξ exeunt, ψ, aut dphthongum, adiectione ι faciunt Datiuum pluralem. ἅρπαξ ἅρπαξι, ἄραψ ἄραψι, βασιλεὺς βασιλεῦσι, βοῦς βουσί. At ὁ ποὺς, τοῖς ποσί. Illa in ηρ quæ ſyncopen patiuntur, Datiuum pluralem faciunt in ασι. πατὴρ, πατέρος πατρὸς, τῷ πατρὶ, τοῖς πατράσι. Sic μητράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι, & ſimilia.

Atque hæ quidem declinationes appellantur ſimplices. Ceterùm quum inter tam varia nomina quintæ declinationis, quædam genitiuum faciunt in ος purum, & reliquos item

caſus

caſus in terminationem puram; fit vt in multis accidat ſynæreſis ſiue craſis, duabus ſyllabis in vnam contractis, vt τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, & per craſim, τείχους: τῷ τείχεϊ, & per ſynæreſim, τείχει, & ſimilia. Ideóque quædam ſunt declinationes nominum contractorum.

Synæreſis. Synæreſis propriè eſt vocalium ſeruatarum in diphthongum contractio, τείχεϊ, τείχει, εϊ in ει.

Craſis. Craſis, quum alioqui duæ ſyllabæ commiſcentur in vnam, vt τείχεος τείχους, εο in ου: τείχεα τείχη, εα in η. Sine diſcrimine tamẽ his vocibus pro eodem vtimur, ſynæreſis, craſis, ſiue contractio.

Prima declinatio contractorum.

PRIMA declinatio contractorum eſt nominum maſculin. fœminor. & communium in ης: neutrorum verò in ες & ος: quorum genitiuus deſinit in εος: ac fermè in omnibus caſibus fiunt craſes ex ε & vocali vel diphthongo ſequente, hoc modo.

		ους,	ει,	η,			η,	οιν,		εις,	ων,		εις,	εις.
S.	ης,	εος,	εϊ,	εα,	ες.	D.	εε,	εοιν.	P.	εες,	εων,	εσι,	εας,	εες.
	ες,			ες,	ες.					η,			η,	η.
	ος,			ος,	ος.					εα,			εα	εα.

Contractio ſingularis genitiui eſt εο, ου, datiui, εϊ ει, accuſatiui, εα η. Dualis nominatiui, εε η, genitiui, εοι οι. Plur. nominatiui, εε ει, genitiui εω ω. Neutri pluralis, εα η.

Vocales εα nunc in η, nunc in ει: ſic εε & in η, & in ει.

Vocatiuus ſingularis in ες, ὦ Δημόσθενες.

Datiuus pluralis in nulla contrahitur declinatione

natione.

Singularis, ὁ Δημοσθένης, τοῦ Δημοσθένεος, Δημοσθένους, τῷ σθένεϊ, σθένει, τὸν σθένεα, σθένη, ὦ Δημόσθενες.

Dua. τὼ & ὦ Δημοσθένεε, σθένη, τοῖν σθενέοιν, σθενοῖν.

Plur. οἱ, & ὦ Δημοσθένεες, σθένεις, τῶν σθενέων, σθενῶν, τοῖς Δημοσθένεσι abſque craſi, τοὺς σθένεας, σθένεις.

ἡ τριήρης, τῆς τριήρεος, τριήρους, τῇ τριήρεϊ, τριήρει, ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος ἀληθοῦς.

τὸ ἀληθὲς, τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς, τῷ ἀληθέϊ ἀληθεῖ.

τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος τείχους, & ita deinceps.

Secunda contractorum.

SECVNDA declinatio eſt Maſculinorum & Fœmininorum in ις, Neutrorum in ι:

		ι.							ις,		ις,	ις.	
Sin.	ις,	ιος,	ιϊ,	ιν,	ι.	Dua.	ιε,	ιοιν.	Plu.	ιες,	ιων,	ισι,	ιας, ιες.
	ι,		ι, ι.						ι,		ι,	ι.	
									ια,		ια,	ια.	

Craſes ex ιϊ, in ι longũ, idque in paucis. Singul. Datiuo ιϊ, in ι. Plur. Nominatiuo & Vocatiuo ιες, in ις. Accuſatiuo ſimiliter ιας, in ις. Reliqui caſus ſine contractione. Neutrorum plurale ια, in ι. Accuſatiuus ſing. ſemper in ιν. Vocatiuus in ι, ablato σ Nominatiui.

Singula. ὁ ὄφις, τοῦ ὄφιος, τῷ ὄφιϊ ὄφι, τὸν ὄφιν, ὦ ὄφι. Et plurale οἱ & ὦ ὄφιες ὄφις, τοὺς ὄφιας ὄφις. Sic ἡ πόλις, πόλιος.

Neutrum, τὸ σίνηπι σινήπιος. Plu. σινήπια σινήπι.

Iones hæc nomina flectunt per εος, fitque Craſis primæ declinationis: τῷ ὄφεϊ ὄφει, τὼ ὄφεε ὄφη. οἱ & ὦ ὄφεες ὄφεις, τοὺς ὄφεας ὄφεις. alij autem caſus non contrahuntur.

Atticus Genitiuus ſing.εως,ὄφεως.Dua.εῳν,ὀφεῳν. Plur.εων accentu in antepenultima,ὄφεων.

Tertia Contractorum.

TERTIA eſt Maſculinorum in εὺς, Genitiuus communis in εος:vnde in quibuſdam caſibus fit Craſis,more primæ declinationis. Ionicus autem in ῆος,ex quo non fit contractio.

εῖ, ῆ, εῖς, εῖς, εῖς.
Sin.εὺς,έος,έϊ,έα,εῦ. Du.έε,έοιν. Pl.έες,έων,εῦσι,έας,έες.
ῆος,ῆϊ,ῆα. ῆε,ήων. ῆες,ήων, ῆας,ῆες.

Sin.ὁ βασιλεὺς,τοῦ βασιλέος,τῷ βασιλέϊ,λεῖ.Du.τὼ βασιλέε λῆ.Pl.οἱ & ὦ βασιλέες λεῖς,τοὺς βασιλέας, σιλεῖς.

Vocatiuus ſing. in εῦ,βασιλεῦ. Datiuus plur. in εῦσι,τοῖς βασιλεῦσι.

Ionicè τοῦ βασιλῆος,τῷ βασιλῆϊ,τὸν βασιλῆα,&c.

Atticus genitiuus ſing.in έως,τοῦ βασιλέως.

Quarta Contractorum.

QVARTA eſt Fœmininorum in ὼ, & ὼς, ἡ λητὼ,ἡ ἀηδὼς:quorum Genitiuus όος,contrahitur in οῦς,λητόος τοῦς.Datiuus όϊ, οῖ,λητόϊ τοῖ. Accuſatiuus όα ώ,λητόα λητώ.Vocatiuus in οῖ,ὦ λητοῖ. Dual. & plural. vt in tertia ſimplici declinatione, τὰ λητώ,αἱ λητοί.

Quinta Contractorum.

QVINTA declinatio continet neutra in ας purum,& in ρας.Genitiuus Communis ατος, Ionicus αος,ex quo fit craſis Attica.

ως, ᾳ. α, ῳν.
αος, αϊ. αε, αοιν.
Sing.ας,ατος,ατι,ας,ας.Dual.ατε,άτοιν.

 Plural

α ων, α, α.

αα, αων, αα, αα.

Pluralis, ατα, άτων, ασι, ατα, ατα.

τὸ κρέας, τοῦ κρέατος κρέαος κρέως, τῷ κρέατι κρέαϊ κρέᾳ. ſic κέρας, κέρατος κέραος κέρως. ſempérque eſt contractio ex α.

Et declinationes quidem ſic habẽt. Quę autem prætereà de nominibus dicenda, pòſt trademus, vbi ſingulas orationis partes abſoluerimus: nunc pergamus ad coniugationes verborum.

CONIVGATIONES VERBORVM.

IN Verborum coniugationibus Gręci præcipuè habent rationem Futuri & Præteriti perfecti, quando hinc cætera pendent tempora.

Perfectum Præteritum vocatur παρακείμενος. Fut. μέλλων, quæ Grammatici notant literis π. & μ.

PRIMA cõiugatio eſt verborum in βω, πω, φω. πτω, quorum Futu. in ψω. Præteritum in φα.

			Futurum		Præteritum
β	λείβω.	ψω	λείψω.	φα	λέλειφα.
π	τέρπω.		τέρψω.		τέτερφα.
φ	γράφω.		γράψω.		γέγραφα.
πτ	τύπτω.		τύψω.		τέτυφα.

SECVNDA in γω, κω, κτω. μ. in ξω, π. in χα.

			Futurum		Præteritum
γ	λέγω.	ξω	λέξω.	χα	λέλεχα.
κ	πλέκω.		πλέξω.		πέπλεχα.
χ	τρέχω.		τρέχω.		τέτρεχα.
κτ	τίκτω.		τέξω.		τέτεχα.

TERTIA in δω, τω, θω. μ. in σω, ϖ. in κα.

δ	ἄδω.	σω	ἄσω.	κα	ἦκα.
τ	ἀνύτω.		ἀνύσω.		ἤνυκα.
θ	ϖλήθω.		ϖλύσω.		ϖέπληκα.

QVARTA in ζω, σσω. Futurum ξω. & Præteritum χα, vt in ſecunda coniugatione. aut σω, & κα, vt in tertia.

ζ	ϖαίζω.	ξω	ϖάξω.	χα	ϖέπαιχα.
σσ	ὀρύσσω.		ὀρύξω,		ὤρυχα.
ζ	φράζω.	σω	φράσω.	κα	ϖέφρακα.
σσ	ϖλάσσω.		ϖλάσω.		ϖέπλακα.

Attici pro gemino σσ, vſurpant geminum ττ, ὀρύσσω, ὀρύττω. ϖλάσσω, ϖλάττω: vt γλῶσσα, γλῶττα.

QVINTA in λω, μω, νω, ρω. Futurum λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ. Præteritum κα.

λ	ψάλλω.	ῶ	ψαλῶ.	κα	ἔψαλκα.
μ	νέμω.		νεμῶ.		νενέμηκα.
ν	φαίνω.		φανῶ.		ϖέφαγκα.
ρ	σπείρω.		σπερῶ.		ἔσπαρκα.
μν	τέμνω.		τεμῶ.		τετέμηκα.

Liquidæ λ, μ, ν, ρ, dicuntur Immutabiles, quòd in futuro non mutentur, ſed permaneant vt in Præſenti.

In hac coniugatione, vltima Futuri circunflectitur, penultima verò corripitur, abiiciendo alteram immutabilem: ψάλλω, ψαλῶ: aut vocalem ſudiunctiuam: σπείρω, σπερῶ: φαίνω, φανῶ: aut breuiando ancipitem: κρίνω, κρινῶ.

Digitized by Google

SExta in ω purum: hoc eſt præcedente vocali, aut diphthongo. Futurum in σω. Præteritum in κα.

α	γελάω.		γελάσω.		γεγέλακα.
ε	τελέω.		τελέσω.		τετέλεκα.
ι	τίω.		τίσω.		τέτικα.
ο	ὀμόω.		ὀμόσω.		ὤμοκα.
υ	λύω.		λύσω.		λέλυκα.
ω	ῥώω.		ῥώσω.		ἔῤῥωκα.
αι	παίω.	σω	παίσω.	κα	πέπαικα.
αυ	ψαύω.		ψαύσω.		ἔψαυκα.
ει	σείω.		σείσω.		σέσεικα.
ευ	ἱππεύω.		ἱππεύσω.		ἵππευκα.
οι	οἴω.		οἴσω.		ᾦκα.
ου	κρούω.		κρούσω.		κέκρουκα.
ῃ	ὀπῄω.		ὀπῄσω.		ὤπῃκα.

Literam verò per quam coniugationem formamus, aut tempora, nominant γράμμα χαρακτηριστικὸν, hoc eſt, figuratiuam literam: vt Characteriſticon Primæ coniugationis eſt vna ex mutis β, π, φ. Secundæ γ, κ, χ. Tertiæ δ, τ, θ. Quartæ ζ, σσ, aut ττ. Quintæ λ, μ, ν, ρ. Sextæ omnes vocales præter η, omnes diphthongi propriæ; & vna impropria. Sic figuratiuæ literæ Futuri ſunt ψ, ξ, σ, λ, μ, ν, ρ: Præteriti autem φ, χ, κ: & ita de reliquis quoque temporibus dicendum. *Litera figuratiua coniugationum.*

In terminationibus πτω, κτω, μνω, prior conſonans figuratiua cenſetur litera, nempe π, κ, μ.

Atque hæ coniugationes dicuntur Barytonæ. quòd verba ſint βαρύτονα, hoc eſt, graui tono pronunt *Βαρύτονον quid.*

pronuntietur vltima ſyllaba, λέβω, λέγω, &c. Siquidem in omni ſyllaba, quæ non ſignatur accentu, intelligitur grauis, qui ob id vocatur accentus ſyllabicus.

VERBI ACTIVI, MODI INDICATIVI

Paradeigma actiui Barytoni.

Præſens,
- Sing. τύπτω, τύπτεις, τύπτει.
- Dual. τύπτετον, τύπτετον.
- Plur. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι.

Numeri tres, vt in omnibus Perſonæ totidem: τύπτω verbero, τύπτεις verberas, τύπτει verberat.

Prima pluralis in μεν, excludit primam dualem.

Secunda & tertia dualis pares, quando tertia pluralis exit in ι, aut in αι, alioqui impares.

Imperfectum,
- ἔτυπτον, ἔτυπτες, ἔτυπτε.
- ἐτύπτετον, ἐτυπτέτην.
- ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε, ἔτυπτον.

Datiuis pluralibus, aut perſonis in ι deſinentibus additur ν ſequente vocali, τοῖς λέγουσιν ἐκείνοις, τύπτουσιν αὐτόν. Sic perſonis in ε, ἔτυπτεν ἐκεῖνος.

De Augmento.

Augmentum syllabicum.

Verbum à conſonante incœptum aſſumit ε in principio Imperfecti, quod eſt Augmentum ſiue incrementum ſyllabicum, creſcente videlicet numero ſyllabarum: τύπτω, ἔτυπτον.

Augmentum temporale.

Temporale augmentum eſt eorum, quæ incipiuntur à vocali aut diphthongo mutabili, quoties vocalis anceps aut breuis, quæ vnum habet tempus, mutatur in longam quæ duo continet tempora.

Vocalium ac Diphthongorum, quædam Mutabiles, quòd mutentur in præteritis, quædam Immutabiles.

VOCALES

Mutabiles.			Immutabiles.	
α	η	ἀνύω, ἤνυον.	η	ἠχέω, ἤχεον.
ε	η	ἐλεύθω, ἤλυθον.	ι	ἰξεύω, ἴξευον.
ο	ω	ὀπάζω, ὤπαζον.	υ	ὑβρίζω, ὕβριζον.
			ω	ὤθω, ὦθον.

DIPHTHONGI

Mutabiles.			Immutabiles.	
αι	ῃ	αἴρω, ᾖρον.	ει	εἰκάζω, εἴκαζον.
αυ	ηυ	αὐλίζω, ηὔλιζον.	ευ	εὐθύνω, εὔθυνον.
οι	ῳ	οἰκίζω, ᾤκιζον.	ου	οὐτάζω, οὔταζον.

Augmenta verborum compoſitorum.

Præpoſitiones in compoſitis præfixæ vocalibus, propriam vocalem vltimam abiiciunt, tam in præſenti, quàm in præterito παρακούω, ex παρὰ & ἀκούω, παρέμενον, à παρὰ & Imperfecto ἔμενον, à μένω.

Excipe περὶ & πρὸ: περιέχω, προάγω, ab ἔχω, & ἄγω. Quòd ſi verbum incipiatur ab aſpirata vocali, præpoſitio mutabit ſuam tenuem in aſpiratam: καθάπτομαι, ἀφαιροῦμαι, ex ἅπτομαι, αἱροῦμαι, & κατὰ, ἀπό.

Perfectum, { τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε. / τετύφατον, τετύφατον. / τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι. }

Vltima ſyllaba Præteriti quæ ſit in ſingulis coniugationibus, antè dictum eſt.

Prima ſyllaba perfectorũ variatio. Quòd ad primam attinet, ſi verbum incipitur à vocali aut diphthongo, idem initium Perfecti & imperfecti.

ἀνύω, ἤνυον, ἤνυκα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα.
αἴρω, ἦρον, ἦρκα. εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκακα.

Idipſum fit in verbis inchoatis à conſonante, ſi modò ε augmentum ſyllabicum fuerit poſitione longum, nempe ante duas conſonantes, aut duplicem ζ, ξ, ψ.

σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα. ζέω, ἔζεον, ἔζεκα.
ξέω, ἔξεον, ἔξεκα. ψάλλω, ἔψαλλον, ἔψαλκα.

Nam ſi ε ſit breue aut anceps, iam in Præterito perfecto reperitur prima conſonans Præſentis, hoc modo: τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα: γράφω, ἔγραφον, γέγραφα,

Anceps. Ancipitem hîc dico ſiue communem vocalem, quam ſequitur muta cum liquida: ἔγραφον, ἔκλινον, ἔκρινον.

Quæ ab aſpiratis incipiuntur, pro repetendis aſpiratis ſubſtituunt tenues. θείνω, ἔθεινον, τέθακα. φαίνω, ἔφαινον, πέφαγκα. χαίρω, ἔχαιρον, κέχαρκα.

Penultima perfectorum variatio, Penultima Perfecti & futuri eadem τύψω, τέτυφα. At diſſyllaba quintæ coniugationis, ε penultimam Futuri mutant in α, στέλλω, μ. στελῶ, π. ἔσταλκα. σπείρω, μ. σπερῶ, π. ἔσπαρκα.

Immutabiles λ & ρ, manent in Præterito vt Futuro. ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα.

My, μ, ſeruatur quidem, ſed aſciſcitur κ. νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, pro νενέμκα. ſic δέμω, βρέμω, & alia.

Ny,

Ny, ν, vertitur in γ, φαίνω. φανῶ, πέφαγκα. ſemper enim ν, ante γ, κ, ξ, χ, migrat in γ.

Diſſyllaba in εινω, ινω, υνω, abiiciunt ν, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα. κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. θύνω, θυνῶ, τέθυκα.

Pluſquāperfec.
- ἐτετύφειν, ἐτετύφεις, ἐτετύφει.
- ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.
- ἐτετύφειμεν, ἐτετύφειτε, ἐτετύφεισαν.

A Perfecto deducitur, conuerſo α, in ειν. In fronte ſumitur ε, ſi perfectum incipitur à conſonante, τέτυφα, ἐτετύφειν: alioqui idem principium, ἤνυκα, ἠνύκειν. *Pluſquamperfecti formatio.*

Eſt Gręcis tempus quoddam præteritum, quod appellatur χρόνος ἀόριστος: hoc eſt, indefinitum. Incerta eſt enim ſignificatio, paulóne antè res prę terierit, an multò: ſúntque Aoriſti duo. *Ἀόριστος χρόνος.*

Aoriſt. primus,
- ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.
- ἐτύψατον, ἐτυψάτην.
- ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἔτυψαν.

Vltimam primi Aoriſti metimur è Futuro, cuius ſeruatur Characteriſticon: ſed ω migrat in α, τύψω, ἔτυψα. *Aoriſti primi formatio.*

Augmentum vtriuſque Aoriſti idem cum Imperfecto. ἀνύω, ἤνυον, ἤνυσα. τύπτω, ἔτυπτον, ἔτυψα.

Penultima eadem quæ in futuro, ac ſemper natura aut poſitione longa. παύω, παύσω, ἔπαυσα. λέγω, λέξω, ἔλεξα.

Quòd ſi futuri penultima corripitur, vt in quinta coniugatione, producendæ erunt vocales hoc pacto.

Si α, penultima futuri, extra diphthongum

ſit in præſenti, migrabit in η, veniens autem ex αι, Atticè quidem vertetur in η, Communiter verò manebit, ſed longum in Aoriſto, cùm breue ſit in Futuro.

α	α	η	ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.
αι	α	η	μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. Atticè
αι	α	α	μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα. Communiter.

Si penultima ε, aduocatur iota, vt fiat diphthongus ει.

ει	ε	ει	σπείρω, σπερῶ, ἔσπειρα.
ε	ε	ει	στέλλω, στελῶ, ἔστειλα.

At ι, & υ, breues in futuro, producuntur in Aoriſto, κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα, ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα.

Aoriſtus ſecundus, { ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε. ἐτύπετον, ἐτυπέτην. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἔτυπον.

Augmentum vt in Aoriſto primo, ἔτυψα, ἔτυπον. Penultima breuis; ac fermè vna ex ancipitibus α, ι, υ. Proinde vocales Præſentis ita mutantur.

η	α	λήθω, ἔλαθον.	ου	ο	ἀκούω, ἤκοον,
ω	α	τρώγω, ἔτραγον.	ευ	υ	φεύγω, ἔφυγον.
αι	α	καίω, ἔκαον.	ε	α	δέρω, ἔδαρον.
αυ	α	παύω, ἔπαον.	ει	ι	λείπω, ἔλιπον.

Diſſyllaba quintæ coniugationis, pro ει, capiunt α, σπείρω, ἔσπαρον. Triſyllaba perdunt iota. ὀφείλω, ὤφελον.

Figuratiua eadem quæ Præſentis. λήθω, ἔλαθον. τύπτω, ἔτυπον, Nam in πτω, κτω, μνω, prior litera eſt figuratiua.

In quar

Digitized by Google

In quarta verò coniugatione Futurum ξω, Formatiuam habet γ, ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγον: vbi autem Futurum in σω, erit Figuratiua δ: φράζω, φράσω, ἔφραδον. Græci duplex habent Futurum.

Futurum primum,	τύψω, τύψεις, τύψει.
	τύψετον, τύψετον.
	τύψομεν, τύψετε, τύψουσι.

De hoc in ſingulis coniugationibus dictum eſt prius.

Futurum ſecundum,	τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ.
	τυπεῖτον, τυπεῖτον.
	τυποῦμεν, τυπεῖτε, τυποῦσι.

Fit à ſecundo Aoriſto, ablato incremento, & ον, vertendo in ῶ, circunflexum. ἔτυπον, τυπῶ.

IMPERATIVI

Præſens, & Imperfect.	τύπτε, τυπτέτω.	τύπτω
	τύπτετον, τυπτέτων.	
	τύπτετε, τυπτέτωσαν.	
Perfect, & Pluſquãper.	τέτυφε, τετυφέτω.	τέτυφα
	τετύφετον, τετυφέτων.	
	τετύφετε, τετυφέτωσαν.	
Aoriſtus primus,	τύψον, τυψάτω.	ἔτυψα
	τύψατον, τυψάτων.	
	τύψατε, τυψάτωσαν.	
Aoriſtus ſecundus,	τύπε, τυπέτω.	ἔτυπον
	τύπετον, τυπέτων.	
	τύπετε, τυπέτοσαν.	

Ab Indicatiuo cæteri omnes pendent Modi, *Modi reliqui ab indicatiuo formati.*

& Parti

& Participia: in quibus vox ſemper eſt eadem Præſentis & Imperfecti: Sic perfecti & pluſquamperfecti.

Præteritum perfectum vbique ſeruat augmentum: Aoriſti verò extra Indicatiuum minimé.

Primam perſonam Imperatiuus non agnoſcit. Futurum quoq; nec hîc reperitur, nec in Subiunctiuo, ſed in illius vicem ſubeunt Aoriſti.

OPTATIVI

τύπτω	Præſens & imperf.	τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. τύπτοιτον, τυπτοίτην. τύπτοιμεν, τύπτοιτε, τύπτοιεν.
τέτυφα	Perfe. & Pluſquãp.	τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. τετύφοιτον, τετυφοίτην. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.
ἔτυψα	Aoriſtus primus,	τύψαιμι, τύψαις, τύψαι. τύψαιτον, τυψαίτην. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.
ἔτυπον	Aoriſtus ſecũdus,	τύποιμι, τύποις, τύποι. τύποιτον, τυποίτην. τύποιμεν, τύποιτε, τύποιεν.
τύψω	Futurum primum,	τύψοιμι, πύψοις, τύψοι. τύψοιτον, τυψοίτην. τύψοιμεν, τύψοιτε, τύψοιεν.
τυπῶ	Futurũ ſecundum,	τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυποῖτον, τυποίτην. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

Omn

Omnium Optatiuorum penultima eſt diphthongus. In actiuis primi Aoriſti *αι*, in cæteris *οι*.

Secundum Futurum circunflectitur, alioqui vox eadem cum ſecundo Aoriſto.

Aoriſtus Atticus & Aeolicus.

Vſitatiſſimus eſt apud Atticos, Optatiui primus Aoriſtus Aeolicus. Sing. τύψεια, τύψειας, τύψειε. Dual. τυψείατον, τυψειάτην. Plur. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

SVBIVNCTIVI

Præſens & Imp. ἐὰν	τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτητον, τύπτητον. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι.	τύπτω
Perf. & plusq̃per. ἐὰν	τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ. τετύφητον, τετύφητον. τετύφωμεν, τετύφητε, τετύφωσι.	τέτυφα
Aoriſt. primus, ἐὰν	τύψω, τύψῃς, τύψῃ. τύψητον, τύψητον. τύψωμεν, τύψητε, τύψωσι.	ἔτυψα
Aoriſt. ſecundus, ἐὰν	τύπω, τύπῃς, τύπῃ. τύπητον, τύπητον. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.	ἔτυπον

Inflexioni Subiunctiuorum adhibent coniunctionem ἐὰν, vt ἐὰν τύπτω, ſi verberem.

In ſecunda & tertia ſingulari eſt ῃ diphthongus impropria: In duali & plurali vocalis tantùm η.

INFINITIVI.

Præſens, & imperfectum,	τύπτειν,	τύπτω
Perfectum, & pluſquamper.	τετυφέναι.	τέτυφα
Aoriſtus primus,	τύψαι.	ἔτυψα
Aoriſtus ſecundus,	τυπεῖν.	ἔτυπον

Futur

τύψω Futurum primum, τύψειν.
τυπῶ Futurum ſecundum, τυπεῖν.

Secundum Futurum idem cum ſecundo Aoriſto.

PARTICIPII

τύπτω	Præſens & Imperfectũ.	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος. ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
τέτυφα	Perfectũ, & Pluſquam.	ὁ τετυφὼς, τοῦ τετυφότος. ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας. τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
ἔτυψα	Aoriſtus primus,	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.
ἔτυπον	Aoriſtus ſecundus,	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.
τύψω	Futurum primum,	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.
τυπῶ	Futurum ſecundum,	ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Omne tempus habet ſuum participium, τύπτων verberans, qui verberat aut verberabat. τετυφὼς, qui verberauit, aut verberauerat. Sic Aoriſti τύψας, ac τυπὼν, qui verberauit: & futuri τύψων, ac τυπῶν, verberaturus.

Aoriſtus

Aoriſtus ſecundus acuitur, τυπών τυπόντος.

Secundum Futurum circunflectitur, τυπῶν, τυποῦντος.

Participia Maſculina & neutra pertinent ad Quintam nominum declinationem: Fœminina verò ad ſecundam.

VERBI PASSIVI
INDICATIVI

Præſens,
τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται.
τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.
τυπτόμεθα, τύπτεσθε, τύπτονται.

Paradeigma Paſſiui Barytoni.

Prima pluralis non deſinit in μεν, & ideo integer habetur Dualis: in quo ſecunda & tertia ſimiles, quòd tertia pluralis exeat in αι.

Imperfect.
ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα, ἐτύπτεσθε, ἐτύπτοντο.

Cuiuſcunque generis ſint verba, tamen idem habent augmentum.

Perfectum,
τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται.
τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
τετύμμεθα, τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσί.

Fit ab actiuo, extrema litera aut ſyllaba conuerſa in μαι.

Secunda perſona in σαι actu aut poteſtate, nempe ψαι aut ξαι. Tertia in ται.

In prima cõiugatione mutatur α Actiui in μαι, & φ aſpirata in β mediam, τέτυφα τέτυβμαι: ſed ob euphoniam dicitur τέτυμμαι: μ pro β.

In

In ſecunda ac tertia Perſona eſt ϖ tenuis τέτυψαι. τέτυπται: nam ψ valet ϖσ.

Secunda & tertia dualis, & ſecunda pluralis, fiunt à tertia ſingulari, mutatis tenuibus ante αι, in proprias aſpiratas, idq; in omni coniugatione, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertiam pluralem circunloquimur per participium præteriti temporis, & verbum ſubſtantiuum, quoties tertia ſingularis non deſinit in ται purum: τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί.

Secunda cõiu. { λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται.
λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσί.

Eadem hîc ratio literarum γ, κ, χ, & duplicis ξ, qualis in prima coniugatione, mutarum β, ϖ, φ, & duplicis ψ. vt à λέγω præteritum actiuum λέλεχα: paſſiuum λέλεγμαι, mutando α, in μαι: aſpiratam χ, in medium γ. In ſecunda & tertia perſona eſt tenuis κ. λέλεξαι, λέλεκται: nam ξ, eſt κσ. Reliquarum coniugationum κα, migrat in μαι.

Tertia coniu. { ϖέπεισμαι, ϖέπεισαι, ϖέπεισται.
ϖεπέισμεθον, ϖέπεισθον, ϖέπεισθον.
ϖεπέισμεθα, ϖέπεισθε, ϖεπεισμένοι εἰσί.

Ante μαι, collocandum σ: ϖέιθω, ϖέπεικα, ϖέπεισμαι. Secunda perſona, ϖέπεισαι, per vnum σ tantùm, etiam ſi in prima fuerit, σ, ϖέπεισμαι.

Quarta

Quarta coniug.

ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται.
ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσί.

πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται.
πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσί.

Quorum actiuum præteritum in χα, ea ſequuntur coniugationem ſecundam, χ, in γ, α in μαι, ὤρυχα, ὤρυγμαι. Si autem actiuum in κα, formatio eſt vt in Tertia, aſſumpto σ, φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι.

Quinta coniugatio etiam in paſsiuo Præterito ſeruat immutabiles λ, & ρ, vt in Actiuo; ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι.

ψάλλω,
ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται.
ἐψάλμεθον, ἔψαλθον, ἔψαλθον.
ἐψάλμεθα, ἔψαλθε, ἐψαλμένοι εἰσί.

σπείρω,
ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.
ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσί.

Finita in μω, aut μνω, actiuum Præt. habent in ηκα, paſsiuum in ημαι, νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι, τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι: nam interponitur η. *μω & μνω finita.*

νέμω.
νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

Sic τετέμημαι, τετέμησαι, τετέμηται, &c.

Secunda & tertia dualis, ac ſecunda pluralis, interſerunt σ quoties tertia ſingularis exit in ται purum: νενέμηται, νενέμησθον, νενέμησθε.

Tertia ſingularis finita in ται purum, citra circunlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται.

νω finita. Verba in νω, actiuum Præt. faciunt in γκα: paſsiuum autem primæ perſonæ in μμαι. φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι: nam in cæteris manet ν.

φαίνω, { πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον.
πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

ινω, εινω, & υνω finita. Diſſyllaba in ινω, εινω, & υνω, abiiciunt ν, vt in actiuo: nec tamen aſſumunt σ ante μαι.

κείνω, { κέκειμαι, κέκεισαι, κέκειται.
κεκείμεθον, κέκεισθον, κέκεισθον.
κεκείμεθα, κέκεισθε, κέκεινται.

κτείνω, { ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται.
ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον.
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

θύνω, { τέθυμαι, τέθυσαι, τέτυται.
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

Sexta coniugatio nunc accipit σ: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι: nunc non accipit: τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι.

ἀκούω, { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξεύω, { τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Pluſq

Plusq̃perſe. { ἐτε[τ]ύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτε[τ]ύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτε[τ]ύφθην.
ἐτε[τ]ύμμεθα, ἐτέτυφθε, τε[τ]υμμένοι ἦσαν. }

Perfecti prima perſona vertit μαι in μην: τέτυμμαι, ἐτε[τ]ύμμην. ſecunda & tertia αι in ο: τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in ντο, ſi ſingularis deſinat in το purum, ἐκέκειτο, ἐκέκειντο: alioqui circunloquimur per verbum ſubſtantiuum, ἐτέτυπτο, τε[τ]υμμένοι ἦσαν.

Aoriſt. prim. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν. }

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante αι, in proprias aſpiratas: τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην: πέπεισαι, ἐπέισθην.

Aoriſt. ſecũ. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν. }

Mutat ον actiui in ην: ἔτυπον, ἐτύπην.

Caret vterque Aoriſtus prima duali: nam inflexionem habet Actiuorum: ſiquidem plurale in μεν.

Futur. prim. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, σεσθον.
τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, σονται. }

A primo Aoriſto, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Futurũ ſecũ. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται. }

Tertia ſingularis finita in ται purum, citra circunlocutionem fit tertia pluralis, interponendo ν ante ται, νενέμηται, νενέμηνται.

νω finita. Verba in νω, actiuum Præt. faciunt in γκα: paſsiuum autem primæ perſonæ in μμαι. φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι: nam in cæteris manet ν.

φαίνω, { πέφαμμαι, πέφανσαι, πέφανται.
πεφάμμεθον, πέφανθον, πέφανθον.
πεφάμμεθα, πέφανθε, πεφαμμένοι εἰσί.

ινω, ειν ω, & υνω finita. Diſſyllaba in ινω, ειν ω, & υνω, abiiciunt ν, vt in actiuo: nec tamen aſſumunt σ ante μαι.

κρίνω, { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κτείνω, { ἔκταμαι, ἔκτασαι, ἔκταται.
ἐκτάμεθον, ἔκτασθον, ἔκτασθον.
ἐκτάμεθα, ἔκτασθε, ἔκτανται.

θύνω, { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται.
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

Sexta coniugatio nunc accipit σ: ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι: nunc non accipit: τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι.

ἀκούω, { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

τοξεύω, { τετόξευμαι, τετόξευσαι, τετόξευται.
τετοξεύμεθον, τετόξευσθον, τετόξευσθον.
τετοξεύμεθα, τετόξευσθε, τετόξευνται.

Pluſq

Plusq̃perfe. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν.

Perfecti prima perſona vertit *μαι* in *μην*: τέτυμμαι, ἐτετύμμην. ſecunda & tertia *αι* in *ο*: τέτυψαι, ἐτέτυψο: τέτυπται, ἐτέτυπτο. Tertia pluralis exit in *ντο*, ſi ſingularis deſinat in *το* purum, ἐκέκειτο, ἐκέκειντο: alioqui circunloquimur per verbum ſubſtantiuum, ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

Aoriſt. prim. { ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus ante *αι*, in proprias aſpiratas: τέτυπται, ἐτύφθην: λέλεκται, ἐλέχθην: πέπεισαι, ἐπέισθην.

Aoriſt. ſecũ. { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη.
ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν.

Mutat *ον* actiui in *ην*: ἔτυπον, ἐτύπην.

Caret vterque Aoriſtus prima duali: nam inflexionem habet Actiuorum: ſiquidem plurale in *μεν*.

Futur. prim. { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.
τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, σεσθον.
τυφθησόμεθα, τυφθήσεσθε, σονται.

A primo Aoriſto, ἐτύφθην, τυφθήσομαι.

Futurũ ſecũ. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.
τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον.
τυπησόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A ſecundo Aoriſto, ἐτύπην, τυπήσομαι.

Paulò pòſt futurum. Eſt Græcis tempus in verbis paſſiuis, quod vocatur μετ' ὀλίγον μέλλων, hoc eſt, Paulò pòſt futurum, quoties actio iam mox adfutura ſignatur.

Paulò pòſt futurum.
- τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται.
- τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον.
- τετυψόμεθα, τετύψεσθε τετύψονται.

Fit à ſecũda Perfecti, interpoſito ομ, τέτυψαι, τετύψομαι: ſeruátque augmentum in omni modo.

IMPERATIVI

Pręſens & Imperfect.
- τύπτε, τυπτέσθω.
- τύπτεσθον, τυπτέσθων.
- τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν.

Perfectũ & Pluſquãp.
- τέτυψο, τετύφθω.
- τέτυφθον, τετύφθων.
- τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Secunda perſona fit à ſecunda pluſquamperfecti: ἐτέτυψο, τέτυψο, ἐλέλεξο, λέλεξο. ἐπέπεισο, πέπεισο. ὤρυξο, ὄρυξο, &c.

Tertia verò à tertia eiuſdem temporis migrante το in θω, & reliquis item tenuibus in aſpiratas: ἐτέτυπτο, τετύφθω. ἐλέλεκτο, λελέχθω. ἐπέπειστο, πεπείσθω. quòd ſi το ſit purum, aſſumitur σ: ἐκέκειτο, κεκείσθω.

Aoriſtus primus,
- τύφθητι, τυφθήτω.
- τύφθητον, τυφθήτων.
- τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoriſtus ſecundus,
- τύπηθι, τυπήτω.
- τύπητον, τυπήτων.
- τύπητε, τυπήτωσαν.

Aoriſti

Aoriſti deſinunt in θι: ſed prior hîc in τι, propter alterum θ præcedens, τύφθητι, non τύφθηθι. ſic tertia ſingularis vtriuſque, & reliqui numeri per τ non θ, τυπήτω, τύπητον, &c.

OPTATIVI

Præſens & Imperfect.	τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Omnium Optatiuorum penultima eſt diphthongus.

Perfectum & Pluſquaperf.	τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη. τετυμμένω εἴητον, εἰήτην. τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

In verbis Barytonis ſemper opus eſt periphraſi per participium & verbum ſubſtantiuum.

Aoriſtus pri.	τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. τυφθείητον, τυφθειήτην. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.	Ἀόριστος χρόνος.
Aoriſt. ſecũ.	τυπείην, τυπείης, τυπείη. τυπείητον, τυπειήτην. τυπείημεν, τυπείητε, τυπείησαν.	
Futurũ prim.	τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, σοίσθην. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, σοιντο.	
Futurum ſec.	τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, σοίσθην. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.	
Paulò pòſt futurum.	τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο. τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, ψοίσθην. τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.	

SVBIVNCTIVI

Prǽſens & Imp. ἐὰν { τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. / τυπτώμεθον, τύπτησθον, πτησθον. / τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. }

Perfec. & Pluſquā. { τετυμμένος, ὦ, ᾖς, ᾖ. / τετυμμένω ἦτον, ἦτον. / τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι. }

Et hîc & in Optatiuo circunloquimur hoc Perfectum, vt tertiam pluralem Indicatiui.

Aoriſtus prim. ἐὰν { τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ. / τυφθῆτον, τυφθῆτον. / τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι. }

Aoriſtus ſecun. ἐὰν { τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. / τυπῆτον, τυπῆτον. / τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. }

INFINITIVI

Præſens, τύπτεσθαι.

Perfectum, & Pluſquamperfectum, τετύφθαι, accentu in penultima.

Aoriſtus primus, τυφθῆναι,

Aoriſtus ſecundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι.

Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι.

Paulò pòſt futurum, τετύψεσθαι.

Infinitiui in σθαι fiunt à ſecunda plurali Indicatiui, verſo ε in αι, τύπτεσθε, τύπτεσθαι, &c.

PARTICIPII

Præſens, { ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. / ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. / τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου. }

Perfect

Perfec.&Plusq̃.	ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.
Aoriſt.primus,	ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος.
Aoriſt.ſecũdus,	ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπὲν, τοῦ τυπέντος.
Futurũ primũ,	ὁ τυφθησόμενος, τοῦ τυφθησομένου. ἡ τυφθησομένη, τῆς τυφθησομένης. τὸ τυφθησόμενον, τοῦ τυφθησομένου.
Futurũ ſecũdũ,	ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης. τὸ τυπησόμενον, τοῦ τυπησομένου.
Paulò pòſt futũ.	ὁ τετυψόμενος, τοῦ τετυψομένου. ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης. τὸ τετυψόμενον, τοῦ τετυψομένου.

Accentus perfecti in penultima, reliquorum in μενος, in antepenultima: at Aoriſti acuuntur. Cæterùm μενος & μενον, ad tertiam pertinent declinationem: εις & εν, ad quintam. Omnia autem fœminina ad ſecundam.

VERBVM MEDIVM.

MEDIVM verbum ſiue Commune, quod nunc actiuè capitur, nunc paſsiuè, βιάζομαι τὸν φίλον, violo amicum: βιάζομαι ὑπὸ τοῦ φίλου, violor ab amico: ſic ἄγομαι, duco, ducor. κομίζομαι, porto, portor.

Ab Actiuis autem non tantùm Paſsiua deducuntur,ſed etiam Media,quorum & inflexio & ſignificatio partim actiua,partim paſsiua.

Præſens & Præteritum imperfectum non tantùm inflectendi ratione ,verùm & voce penitus eadem ſunt cum verbo paſsiuo.Perfectum & Pluſquamperfectum,ſortita ſunt terminationem actiuam:Aoriſti ac Futuri paſsiuam.

INDICATIVI

Perfectum Medium.

Perfectum, { τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
τετύπατον, τετύπατον.
τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι.

Medium Præteritum perfectum formatur ab Actiuo , collocata figuratiua litera Præſentis pro figuratiua præteriti actiui , τέτυφα, τέτυπα. à τύπτω.

Nam deſinentium in πτω, κτω, μνω, formatiua litera eſt prior conſonans , τίκτω, τέτεχα τέτοκα: τέμνω, τέτμηκα, τέτομα, vt dictum eſt ſuprà.

Præterea quartæ coniugationis futurum ξω, characteriſticon facit γ: πλήσσω, πλήξω, πέπληχα, πέπληγα. σω autem δ, φράζω, φράσω, πέφρακα, πέφραδα. vt etiam notatum in ſecundo Aoriſto verbi actiui.

Trium verò temporum eadem eſt figuratiua, ſecundi Aoriſti, ſecundi Futuri, & Præteriti medij.

In Sexta coniugatione Characteriſticon eſt vocalis aut diphthongus , λύω , λέλυκα , λέλυα: ἀκούω , ἤκουκα , ἤκουα: quamquam hoc tempus hîc rarum.

Penult

Penultima eadẽ quæ in actiuo, τέτυφα, τέτυπα.

Diſſyllabi Futuri penultima ε migrabit in ο, λέγω, λέξω, λέλεχα, λέλογα: at diphthongus ει in οι: πείθω, πείσω, πέπεικα, πέποιθα.

Vocalis α præſentis interdum ſeruatur, ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλα: interdum vertitur in η, θάλλω, τέθαλκα, τέθηλα: diphthongus autẽ αι in ῃ diphthongum impropriam, φαίνω, πέφηνα.

Pluſquãperf. { ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει.
ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην.
ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν. }

Aoriſt. prim. { ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψατο.
ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην.
ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο. }

Additur μην ad actiuum, ἔτυψα, ἐτυψάμην.

Aoriſt. ſecun. { ἐτυπόμην, ἐτύπου, ἐτύπετο.
ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην.
ἐτυπόμεθα, ἐτύπεσθε, ἐτύποντο. }

Mutatur ον actiui in όμην, ἔτυπον, ἐτυπόμην.

Futur. primũ, { τύψομαι, τύψῃ, τύψεται.
τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται. }

Actiuum ω Barytonum in ωμαι, τύψω, τύψωμαι.

Futur. ſecun. { τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.
τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται. }

Etiam hoc fit ab actiuo, vertendo ῶ circunflexum in οῦμαι, τυπῶ, τυποῦμαι. Ideóque in Quinta coniugatione primum quoque Futurum deſinit in ουμαι: nam Actiuum in ῶ circunflecti-

tur, vt à σπείρω, primum Futurum actiuum σπερῶ: medium autem σπεροῦμαι: ſecundum verò actiuũ σπαρῶ, medium σπαροῦμαι.

Accidit igitur hîc idem eſſe vtrunq; futurum, tam Actiuũ, quàm Medium, ψάλλω, ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Imperatiui

Perfectũ & pluſquãperfectum,	τέτυπε, τετυπέτω. τετύπετον, τετυπέτων. τετύπετε, τετυπέτωσαν.
Aoriſt. primus,	τύψαι, τυψάσθω. τύψασθον, τυψάσθων. τύψασθε, τυψάσθωσαν.
Aoriſt. ſecũdus,	τύπου, τυπέσθω. τύπεσθον, τυπέσθων. τύπεσθε, τυπέσθωσαν.

Optatiui

Perfectum,	τετύποιμι, τετύποις, τετύποι. τετύποιτον, τετυποίτην. τετύποιμεν, τετύποιτε, τετύποιεν.
Aoriſt. primus,	τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο. τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην. τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.
Aoriſt. ſecũdus,	τυποίμην, τύποιο, τύποιτο. τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην. τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο.
Futurũ primũ,	τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο. τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην. τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο.

Futurum

Futurũ ſecũdũ, { τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.
τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο.

Cum Aoriſto ſecundo conſentit voce, ſed pugnat accentu.

Subiunctiui

Perfectum & plusquãper. ἐὰν { τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ.
τετύπητον, τετύπητον.
τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.

Aoriſt. pri. ἐὰν { τύψωμαι, τύψῃ, τύψηται.
τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον.
τυψώμεθα, τύψησθε, τύψωνται.

Aoriſt. ſecũ. ἐὰν { τύπωμαι, τύπῃ, τύπηται.
τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον.
τυπώμεθα, τύπησθε, τύπωνται.

Infinitiui

Perfectum, τετυπέναι.
Aoriſtus primus, τύψασθαι.
Aoriſtus ſecundus, τυπέσθαι.
Futurum primum, τύψεσθαι.
Futurum ſecundum, τυπεῖσθαι, per ει circunflexum: at ſecundus Aoriſtus per ε acutum, τυπέσθαι.

Participij

Perfectum, { τετυπὼς, τετυπότος.
τετυπυῖα, τετυπυίας.
τετυπὸς, τετυπότος.

Aoriſt. primus, { τυψάμενος, τυψαμένου.
τυψαμένη, τυψαμένης.
τυψάμενον, τυψαμένου.

Aoriſt

Aoriſtus ſecundus. { τυπόμεν☉, τυπομένου. τυπομένη, τυπομένης. τυπόμενον, τυπομένου.

Futurum primum, { τυψόμεν☉, τυψομένου. τυψομένη, τυψομένης. τυψόμενον, τυψομένου.

Futurum ſecundũ, { τυπούμεν☉, τυπουμένου. τυπουμένη, τυπουμένης. τυπούμενον, τυπουμένου.

Atque hactenus de verbis Barytonis.

CONTRACTIONES VERBORVM.

Verborũ contractiones, atque eorum formationes.

A Barytonis Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, fiunt per contractionem verba quæ vocantur Circunflexa, ob id quòd duabus ſyllabis in vnam contractis, accentum poſſideant circunflexum, ποιέω, ποιῶ: βοάω, βοῶ: χρυσόω, χρυσῶ: έω, άω, & όω, coaleſcentibus in ῶ: Siquidem ex accentu acuto & graui profluit circunflexus. Itidem in reliquis perſonis, ποιέεις, ποιεῖς: βοάεις, βοᾷς: χρυσόεις, χρυσοῖς: de quibus poſteà. Neque hîc eſt quicquam peculiare, niſi quòd ex tribus illis Characteriſticis α, ε, ο, & vocali aut diphthongo ſequente, certo quodam modo fiat Synæreſis, haud aliter atque in contractis nominibus, quæ exceptis contractionibus planè Quintæ ſunt declinationis. Et quemadmodum illic, non in omnibus caſibus ſemper fit contractio, licet Genitiuus deſinat in ος purum, ita hîc non omne tempus eſt capax contractionis, ſed tantùm Præſens

Quæ tempora contrahantur.

ſens ac imperfectum,ídque in omnibus Modis ac Participiis : ſiquidem illæ terminationes, quæ ſequũtur πτ,in τύπτω,τύπτεις,τύπτει,quum in Sexta coniugatione his locis reperiantur puræ, ποιέω, ποιέεις,ποιέει:recepta eſt in quibuſdam contractio: nempe in iis quæ ante ω habẽt vnam è figuratiuis ε, α, ο, pro quarum numero redduntur coniugationes circunflexorum,vbi Craſes ex iſtis vocalibus ad hunc fiunt modum.

Prima.		Secunda.		Tertia.	
	ε ει		ε α		ε ου
	ο ȣ		ο ω		ο ου
	η η		η α		η ω
Figuratiua ε,	ω ω	Fig. α	ω ω	Fig. ο	ω ω
	ει ει		ει ᾳ		ει οι
	οι οι		οι ῳ		οι οι
	ου ου		ου ω		ου ȣ
	ῃ ῃ		ῃ ᾳ		ῃ οι

Inflexio verò & formatio iſtiuſmodi verborũ per omnia Genera,Modos,& Participia ſe habet, vt præſcriptum eſt in Barytonis. Futurum enim omnium Circunflexorum deſinit in σω, præteritum in κα, à quibus reliqua deriuantur tempora, iuxta canones Barytonorum.

PRIMA CONIVGATIO CIRCVNFLE-XORVM.

FIt à verbis Sextæ coniugationis Barytonorum in έω, ποιέω, ποιῶ: Futurum in ήσω, vertendo

tendo ε in η longum, ϖοιήσω: vnde Præteritum in ηκα, ϖεποίηκα.

Verbi Actiui Indicatiui

Præſens,	ϖοιέω ῶ, ϖοιέεις εῖς, ϖοιέει εῖ. ϖοιέετον εῖτον, ϖοιέετον εῖτον. ϖοιέομεν οῦμεν, ϖοιέετε εῖτε, ϖοιέουσι οῦσι.
Imperfe.	ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει. ἐποιέετον, εῖτον, ἐποιεέτην είτην. ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Perfectum, ϖεποίηκα, ϖεποίηκας, & cætera, vt τέτυφα, τέτυφας.

Pluſquamperfectum, ἐπεποιήκειν.

Aoriſtus primus, ἐποίησα. Futurum primum, ϖοιήσω.

Imperatiui

Præſens & Imper.	ϖοίεε ει, ϖοιεέτω είτω. ϖοιέετον εῖτον, ϖοιεέτων είτων. ϖοιέετε εῖτε, ϖοιεέτωσαν είτωσαν.

Perfectum, ϖεποίηκε. Aoriſtus primus, ϖοίησον. Secundus Aoriſtus, ſecundum Futurum, & Præteritum medium quando reperiantur, dicetur poſteà.

Optatiui

Præſens & Imper.	ϖοιέοιμι οῖμι, ϖοιέοις οῖς, ϖοιέοι οῖ. ϖοιέοιτον οῖτον, ϖοιεοίτην οίτην. ϖοιέοιμεν οῖμεν, ϖοιέοιτε οῖτε, ϖοιέοιεν οῖεν.

Perfectum, ϖεποιήκοιμι. Aoriſtus primus, ϖοιήσαιμι.

Futurum primum, ϖοιήσοιμι.

Sub

Subiunctiui

Prȩſens & Imperf. ἐὰν
ϖοιέω, ῶ, ϖοιέῃς ῇς, ϖοιέῃ ῇ.
ϖοιέητον ῆτον, ϖοιέητον, ῆτον.
ϖοιέωμεν ῶμεν, ϖοιέητε ῆτε, ϖοιέωσι ῶσι.

Perfectum ϖεποιήκω. Aoriſtus primus ϖοιήσω.

Infinitiui

Præſens, ϖοιέειν, εῖν, Perfectum, ϖεποιηκέναι.
Aoriſtus primus, ϖοιῆσαι, Futu. primum, ϖοιήσειν.

Participij

Præſens,
ϖοιέων ῶν, ϖοιέοντος οῦντος.
ϖοιέουσα οῦσα, ϖοιεούσης ούσης.
ϖοιέον οῦν, ϖοιέοντος ποιοῦντος.

Perfectum ϖεποιηκώς. Aoriſtus primus, ϖοιήσας.
Futurum primum, ϖοιήσων.

Verbi Paſsiui Indicatiui Præſens.

ϖοιέομαι οῦμαι, ϖοιέῃ ῇ, ϖοιέεται εῖται.
ϖοιεόμεθον ούμεθον, ϖοιέεσθον εῖσθον, ϖοιέεσθον εῖσθον.
ϖοιεόμεθα ούμετα, ϖοιέεσθε εῖσθε, ϖοιέονται οῦνται.

Paſsiuum prima circunflexorum.

Imperfectum

ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο.
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην είσθην.
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐϖοιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Perfectū,
ϖεποίημαι, ϖεποίησαι, ϖεποίηται.
ϖεποιήμεθον, ϖεποίησθον, ϖεποίησθον.
ϖεποιήμεθα, ϖεποίησθε, ϖεποίηνται.

Pluſquāp.
ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Aoriſtus primus, ἐποιήθην. Futurum primum, ϖοιηθήσομαι. Paulò poſt futurum, ϖεποιήσομαι.

Impera

Imperatiui

Præſens & imperfectū,
- ποιέου οῦ, ποιεέσθω εἴσθω.
- ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων εἴσθων.
- ποιέεσθε, εῖσθε, ποιεέσθωσαν, εἴσθωσαν.

Perfectū & Pluſquāper.
- πεποίησο, πεποιήσθω.
- πεποίησθον, πεποιήσθων.
- πεποίησθε, πεποιήσθωσαν.

Aoriſtus primus, ποιήθητι.

Optatiui Præſens & Imperfect.

ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο.
ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην.
ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Perfectú, & Pluſquāper.
- πεποιῄμην, πεποιῇο, πεποιῇτο.
- πεποιῄμεθον, πεποιῇσθον, πεποιῄσθην.
- πεποιῄμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.

Aoriſtusprimus, ποιηθείην. Futurum primum, ποιηθησοίμην. Paulò pòſt futurum, πεποιησοίμην.

Subiunctiui Præſens & Imperfectum.

ἐάν,
- ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέηται ῆται.
- ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέησθον ῆσθον, ποιέησθον ῆσθον.
- ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέησθε ῆσθε, ποιέωνται ῶνται.

Perf.&Pluſ quāperf. ἐὰν
- πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται.
- πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
- πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aoriſtus primus, ἐὰν ποιηθῶ.

Infinitiui

Præſens & Imperfectum, ποιέεσθαι, ποιεῖσθαι.
Perfectum, πεποιῆσθαι per ῆ circunflexum.
Aoriſtus primus, ποιηθῆναι.

Futurum

Futurum primum, ποιηθήσεται.
Paulò pòſt futurum, πεποιήσεται.

Participij

Præſens & Imperfect. { ποιεόμενος οὔμενος, ποιεομένου οὐμένου, ποιεομένη οὐμένη, ποιεομένης οὐμένης. ποιεόμενον οὔμενον, ποιεομένου οὐμένου.

Perfectum & pluſquamperfectum, πεποιημένος.
Aoriſtus, ποιηθείς.
Futurum primum, ποιηθησόμενος.
Paulò pòſt futurum, πεποιησόμενος.

Verbi medij

Præſens & Imperfectum eadem cum Paſſiuis. Perfectum, Pluſquamperfectum, Aoriſtus ſecundus, & Futurum ſecundum, quando reperiantur, poſteà dicemus.

Reſtant igitur in verbis Cincunflexis duo tantùm tempora, Primus Aoriſtus, & Primum Futurum, quæ legem ſequuntur Barytonorum, hoc pacto.

Primus Aoriſtus Indicatiui, ἐποιησάμην. Imperatiui, ποίησαι, Optatiui, ποιησαίμην. Subiunctiui, ποιήσωμαι. Infinitui, ποιήσασθαι. Participij, ποιησάμενος.

Primum Futurum Indicatiui, ποιήσομαι. Optatiui, ποιησοίμην. Infinitiui, ποιήσεσθαι. Participij, ποιησόμενος. Eadem ratio in cæteris coniugationibus.

SECVNDA CONIVGATIO CIRCVNFLEXORVM.

Fit à verbis in άω, βοάω, βοῶ. Futurum in ήσω, βοήσω. Præteritum in ηκα, βεβόηκα, migrãte α, in η.

Verbi Actiui Indicatiui

Præſens, βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ.
βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον.
βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Imperfectũ, ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α.
ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην.
ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Perfectum, βεβόηκα, ηκας, ηκε, vt τέτυφα.

Pluſquamperfectum, ἐβεβοήκειν, ήκεις, &c.

Aoriſtus primus, ἐβόησα. Futurum primum, βοήσω.

Imperatiui

Præſens & imperfect. βόαε α, βοαέτω άτω.
βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων.
βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum & pluſquampærfectum, βεβόηκε.

Aoriſtus primus, βόησον.

Optatiui

Præſens & imperfect. βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ.
βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην.
βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοήκοιμι.

Aoriſtus primus, βοήσαιμι.

Futurum primum, βοήσοιμι.

Subiunctiui

Præſens & imperf. ἐὰν βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοήκω.

Aoriſtus primus, βοήσω.

Infinitiui

Præſens & imperfectum, βοάειν βοᾶν.

Perfect

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοηκέναι.
Aoriſtus primus, βοῆσαι. Futurum primum, βοήσειν.

Participij

Præſens & Imperfe.
βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος.
βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοηκώς. Aoriſtus primus, βοήσας. Futurum primum, βοήσων.

Verbi paſſiui indicatiui præſens,

Paßiuum ſecũda verborum circunflex.

βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται.
βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
βοάομεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται.

Imperfectum

ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην.
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεστε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο.

Perfectum,
βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται.

Pluſquãperf.
ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο.

Aoriſtus primus, ἐβοήθην. Futurum primum, βοηθήσομαι. Paulò pòſt futurum, βεβοήσομαι.

Imperatiui

Præſens & Imp.
βοάου ῶ, βοαέσθω άσθω.
βοάεσθον, ᾶσθον, βοαέσθων άσθων.
βοάεσθε ᾶσθε, βοαέσθωσαν άσθωσαν.

Perfe. & plusq̃p.
βεβόησο, βεοβήσθω.
βεβώησθον, βεβοήσθων.
βεβόησθε, βεβοήσθωσαν.

Aoriſtus primus, βοήθητι.

Optatiui præſens & imperfect.

βοαοίμην ῴμην, βοάοιο ῷο, βοάοιτο ῷτο.
βοαοίμεθον ῴμεθον, βοάοισθον ῷσθον, βοαοίσθην ῴσθην.
βοαοίμεθα ῴμεθα, βοάοισθε ῷσθε, βοάοιντο ῷντο.

Perfe. & pluſquã. { βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο. βεβοήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοήσθην, βεβοήμεθα βεβοῇσθε, βεβοῇντο. }

Aoriſtus primus, βοηθείην. Futurum primum, βοηθησοίμην. Paulò pòſt futurum, βεβοησοίμην.

Subiunctiui præſens & imperfectum,

ἐὰν { βοάωμαι, ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται. βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον, βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται ῶνται. }

Perfectũ & pluſquãperfect. ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται. βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον, βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται. }

Aoriſtus primus, ἐὰν βοηθῶ.

Infinitiui

Præſens & imperfectum, βοάεσθαι βοᾶσθαι.
Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοῆσθαι. Aoriſtus primus, βοηθῆναι. Futurum primum, βοωθήσεσθαι. Paulò pòſt futurum, βεβοήσεσθαι.

Participij

Præſens & imperfectum, { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου. βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης. βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου. }

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοημένος.
Aoriſtus primus, βοηθείς. Futur. prim. βοηθησόμενος.
Paulò pòſt futurum, βεβοησόμενος.

Verbi medij

Aoriſtus primus, ἐβοησάμην. βόησαι. βοησαίμην. βοήσωμαι. βοήσασθαι. βοησάμενος.

Futurum primum, βοήσομαι. βοησοίμην. βοήσεσθαι. βοησόμενος: de quibus in prima coniugatione.

Medium verborum circunflex. ſecundæ.

TERTIA CONIVGATIO CIRCVNFLEXORVM.

Formatur à verbis in όω, χρυσόω χρυσῶ. Futurũ in ώσω, χρυσώσω. Pręteritũ in ωκα, κεχρύσωκα.

Tertia cõiug. verborum circunflex.

Verbi Actiui Indicatiui

Pręſens, { χρυσόω, ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ. / χρυσόετον οῦτον. χρυσόετον οῦτον. / χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι.

Imperf. { ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου, / ἐχρυσόετον οῦτον, ἐχρυσοέτην έτην. / ἐχρυσόομεν οῦμεν, ἐχρυσόετε οῦτε, ἐχρύσοον ουν.

Perfectum, κεχρύσωκα.

Pluſquamperfectum, ἐκεχρυσώκειν.

Aoriſtus primus, ἐχρύσωσα.

Futurum primum, χρυσώσω.

Imperatiui

Pręſens & impf. { χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω. / χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων, ούτων. / χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & Pluſquamperfectum, κεχρύσωκε.

Aoriſtus primus, χρύσωσον.

Optatiui

Præſens & impf. { χρυσόοιμι οῖμι, σόοις οῖς, σόοι οῖ. / χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην. / χρυσόοιμεν οῖμεν, σόοιτε οῖτε, σόοιεν οῖεν.

Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσώκοιμι.
Aoriſtus primus, χρυσώσαιμι. Futurum primum, χρυσώσοιμι.

Subiunctiui

Præſens & Imperfe. ἐὰν { χρυσόω, ῶ, σόῃς, οῖς, σόῃ οῖ.
χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον.
χρυσόωμεν ῶμεν, σόητε ῶτε, σόωσι ῶσι.

Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσώκω.
Aoriſtus primus, χρυσώσω.

Infinitiui

Præſens, χρυσόειν σοῦν. Perfectum, κεχρυσωκέναι.
Aoriſt. primus, χρυσῶσαι. Futur. primum, χρυσώσειν.

Participij

Præſens & imperf. χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος.
Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσωκώς.
Aoriſt. prim. χρυσώσας. Futurum prim. χρυσώσων.

Paſsiuum verborum circunflex. tertiæ.

Verbi Paſsiui Indicatiui Præſens,

χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται.
χρυσοόμεθον ούμεθον, σόεσθον, σοῦσθον, σόεσθον σοῦσθον.
χρυσοόμεθα ούμεθα, σόεσθε, σοῦσθε, σόονται οῦνται.

Imperfectum,

ἐχρυσοόμην ούμην, σόου οῦ, σόετο οῦτο.
ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, σόεσθον σοῦσθον, σοέσθην οῦσθην.
ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, σόεσθε οῦσθε, σόοντο οῦντο.

Perfectum, { κεχρύσωμαι, ύσωσαι, ύσωται.
κεχρυσώμεθον, ύσωσθον, ύσωσθον.
κεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωνται.

Plusq̃perfe. { ἐκεχρυσώμην, ύσωσο, ύσωτο.
ἐκεχρυσώμεθον, ύσωσθον, υσώσθην.
ἐκεχρυσώμεθα, ύσωσθε, ύσωντο.

Aoriſtus primus, ἐχρυσώθην. Futurum primum,

χρυσωθή

χρυσωθήσωμαι. Paulò pòſt futurum, κεχρυσώσομαι.

Imperatiui

Præſens & imperfect.
- χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω οὔσθω.
- χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων οὔσθων.
- χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν οὔσθωσαν.

Perfectũ& plusq̃perf.
- κεχρύσωσο, κεχρυσώσθω.
- κεχρύσωσθον, κεχρυσώσθων.
- κεχρύσωσθε, κεχρυσώσθωσαν.

Aoriſtus primus, χρυσώθητι.

Optatiui præſens & imperfectum,

χρυσοοίμην οίμην, σόοιο σοῖο, σόοιτο σοῖτο.
χρυσοοίμεθον οίμεθον, σόοισθον σοῖσθον, σοοίσθην οίσθην.
χρυσοοίμεθα σοίμεθα, σόοισθε σοῖσθε, σόοιντο σοῖντο.

Perfectũ& plusq̃perf.
- κεχρυσῴμην, υσῷο, υσῷτο.
- κεχρυσῴμεθον, υσῷσθον, υσῴσθην.
- κεχρυσῴμεθα, υσῷσθε, υσῷντο.

Aoriſtus primus, χρυσωθείην.
Futurum primum, χρυσωθησοίμην.
Paulò pòſt futurum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui præſens, & imperfectum.

ἐὰν
- χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται.
- χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον.
- χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfectũ& plusq̃perf.
- κεχρυσῶμαι, κεχρυσῇ, κεχρυσῆται.
- κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον
- κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆσθε, κεχρυσῶνται.

Aoriſtus primus, ἐὰν χρυσωθῶ.

Infinitiui

Præſens & imperfectum, χρυσόεσθαι, χρυσοῦσθαι.

Perfectum & pluſquamperfectum, κεχρυσῶσθαι.
Aoriſtus primus, χρυσωθῆναι.
Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.
Paulò pòſt Futurum, κεχρυσώσεσθαι.

Participij

Pręſens & Imperfect.
χρυσοόμενος ούμενος, χρυσοομένου ουμένου.
χρυσοομένη ουμένη, σχυσοομένης ουμένης.
σχρυσοόμενον ούμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum & pluſquam perfectum, κεχρυσωμένος. Aoriſtus primus χρυσωθείς. Futurũ primum, χρυσωθησόμενος. Paulò pòſt futurum, κεχρυσωσόμενος.

Verbi medij

Aoriſtus primus, ἐχρυσωσάμην. χρύσωσαι. χρυσωσάμην. χρυσώσομαι: χρυσώσασθαι. χρυσωσάμενος.

Futurum primum χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην. χρυσώσεσθαι. χρυσωσόμενος: de quibus dictum in ποιέω.

Annotationes in Circunflexa.

Monoſyllaba circunflexa in ſecunda reperiuntur coniugatione, δρῶ, θλῶ, κλῶ. In prima verò primæ coniugationis perſona ſingulari minimè, nec in prima plurali, nec in tertia, πλέω, πλέομεν, πλέουσι: non autem πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι.

Quædam ad duas pertinent coniugationes, γηρέω, ἐλεέω, ξυρέω, vel γηράω, ἐλεάω, ξυράω.

Craſis α & ε in α, βοάεις, βοᾷς. Doricè autem in η, γελάεις γελῆς, διψάεις διψῆς, per η monophthongum, hoc eſt, nudam vocalem: quem morem in quibuſdam Attici quoque ſeruauerunt, dicentes, πεινῆς, διψῆς, ζῆς: vnde imperfectum ἔζη, & infinitiuus ζῆν.

Futur

Futurum in ήσω, vel ώσω. Quædam figuratiuam retinent, τελέω, τελέσω, τετέλεκα: γελάω, γελάσω, γεγέλακα: ὀμόω, ὀμόσω, ὤμοκα, & hæc penultimã Aoriſti primi corripiunt, ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Poëticè autem ἐτέλεσσα. producta penultima per poſitionem gemini σσ. *Futurum circunflex.*

In nonnullis duplex Futurum. αἰνέω, αἰνέσω & αἰνήσω. ſic καλέω καλέσω & καλήσω. κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω. & in ſecunda ἀλοάω, ἀλοάσω, ἀλοήσω.

Secundum Aoriſtum, ſecundum Futurum, & Præteritum medium tertia coniugatio non agnoſcit. At in duabus prioribus ita demum reperiuntur, ſi thema iam affectum contractione, deſinat in ω non purum, idque ad hunc modum. Ex primo Aoriſto, primo Futuro, & Præterito actiuo, eliditur penultima vocalis cum conſonante ſequente, δουπέω, δουπῶ. Futurum primum, δουπήσω. Secundum, δουπῶ. Aoriſtus primus, ἐδούπησα. Secundus, ἔδουπον. Præteritum actiuum δεδούπηκα. Medium δέδουπα. Sic μυκάω, μυκῶ, μυκήσω, μυκῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον, μεμύκηκα, μέμυκα. Monoſyllaba verò circunflexa his temporibus carent, præter duo, σχέω, σχῶ, πάω, πῶ: vnde formantur Aoriſti ſecũdi, ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, à primo ἔσχησα: & ἔπον, ἔπες, ἔπε, ab ἔπασα.

Optatiuum præſentis circunflexi ſolent Attici etiam per ίην purum inflectere hoc pacto. *Atticiſmus.*

Atticus Optatiuus, { ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη. / ποιοίητον, ποιοιήτην. / ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν. }

Infinitiui Barytoni, ποιέειν, βοάειν, χρυσόειν. pri-

 mum

mùm abiiciunt iota, ac deinde fit Craſis ϖοιέειν ϖοιεῖν, βοάειν βοᾶν, χρυσόειν χρυσοῦν. Quanquam in ſecunda coniugatione quidam ſubſcribunt iota, βοᾷν, ϖεινᾷν, quidam non ſubſcribunt, βοᾶν, ϖεινᾶν.

Perfecti paſſiui formatio. Præteritum perfectum paſſiuum fit ab actiuo, mutando κα in μαι: ſed aſciſcitur σ, ſi penultima ſit breuis, τετέλεκα, τετέλεσμαι. In tertia quoque plurali ac reliquis modis vtimur periphraſi, vt in Barytonis.

Si autem penultima ſit longa η vel ω, non aſſumitur σ, ϖεποίηκα, ϖεποίημαι, βεβόηκα βεβόημαι, κεχρύσωκα κεχρύσωμαι. Verùm quia ται tertiæ perſonæ ſingularis eſt purum, ϖεποίηται, βεβόηται, κεχρύσωται, ideo locis aliquot interponitur σ, quemadmodum ſcriptum eſt in quinta coniugatione Barytonorum.

Optatiua. Optatiua prætereà in huiuſmodi præterito fiũt ſine periphraſi, per diphthongum impropriam ῃ & ῳ, ϖεποιῇμην, βεβοῴμην, κεχρυσῴμην.

Subiunctiua. Sic & Subiunctiua legitimè formantur per ῶ, circunflexum, ϖεποιῶμαι, βεβοῶμαι, κεχρυσῶμαι.

In vtroque autem modo circunflectitur ſecunda & tertia perſona, ϖεποιῇο, ϖεποιῇτο. ἐὰν ϖεποιῶμαι ϖεποιῇ ϖεποιῆται, & ita in cæteris coniugationibus.

De verbis in mi.

Verborum in μι deductio. A Verbis Sextæ coniugationis in έω, άω, όω, ύω, deducuntur quæ vocata ſunt verba in μι, quòd in μι deſinant, θέω τίθημι, στάω ἵστημι, δόω δίδωμι, ζευγνύω ζεύγνυμι: ideóque deſinentium in

μι qua

μι quatuor ſunt coniugationes pro numero vocalium, ε, α, ο, υ, quæ ſunt indices ac figuratiuæ coniugationum.

Quòd ad principalem attinet ſyllabam, tres primæ coniugationes fiunt per ἀναδιπλασιασμὸν, hoc eſt Reduplicationem, Quarta non item.

Reduplicatio propria.

Reduplicatio propria eſt, quando prima thematis repetitur conſonans, & aſſumitur iota breue, δόω, δίδωμι: in vocem autem aſpiratæ ſuccedit illius tenuis, θέω, τίθημι, mutando θ in τ. non θίθημι.

Reduplicatio impropria.

Reduplicatio impropria, vbi tantùm præfigitur iota, vt ſi verbum incipiatur à vocali, ἕω, ἵημι: aut à literis στ, στάω, ἵστημι.

Vltima ſyllabæ formatio.

Vltima verò & penultima ſyllaba ſic habent: Migrat ω purum in μι, vocales autem characteriſticæ in proprias longas, ε & α in η, θέω τίθημι, στάω ἵστημι: ο in ω: δόω δίδωμι. cæterùm υ cùm ſit anceps, hîc longum cenſebitur, ζευγνύω ζεύγνυμι.

Quæcunque igitur in his verbis ſortita ſunt reduplicationem, tribus opus habent ſyllabis, reduplicatione, penultima longa, & ſyllaba μι.

Reduplicatio in quibus temporibus.

Nec eſt reduplicatio, niſi in præſenti, & Præterito imperfecto, per omnes modos & participia.

Trium quoque temporum hîc ſolùm habenda eſt ratio, Præſentis, Imperfecti, & ſecundi Aoriſti. Præſens peculiarem ſibi vendicat inflexionem. At Imperfectum & ſecundus Aoriſtus reguntur legibus Aoriſti paſsiui Barytonorum, excepta penultima, de qua poſteà. Per.

fectum

fectum, Pluſquamperfectum, Aoriſtus primus, & futurum, conſueto more formantur ab iis verbis ſiue circunflexis ſiue Barytonis, vnde manant ipſa verba in μι, vt τίθημι. Futurum θήσω, à θέω, vel θῶ: ſic ἵστημι, Aoriſtus primus ἔστησα à στάω. item δίδωμι, Perfectum, δέδωκα, Pluſquam perfectum, ἐδεδώκειν, à δόω.

Proinde hæc tempora, quòd ſint ad Barytonorum canones exigenda, parum proſequemur in iſtis coniugationibus, niſi quid interuenerit, quo deflectant à præſcriptis legibus.

Medio præterito carent verba in μι, & item ſecundo Futuro, perinde atque Circunflexa.

Secundum Aoriſtum paſſiuum quidem ignorant, at medium ritè formant, vt & Actiuum.

PRIMA CONIVGATIO IN MI.

Prima coniugatio in μι.

Fit à verbis in έω, per reduplicationem, θέω τίθημι. Futurum in ήσω, θήσω, vt in prima circunflexorum.

Verbi Actiui Indicatiui

Præſens, { Sing. τίθημι, τίθης, τίθησι.
Dua. τίθετον, τίθετον.
Plu. τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι. Ionicè τιθέασι.

Imperfectum, { Sing. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη.
Dua. ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
Plu. ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν.

Perfectum τέθεικα, κας, κε. per diphthongum ει.

Pluſquam

Pluſquamperfectum, ἐτεθείκειν, κεις, κει.
Aoriſtus primus, ἔθηκα, κας, κε, per κ ſcribitur.

Aoriſtus ſecũdus,
- Sing. ἔθην, ἔθης, ἔθη.
- Dua. ἔθετον, ἐθέτην.
- Plu. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Futurum primum, θήσω, σεις, σει, à θέω.

Imperat. Præſens,
- Sing. τίθετι, τιθέτω.
- Dua. τίθετον, τιθέτων.
- Plu. τίθετε, τιθέτοσαν.

Aoriſtus ſecũdus,
- Sing. θὲς, θέτω.
- Dua. θέτον, θέτων.
- Plur. θέτε, θέτωσαν.

Optatiui Præſens, & Imperfect.
- Sing. τιθείην, τιθείης, τιθείη.
- Dua. τιθείητον, τιθειήτην.
- Plu. τιθείημεν, θείητε, θείησαν.

Aoriſtus ſecũdus,
- Sing. θείην, θείης, θείη.
- Dua θείητον, θειήτην.
- Plu. θείημεν, θείητε, θείησαν.

Subiũct. Præſens & imperfectũ. ἐὰν
- Sing. τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ.
- Dua. τιθῆτον, τιθῆτον.
- Plu. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aoriſtus ſec. ἐὰν
- Sing. θῶ, θῇς, θῇ.
- Dua. θῆτον, θῆτον.
- Plu. θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Infinitiui Præſens, τιθέναι. Aoriſt. ſecun. θεῖναι.

Participij Prȩſens, & Imperfectum,
- ὁ τιθεὶς, τιθέντος.
- ἡ τιθεῖσα, τιθείσης.
- τὸ τιθὲν, τιθέντος.

Aoriſt

ὁ θεὶς, θέντος.
Aoriſtus ſecundus, ἡ θεῖσα, θείσης.
τὸ θὲν, θέντος.

Verbum Paſſiuum.

Paſſiuum. FIt ab actiuo corripiendo penultimam, τίθημι, τίθεμαι.

Indicatiui

τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται.
Præſens, τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον.
τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο.
Imperfectum, ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
Perfectum, τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται.

Per ει penultimam, perinde atque actiuum, τέθεικα.
Pluſquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, &c.
Aoriſtus primus, ἐτέθην, ἐτέθης, vt in Barytonis.
Futurum primum, τεθήσομαι.
Paulò pòſt futurum, τεθείσομαι.

Imperatiui

Sing τίθεσο, τιθέσθω.
Pręſens & imper. Dua. τίθεσθον, τιθέσθων.
Plu. τίθεσθε, τιθέσθωσαν.

Optatiui

τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.
Pręſens & imper. τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.
τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο.

Perfect

Perfect.& plusq̃p. { τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο.

Subiunctiui

Pręſens & imp. ἐὰν { τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.
τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfe.& plusq̃. ἐὰν { τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται
τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.
τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

Infinitiui Præſens & Imperf. τίθεσθαι, ab Indicatiuo τίθεσθε.

Participij Præſens & Imperfe. ὁ τιθέμενος, ἡ τιθεμένη, τὸ τιθέμενον.

Verbi Medij

Præſens & imperfectũ, eadẽ ſunt cum paſſiuis. *Medium verbum.*

Perfectum & Pluſquamperfectum & ſecũdum Futurum deſiderantur. Reliqua ſunt tria tempora: primus Aoriſtus, ſecundus Aoriſtus, & Futurum primum.

Aoriſtus primus, ἐθηκάμην, ſed parum vſitatus.

Futurum primum per omnes Modos & Participia. θήσομαι. θησοίμην. θήσεσθαι. θησόμενος.

Secundus autem Aoriſtus inflectitur ſic:

Indicatiuus, { ἐθέμην, ἔθεσο, ἔθετο.
ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Imperatiuus, { Sin. θέσω, θέσθω.
Dua. θέσθον, θέσθων.
Plu. θέσθε, θέσθωσαν.

Optati

Optatiuus, { θείμην, θεῖο, θεῖτο. θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην. θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Subiunctiuus, ἐὰν { θῶμαι, θῇ, θῆται. θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον. θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiuus, θέσθαι.

Participium, { ὁ θέμενος. ἡ θεμένη. τὸ θέμενον.

Et in ſequentibus quoque Coniugationibus, eodem modo ſe habent hæc tempora, vt poſteà videbitur.

SECVNDA CONIVGATIO IN MI.

Secunda coniugatio in μι. Fit à verbis in άω, ςάω ἵςημι. Futurum in ήσω, ςήσω: vt in ſecunda coniugatione Circunflexorum.

Verbi Actiui

Indicatiui Præſens, { Sing. ἵςημι, ἵςης, ἵςησι. Dua. ἵςατον, ἵςατον. Plu. ἵςαμεν, ἵςατε, ἱςᾶσι.

Imperfectum, { Sing. ἵςην, ἵςης, ἵςη. Dua. ἵςατον, ἱςάτην. Plu. ἵςαμεν, ἵςατε, ἵςασαν.

Perfectum, ἕςακα, penultima per α.
Pluſquam perfectum, ἑςάκειν.
Aoriſtus primus, ἔςησα.

Aori

Aoriſtus ſecundus, { Sing. ἔστην, ἔστης, ἔστη. / Dual. ἔστητον, ἐστήτην. / Plu. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν.

Futurum primum, στήσω.

Imperatiui

Pręſens & imperfectũ, { ἵσταθι, ἱστάτω. / ἵστατον, ἱστάτων. / ἵστατε, ἱστάτωσαν.

Aoriſtus ſecundus, { στῆθι, στήτω. / στῆτον, στήτων. / στῆτε, στήτωσαν.

Optatiui

Pręſens & imperfectũ, { ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. / ἱσταίητον, ἱσταιήτην. / ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Aoriſtus ſecundus, { σταίην, σταίης, σταίη. / σταίητον, σταιήτην. / σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Subiunctiui

Præſens & imperf. ἐὰν { ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. / ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. / ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Aoriſtus ſecundus ἐὰν { στῶ, στῇς, στῇ. / στῆτον, στῆτον. / στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiui Præſens, ἱστάναι. Aoriſt. ſecundus, στῆναι.

Participij

Præſens & imperfect. { ὁ ἱστὰς, τοῦ ἱστάντος. / ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. / τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος.

Aoriſtus ſecundus, { ὁ στὰς, στάντος. ἡ στᾶσα, στάσης. τὸ στὰν, στάντος.

Paßiuum. *Verbi Paſſiui*

Indicatiui Præſens, { ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Imperfectum, { ἱστάμην, ἵστασο, ἵστατο. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο,

Perfectum, ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
Pluſquamperf. ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, more cõſueto.
Aoriſt. primus, ἐστάθην. Futurũ primum, σταθήσομαι.
Paulò pòſt futurum, ἑστάσομαι.

Imperatiui

Præſens & Imperfectum, { Sing. ἵστασο, ἱστάσθω. Dua. ἵστασθον, ἱστάσθων. Plu. ἵστασθε, ἱστάσθωσαν.

Optatiui Præſens & Imperfectum, { ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο. ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην. ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο.

Perfe. & Pluſquãper. { ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο. ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην. ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο.

Subiunctiui

Pręſens & Imperf. ἐὰν { ἱστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται. ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfect. & Plusq̃p. ἐὰν { ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται. ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον. ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

Infinit

Infinitiui Præſens & imperfectum, ἵστασθαι, ab indicatiuo, ἵστασθε.

Participij Præſens & imperfect. ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

Verbi medij

Aoriſtus primus; ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος. *Medium.*

Futurum verò primum, στήσομαι, στησοίμην, στήσεσθαι, στησόμενος.

Aoriſtus ſecundus, { ἐστάμην, ἔστασο, ἔστατο.
ἐστάμεθον, ἔστασθον, ἐστάσθην.
ἐστάμεθα, ἔστασθε, ἔσταντο. }

Sed in hoc verbo non eſt hoc tempus vſitatum.

TERTIA CONIVGATIO IN MI.

Fit à verbis in όω, δόω, δίδωμι. Futurum in ώσω, δώσω: proinde vt in Tertia circunflexorum. *Tertia coniugatio in μι.*

Præteritum δέδωκα.

Verbi actiui

Indicatiui Præſens, { δίδωμι, δίδως, δίδωσι,
δίδοτον, δίδοτον,
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι. }

Ionicè διδόασι.

Imperfectum, { ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω,
ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν. }

Perfectum, δέδωκα. Pluſquamperfectum, ἐδεδώκειν.

Aoriſtus primus, ἔδωκα, per κ.

Aoriſtus ſecundus, { ἔδων, ἔδως, ἔδω.
ἔδοτον, ἐδότην.
ἔδωμεν, ἔδοτε, ἔδοσαν. }

Futurum primum, δώσω.

Imperatiui

Præſens & imperfect. { Sing. δίδοθι, διδότω,
Dua. δίδοτον, διδότων.
Plu. δίδοτε, διδότωσαν.

Aoriſtus ſecundus { δὸς, δότω.
δότον, δότων.
δότε, δότωσαν.

Optatiui

Præſens & imperfec. { διδοίην, διδοίης, διδοίη.
διδοίητον, διδοιήτην.
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν.

Aoriſtus ſecundus, { δοίην, δοίης, δοίη.
δοίητον, δοιήτην.
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν.

Subiunctiui

Præſens & imperf. ἐὰν { διδῶ, διδῶς, διδῷ.
διδῶτον, διδῶτον.
διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aoriſt. ſecundus. ἐὰν { δῶ, δῶς, δῷ.
δῶτον, δῶτον.
δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Infinitiui Præſens & Imperfectum, διδόναι.

Aoriſtus ſecundus, δοῦναι.

Participij

Præſens & imperfec. { ὁ διδοὺς, διδόντος.
ἡ διδοῦσα, διδούσης.
τὸ διδὸν, διδόντος.

Aoriſtus ſecundus, { ὁ δοὺς, δόντος.
ἡ δοῦσα, δούσης.
τὸ δὸν, δόντος.

Verbi

Verbi Paſſiui, **Paſſiuum.**

Indicatiui pręsẽs,
- δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται.
- διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον.
- διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfectum.
- ἐδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδοτο.
- ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην.
- ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfectum, δέδομαι. Pluſquãperfectum, ἐδεδόμην.
Aoriſt. primus, ἐδόθην. Futur. Primum, δοθήσομαι.
Paulò pòſt futurum, δεδόσομαι,

Imperatiui

Pręſens & imper.
- Sing. δίδοσο, διδόσθω.
- Dua. δίδοσθον, διδόσθων.
- Plur. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfec. & plusq̃p.
- Sing. δέδοσο, δεδόσθω.
- Dua. δέδοσθον, δεδόσθων.
- Plur. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

Optatiui

Præſens & imper.
- διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο.
- δοδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην.
- διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο.

Perfectum, & pluſquamperfectum, δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, vt Præſens.

Subiunctiui

Præſẽs & imp. ἐὰν
- διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
- διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
- διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfectum & pluſquamperfectum, ἐὰν δεδῶμαι. δεδῷ, δεδῶται, vt Præſens.

Infinitiui Præſens & imperfectum, δίδοσθαι, ab Indicatiuo δίδοσθε.

Participij Præſens & imperfectum, ὁ διδόμενος. ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

Verbi medij

Medium, Aoriſtus primus, ἐδοκάμην, parùm vſurpatus.
Aoriſtus verò ſecundus ſic inflectitur:

Indicatiuus,
- ἐδόμην, ἔδοσο, ἔδοτο.
- ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
- ἐδόμεθω, ἔδοστε, ἔδοντο.

Imperatiuus,
- δόσο, δόσθω.
- δόσθον, δόσθων.
- δόσθε, δόσθασαν.

Futurum primum per omnes Modos & Participia, δώσομαι, δωσοίμην, δώσεσθαι, δωσόμενος.

Optatiuus,
- δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
- δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
- δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο.

Subiunctiuus, ἐὰν
- δῶμαι, δῷ, δῶται.
- δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
- δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

Infinitiuus, δόσθαι.
Participium, ὁ δόμενος, ἡ δομένη, τὸ δόμενον.

QVARTA CONIVGATIO IN MI.

Quarta coniugat. verborum in μι.

FIt à verbis in ύω, ζευγνύω ζεύγνυμι.

Verbi Actiui

Indicat. Præſens,
- ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
- ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
- ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι.

Imperfe

Imperfectũ. ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Imperatiui

Præſens & Imperfect. ζεύγνυθι, ζευγνύτω.
ζεύγνυτον, ζευγνύτων.
ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Infinitiui Præſens & imperfectum, ζευγνῦναι.

Partici. Præſens & Impf. ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος.
ἡ ζευγνῦσα, ζευγνύσης.
τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος.

Verbi Paſſiui Indicatiui. *Paſſiuum.*

Præſens, ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.
ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον.
ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperfectũ, ἐζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο.
ἐζευγνύμεθον, ἐζεύγνυσθον, ἐζευγνύσθην.
ἐζευνύμεθα, ἐζεύγνυσθε, ἐζεύγνυντο.

Imperatiui

Præſens & Imperfect. ζεύγνυσο, ζευγνύσθω.
ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.
ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiui & Præſens & imperfectum, ζεύγνυσθαι. ab indicatiuo, ζεύγνυσθε.

Participij Præſens & imperfectum, ζευγνύμενος, ζευγνυμένη, ζευγνύμενον.

ANNOTATIONES IN VERBA IN MI.

Reduplicatio in ἵστημι aſpiratur, nam aſperum ſpiritum habet iota ante ς. *In verba in μι.*

Quarta coniugatio reduplicationem ignorat,

ζεύγνυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, κεράννυμι, πετάννυμι, δῦμι, φῦμι. id quod in aliis quoque accidit, δίζημι, ὄνημι, φίλημι, ἵλημι, φημὶ, γνῶμι, & multis reliquis apud poëtas.

Præſentis & Imperfecti ſingularia Actiua, penultimam producunt, η, ω, υ, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ζεύγνυμι, ἐτίθην, ἵστην, ἐδίδων, Dualia autem & Pluralia corripiunt, τίθετον, τίθεμεν, ἵστατον, ἵσταμεν. ſic & Paſsiuum præſens & imperfectum in quouis numero, τίθεμαι, τιθέμεθον, τιθέμεθα, ἐτιθέμην, &c.

Tertia pluralis indicatiui præſentis, τιθεῖσι, ἱστᾶσι, διδοῦσι, ζευγνῦσι: ſemper enim in Præſenti & Futuro omnium verborum ſimilis eſt datiuo plurali Participij eiuſdem temporis. vt τύπτων τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι: ſic τύπτομεν τύπτουσι: vt τιθεὶς τιθέντος τοῖς τιθεῖσι: ſic τίθεμεν τιθεῖσι: vt ἱστὰς ἱστάντος τοῖς ἱστᾶσι: ſic ἵσταμεν, ἱστᾶσι.

In Quarta autem receptum eſt non ζευγνῦσι, ſed ζευγνύουσι, à Barytono ζευγνύω.

Ionicè verò τιθέασι διδόασι, ζευγνύασι: expungũt enim ſubiunctiuam vocalem, aut ancipitem breuiant, & interponunt α, τιθεῖσι τιθέασι, διδοῦσι διδόασι, ζευγνῦσι ζευγνύασι. at ἱστᾶσι tãtùm, nõ ἱστάασι, ob cacophoniam.

Imperfectum ſingulare trium Coniugationum vix eſt in vſu, ſed vtimur perſonis Circunflexorũ, à τιθέω τιθῶ: ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει: ab ἱστάω ἱστῶ: ἵστων, ἵστας, ἵστα. à διδόω διδῶ: ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Idem iudicium de tertia plurali ἐτίθουν, ἵστων, ἐδίδουν.

Perfectum τέθεικα, Bœotorum more pro τέθηκα, à futuro θήσω, mutant enim Bœoti η in ει. At per

perfectum ἕςακα per α, pro ἕςηκα, à futuro ςήσω, ad differentiam ἕςηκα, præteriti medij ab ἑςήκω: ſeruátque ἑ aſpirationem præſentis ἵςημι.

Aoriſti primi ἔθηκα & ἔδωκα, pro ἔθησα & ἔδωσα. deflexerunt enim à communi lege, nec retinuerunt conſonantem futurorũ ſuorum, θήσω, δώσω.

Aoriſti ſecundi fiunt à primo futuro, vertendo σω in ν, & præpoſito augmento, θήσω ἔθην: ςήσω ἔςην: δώσω ἔδων. at Quarta coniugatio, nec futurum habet, nec ſecundum Aoriſtum, niſi in verbis diſſyllabis. κλῦμι, δῦμι. Futurum, κλύσω, δύσω. Aoriſtus ἔκλυν, ἔδυν, idem cum Imperfecto. Seruat autem hoc tempus eandem vocalem in omnibus numeris, ἔςην, ἔςητον, ἔςημεν. ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν.

Imperatiuus deſinit in θι, ςῆθι, γνῶθι, per vocalem Indicatiui, quæ & in Infinitiuo manet, ςῆναι, γνῶναι. Sed ἔθην & ἔδων in Duali & Plurali vocalem corripiunt ἔθετον, ἔθεμεν, ἔδοτον, ἔδομεν. Imperatiuorum præterea vltima eſt σ, θὲς, δός. Infinitiuorum autem penultima diphthongus. θεῖναι, δοῦναι.

Imperatiui in θι, τίθετι, ἵςαθι, δίδοθι, ζεύγνυθι. à prima plurali μεν verſo in θι, ἵςαμεν ἵςαθι. ſed τίθετι, per τι non θι. de quo vide Aoriſtum paſsiuũ Barytonorum. Etiam hîc magis recepti ſunt Imperatiui ſecundæ perſonæ à contractis, τίθει, ἵςα, δίδου: à τιθῶ, ἱςῶ, διδῶ.

Optatiui præſens, τιθείην, ἱςαίην, διδοίην: & ſecundus Aoriſtus, θείην, ςαίην, δοίην. per diphthongum, quæ continet figuratiuam coniuga-

tionis ς,αι,οι. Subiūct. Præſens, τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: ἱςῶ, ἱςᾷς, ἱςᾷ: διδῶ, διδῷς, διδῷ: ſecunda & tertia perſona ſingularis per diphthongum impropriam, ῇ primæ coniugationis, ᾷ ſecundæ, ῷ tertiæ.

Secundus autem Aoriſtus, θῶ, θῇς, θῇ: ςῶ, ςῇς, ςῇ: δῶ, δῷς, δῷ. per ῇ in duabus primis cōiugationibus, & per ῷ in tertia.

Quarta coniugatio caret Optat. & Subiunct.

Infinitiui præſens, τιθέναι, ἱςάναι, διδόναι, ζευγνύναι; per figuratiuam coniugationis ante ναι.

Participium præteriti perfecti, ἑςηκὼς, ἑςηκυῖα, ἑςηκός: & Ionicè: ἑςαὼς, ἑςαότος: ſiquidem Iones è præteritis ſubtrahunt κ, & penultimam corripiūt, μέμηκα μέμαα. ſic ἕςηκα ἕςαα, & participiū ἑςαὼς: deinde per Craſim ἑςὼς ἑςῶτος, ἑςῶσα ἑςώσης, τὸ ἑςὼς ἑςῶτος, à quo compoſitum διεςῶσα. vtrunq; verò & maſculinum & neutrum habet accentum acutum, & per ω ſcribitur. Idem dicendum in γεγὼς, μεμὼς, βεβὼς, à γεγαὼς, μεμαὼς, βεβαὼς: quorum themata ſunt, γάω, μάω, βάω: vnde γήσω γέγηκα γέγαα, μήσω μέμηκα μέμαα, βήσω βέβηκα βέβαα.

Paſſiui præſentis ſecunda perſona, τίθεσαι, ἵςασαι, & Atticè τίθῃ, ἵςῃ, vt Barytonū τύπτομαι, τύπτῃ.

Imperfecti ſimiliter ſecundæ perſonæ, ἐτίθεσο, ἵςασο, ἐδίδοσο reiiciunt σ, ac deinde craſim patiuntur, ἐτίθεο ἐτίθου, ἵςαο ἵςω, ἐδίδοο ἐδίδου.

Perfectum paſſiuum verborum in μι, corripit penultimam: actiuum δέδωκα, paſſiuum δέδομαι: ſic ἕςακα ἕςαμαι, α breui. qua lege à τίθημι diceretur τέθεμαι ab actiuo τέθηκα: verùm vt in actiuo, ita in paſſiuo ſcribitur per ει Bœoticum τέθεικα τέθειμαι.

Aori

Aoriſtus primus, ἐτέθην, ἐςάθην, ἐδόθην. penultima breui, à tertia perfecti δέδοται, ἐδόθην. ſic à τέθειται correpta penultima dicendum erat ἐθέθην: ſed prius θ vertitur in tenue τ, ἐτέθην.

Imperatiuus, τίθεσο, ἵςασο, δίδοσο. & abiecto σ, per craſim Atticam dicitur, τίθεο, τίθου: ἵςαο ἵςω: δίδοο δίδου: vt imperfecto. Iones enim tollunt σ, deinde Attici contrahunt.

Optatiui præſens, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο: ἱςαίμην, ἱςαῖο, ἱςαῖτο: διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. Perfectum verò, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο: ἑςαίμην, ἑςαῖο, ἑςαῖτο: δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. in vtroque penultima diphthongus continens Figuratiuam cōiugationis ει, αι, οι, vt & in actiuo. Duæ autem perſonæ circunflectuntur in Optatiuo, ſi actiuum ſit in vſu, alioqui accentus eſt acutus in antepenultima. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο: δύναμαι enim receptum eſt, non δύνημι.

Subiunctiui Præſens, τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, per η. ἱςῶμαι, ἱςᾷ, ἱςᾶται, per ᾳ, διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, per ῶ. quorum accentus circunflexus. at ἐὰν δύνωμαι acuitur in antepenultima, quòd actiuum δύνημι non ſit vſitatum, vt modò dictum in Optatiuo. Alij, ἐὰν ἱςῶμαι, ἱςῇ, ἱςῆται, & actiuum ἱςῶ, ἱςῇς, ἱςῇ: dicitur enim ἐὰν δύνομαι, δύνῃ, δύνηται. per η.

Perfectum, τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται: ἑςῶμαι, ἑςᾷ, ἑςᾶται: δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται, prima perſona in ῶμαι: ſecunda & tertia per η, ᾶ, ῶ.

Medij verbi Aoriſtus ſecundus fit ab actiuo mutata longa in breuem, & interiecta ſyllaba *Media in μι.*

μη

μη, ἔθην ἐθέμην, ἔδων ἐδόμην, ſed ab ἔστην ἐστάμην non eſt in vſu.

Secũda perſona, ἔθεσο, ἔδοσο: & Ionicè ἔθεο, ἔδοο: deinde per craſim Atticam, ἔθου, ἔδου. Itidem in Imperatiuo, θέσο, θέο, θοῦ, δόσο, δόο, δοῦ.

Et quidem de verborum coniugationibus hęc præcipienda duximus: reliqua ſuo poſteà loco dicturi. Nunc interim abſoluamus cæteras orationis partes.

De Pronominibvs.

Pronomina primitiua.

PRONOMINA primæ perſonæ. Sing. ἐγὼ, ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, & per aphæreſim, μοῦ, μοὶ, μέ. Dual. νὼ, νῷν. Plura. ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Secundæ perſonæ Sing. σὺ, σοῦ, σοὶ, σέ. Dual. σφὼ, σφῷν. Plu. ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς, hîc υ, illic η.

Tertiæ perſonæ. Sing. ὅς, οὗ, οἷ, ἕ. Dua. σφὲ, σφίν. Plur. σφεῖς, σφῶν, σφίσι, σφᾶς. hæc tria primitiua.

Pronomina poſſeßiua.

Poſſeſsiua octo, ἐμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν, meus,a,um: σὸς, σὴ, σὸν, tuus,a,um: ὅς, ἥ, ὅν, ſuus,a,um: νωΐτερος, noſter duorum: σφωΐτερος, veſter duorum. at de pluribus, ἡμέτερος, noſter, ὑμέτερος, veſter, σφέτερος, ſuus. Quorum omnium Maſculina declinantur vt λόγος, Neutra vt ξύλον, Fœminina trium in η, vt τιμή: reliquorum quinque in ρα inflectenda, vt ἡμέρα, ὁ νωΐτερος, ἡ νωϊτέρα, & ita in aliis.

Demonſtratiua.

Demonſtratiua duo, οὗτος, hic: ἐκεῖνος, ille.

Maſc. Sing. οὗτος τούτου, τούτῳ, τοῦτον, ὦ οὗτος. Dua. τούτω, τούτοιν, ὦ τούτω. Plura. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους, ὦ οὗτοι. Fœm. Sing. αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην.

ὦ αὕτη

ὦ ἄυτη: Dua. τάυτα, τάυταιν, ὦ τάυτα. Plu. ἆυται, τȣ́των, τάυτας, τάυτας, ὦ ἆυται. Neutr. Sing. τȣ͂το, τȣ́τȣ, τȣ́τῳ, τȣ͂το, ὦ τȣ͂το. Dual, τȣ́τω, τȣ́τοιν, ὦ τȣ́τω. Plur. ταῦτα, τȣ́των, τȣ́τοις, ταῦτα, ὦ ταῦτα.

Maſc. ἐκεῖνος. Fœm. ἐκείνη. Neut. ἐκεῖνο, ſine ν declinandum, vt ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον.

Attici demonſtratiuis addunt iota acutum. ȣ̔τοσί, τȣτȣΐ, τȣτῳΐ, τȣτονί, ἐκεινοσί, ἐκεινȣΐ, &c. *Attici.*

In neutro autem ſingulari τȣτοΐ. & ſæpiùs τȣτί. In plurali verò pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Relatiuum vnum, ἀυτὸς ipſe, omnium perſonarum, ἀυτὸς ἐγὼ, ipſe ego: ἀυτὸς σὺ, ipſe tu: ἀυτὸς ἐκεῖνος, ipſe ille.

Maſc. ἀυτός. Fœm. ἀυτή. Neut. ἀυτό: ὁ λόγος, ἡ τιμὴ, τὸ ξύλον. Neutrum, ἀυτό. ſine ν, vt τȣ͂το & ἐκεῖνο.

Compoſita tria, ἐμαυτȣ͂ meiipſius, σεαυτȣ͂ tuiipſius, ἑαυτȣ͂ ſuiipſius: carent autem nominatiuo. *Compoſita.*

Primæ perſonæ Maſc. ἐμαυτȣ͂, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. Fœmi. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. Neut. ἐμαυτȣ͂, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Secundæ perſonæ, σεαυτȣ͂, σεαυτῷ, σεαυτόν; σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτὴν, σεαυτȣ͂, σεαυτῷ, σεαυτό. & per Craſim σαυτȣ͂, σαυτῷ, σαυτόν, &c.

Tertiæ perſonæ, ἑαυτȣ͂, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτὴν, ἑαυτȣ͂, ἑαυτῷ; ἑαυτό. Quúmque duo præcedentia tantùm habeant ſingulare, hoc etiam declinatur pluraliter, & coniunctim & diuiſim, ἑαυτῶν & σφῶν ἀυτῶν, ἑαυτοῖς & σφίσιν ἀυτοῖς. ἑαυτȣ̀ς & σφᾶς ἀυτȣ́ς. ſic ἑαυτῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτάς, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτά. Et huius quidem plurale in omnes

mnes quoque quadrat perſonas. ἑαυτῶν noſtrum, veſtrum, ſuiipſorum. ἑαυτοὺς nos, vos, ſeipſos. Sic & interdum ſingulariter, ἑαυτοῦ tuiipſius, ἑαυτόν teipſum.

Quum reperiuntur aſpirata αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν, & ſimilia, aphæreſis eſt pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Infinitum pronomen vocant, ὁ δεῖνα quidam, & ſic declinatur.

Maſc. ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.
Fœmi. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα.
Neut. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα.
Declinatur etiam, ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι: & ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. & ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα, apud Poëtas.

DE ARTICVLIS.

Articulus duplex,
- Præpoſitiuus, ὁ, ἡ, τό, quem anteà declinauimus.
- Subiunctiuus ὅ, ἥ, ὅ, valens relatiuum Qui; quæ, quod.

Maſc. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. D. ὥ, οἷν. P. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.
Fœm. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. D. ἅ, αἷν. P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.
Neut. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. D. ὥ, οἷν. P. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Datiuus ᾧ aſpiratur: Aduerbium autē vocandi ὦ lenem habet ſpiritum, nec iota ſubſcriptum.

Præpoſitiui articuli pro interrogatiuis ſumuntur, τῷ pro τινι; cui? & pro infinitis, ἔτῳ, pro ἔτινι ſicui. Capiuntur & pro Demonſtratiuis pronominibus τὸν pro τοῦτον, hunc. τὴν pro ταύτην, hanc. Id quod crebrum eſt adiectis coniunctionibus

nibus δὲ & γε: ὅδε, ἥδε, τόδε: ὅγε, ἥγε, τόγε: pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο: itidem in reliquis caſibus: τοῦδε, τῷδε, τόνδε: pro τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Attici pro ὅδε & τόδε dicunt ὁδὶ & τοδί.

Subiunctiui articuli componūtur cum nomine infinito, τὶς, τινός. Maſc ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Fœm. ἥτις, ἧστινος. Neut. ὅ,τι, οὗτινος: ſcribitur autem ὅ,τι, per diſtinctiunculam, vt differat à Coniūctione ὅτι quòd. Additur & περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, Qui, quæ, quod.

Præpoſitiui articuli officium eſt rem certam ſignificare, ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librū, nempe iſtum certum, de quo inter nos conſtat: quanquam Attici ornatus gratia nunc addant articulum, nunc rurſus auferant. Habent prætereà locum in diuiſionibus, adiuncta cōiunctione μὲν & δὲ, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidem, ille autem, τὸν μὲν, τὸν δὲ, hunc quidem, illum verò.

DE ADVERBIO, CONIVNCTIONE ET PRAEPOSITIONE.

TRES orationis partes, Aduerbium, Coniunctionem, & Præpoſitionem, breuiter perſtringemus: nam autorū lectione præſtat eas diſcere, quàm præceptionibus Grammaticis.

ADVERBIORVM ſignificationes ſunt variæ:

Temporis, νῦν, nunc, τότε, tunc,

Loci

Loci, ἐνταῦθα hîc, ἐκεῖθεν illinc. δεῦρο huc.

Qualitatis, εὖ benè, κακῶς malè.

Quantitatis, ἅπαξ ſemel, δὶς bis: & cætera omnia quemadmodum apud Latinos.

Qualitatis aduerbia plurima fiunt à Genitiuo plurali: τῶν σοφῶν ſapientum, σοφῶς ſapienter: καλῶν, καλῶς pulchrè. Alia in δον exeunt, κυνηδὸν caninè, βοτρυδὸν racematim. Quædam in στι ἑλληνιστὶ Græcè, ῥωμαϊστὶ Rhomanè.

Cum aduerbiis numerantur quas vocamus Interiectiones, ἰοὺ hei, οἴμοι hei mihi, βαβαὶ papæ.

Coniunctio. CONIVNCTIONES ſunt, Copulatiuæ, μὲν, δὲ, τὲ, καὶ. Deſiunctiuæ, ἢ, ἤτοι. Cõtinuatiuæ, εἰ, εἴπερ. Subcontinuatiuæ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Cauſales, ἵνα, ὅπως, γὰρ, ὅτι, διότι. Dubitatiuæ, ἆρα, μῶν, μή: & quæcunque præterea de ſignificationibus Cõiunctionum dici ſolent.

Præpoſitio. PRAEPOSITIONES monoſyllabæ ſunt ſex, ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν, pro quo Attici ξὺν in compoſitis.

Diſſyllabæ duodecim ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Conſonantem præcedit ἐκ, vocalem ἐξ, ἐκ γῆς, ἐξ αὐτοῦ.

Hactenus de partibus orationis ea conſcripſimus, quæ Græcas literas auſpicantibus omnino putamus neceſſaria, & citra quorum cognitionem fruſtrà legendis autoribus operam impendant. Nunc quæ prætereà dicenda ſunt de Nomine & Verbo, carptim & breuiter annotabimus,

Annotationes in nomina Adiectiua.

TErtiæ declinationis maſculini, ος puri aut ρος Fœmininum eſt α: non puri η. Neutrum ſemper ον, ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον: ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρὸν: ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλόν. excipe ὁ ὄγδοος, ἡ ὀγδόη per η.

Attici ος communiter accipiunt, maximè in cõpoſitis & deriuatis, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, πάμφιλος, τὸ φιλόσοφον, πάμφιλον: ὁ καὶ ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον.

Quartæ declinationis commune ως, neutrum, ων: ὁ καὶ ἡ ἔυγεως, τὸ ἔυγεων.

Quintæ commune, ην, τὸ εν. ὁ καὶ ἡ τέρην, τὸ τέρεν.

Commune ων, Neutrum ον. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τὸ εὔδαιμον. ſic comparatiua, ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μεῖζον.

Maſculinum ας, Fœmininum αινα, Neutrum αν. ὁ μέλας, τάλας: ἡ μέλαινα, τάλαινα: τὸ μέλαν, τάλαν: ſed ὁ πᾶς, ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν: ſic compoſita ἅπας, σύμπας.

Maſculinum εις, ἡ εσσα, τὸ εν: ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν.

Commune, ης, τὸ ες: ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς, τὸ ἀληθές.

Commune ις compoſitum, τὸ ι: ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, φιλόπατρις, τὸ εὔχαρι, φιλόπατρι.

Maſc. υς, ἡ εῖα, τὸ υ: ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκύ.

Commune υς, τὸ υ: ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ.

Commune ους, τὸ ουν: ὁ καὶ ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν.

Pauca trium generum ſub vna voce, ὁ, ἡ, τὸ, ἅρπαξ, μάκαρ. Fœmininum habent & ſubſtantiua, ὁ λέων, δράκων, θεράπων: ἡ λέαινα, δράκαινα, θεράπαινα. ὁ βασιλεὺς, ἄναξ: ἡ βασίλισσα, ἄνασσα, ὁ ψάλτης, ἡ ψάλτρια. ὁ παρακοίτης, ἡ παράκοιτις: ὁ δεσπότης, ἡ δέσποτις & δέσποινα.

NVMERALIA CARDINALIA.

Singulare Maſcu. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα, vnus, vnius, vni, vnum. Fœmi. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν. Neutrum, ἓν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Dualia, δύο duo, & δύω Atticè. δυοῖν, & δυεῖν pro fœminino.

Pluralia communia; τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς. tres. trium, tribus, tres. Neutra, τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία. tria, trium, tribus tria. Sic οἱ, αἱ, τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, quatuor, τῶν τεσσάρων, τοῖς ταῖς τοῖς τέσσαρσι, τοὺς τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα.

A quatuor vſque ad centum ſunt indeclinabilia: πέντε quinque, ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα decem. ἕνδεκα, δώδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, εἴκοσι viginti. εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, &c. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν centum. Hinc iam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, τὰ διακόσια, ducenti, tæ, ta. τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι. χίλιοι mille. δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι; ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι. ἐννεάκισχίλιοι, μύριοι decies mille. δυσμύριοι, τρισμύριοι, & ita in reliquis.

Ordinalia, πρῶτος primus; δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔννατος, δέκατος decimus. ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, &c. εἰκοστὸς vigeſimus. εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστὸς, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, centeſimus. διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, &c. χιλιοστὸς milleſimus

mus. δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies milleſimus, δισμυριοστὸς, & ſic deinceps.

GRADVS COMPARATIONIS.

COmparatiuus in τερος, Superlatiuus in τατος. Quæ verò terminationes adiectiuorum admittant comparationem, & qua ratione aut litera tollatur, aut vocalis permutetur, planum eſt ex ſequentibus exemplis, quæ in ſingulis terminationibus collocauimus loco præceptionum.

	ἔνδοξος,	ἐνδοξότερος,	ἐνδοξότατος.
ος	πρᾶος,	πραότερος,	πραότατος.
	σοφός,	σοφώτερος,	σοφώτατος.
ων	σώφρων,	σωφρονέστερος,	σωφρονέστατος.
ας	μέλας,	μελάντερος,	μελάντατος.
εις	χαρίεις,	χαριέστερος,	χαριέστατος.
ης	ἀσεβής,	ἀσεβέστερος,	ἀσεβέστατος.
ους	ἁπλοῦς,	ἁπλούστερος,	ἁπλούστατος.
υς	εὐρὺς,	εὐρύτερος,	εὐρύτατος.

Ex ος præcedente longa vocali; vel natura, vel poſitione, fit ότερος, & ότατος per ο μικρὸν, vt ἔνδοξος, πρᾶος: alioqui ſi præit bræuis, per ώτερος & ώτατος: vt σοφός. At κενὸς, κενότερος, κενότατος. στενὸς, στενότερος, στενότατος.

Irregulariter comparantur, ἀγαθός. Compara. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, λωΐων. Superlatiuus ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος, & quandoque ἀγαθώτατος.

Κακὸς, Compara. κακίων, χείρων, χειρείων. Superlatiuus, κάκιστος, χείριστος.

Καλὸς, καλλίων, κάλλιστος: αἰσχρὸς, αἰσχίων, αἴσχιστος.

Ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος: ῥάδιος, ῥάων, ῥᾷστος.

λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος: φίλος, φίλτερος, φίλτατος, per ſyncopen pro φιλώτερος, φιλώτατος.

Μέγας, μείζων, μέγιστος: πολὺς, πλείων, πλεῖστος.

Hæc, βαθὺς, βραδὺς, γλυκὺς, ἡδὺς, παχὺς, ταχὺς, ὠκὺς, habẽt ύτερος & ύτατος: vt ὀξὺς, vel ίων & ιστος. βαθίων βάθιστος: cæterùm ταχὺς etiam facit θάσσων.

Μικρὸς, μικρότερος, μικρότατος. vel compar. ἐλάττων, ἥττων, μείων. Superlatiuus, ἐλάχιστος.

Comparatio & ex Subſtantiuo, κέρδος, κερδίων, κέρδιστος.

Etiã in verbis locũ habet, βάλλω, βέλτερος, βέλτιστος: φέρω, φέρτερος, φέρτιστος, φέριστος, & φέρτατος.

In aduerbiis, ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος: κάτω, κατώτερος, κατώτατος: μάλα, μᾶλλον, μάλιστα: πόῤῥω,ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος: πέρα, περαιτέρω, περαίτατον: ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων ἔγγιστος: ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος.

In particip. ἐῤῥωμένος, ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμενέστατος.

In præpoſitionibus, ὑπὲρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος. πρὸ, πρότερος, πρότατος: & eliſo τ, factáque Craſi, πρόατος, πρῶτος.

Verbalia.

PRoficiſcuntur à perſonis perfecti paſsiui ablato augmento.

A prima perſona fiunt finita in μα & μος: πέπραγμαι, τὸ πρᾶγμα: ἔψαλμαι, ὁ ψαλμός.

A ſecunda ις, λέλεξαι, ἡ λέξις: & ια, ſed ferè cum α, ευ, δυς. κέκρισαι, ἀκρισία: τέταξαι, ἀταξία: πέπραξαι, δυσπραξία.

A tertia, της, τος, τηρ, τήριον, τρον πεποίηται, ὁ ποιητής: ἤκουσται, ὁ ἀκουστός: κεχάρακται, ὁ χαρακτήρ: πέποται, τὸ

τὸ ποτήειον: δεδίδακται, τὸ διδακτέον. Et ab hac perſo na formantur illa in εον, quæ tanquam Gerundia ſunt, γέγραπται, γραπτέον ſcribendum eſt. Quòd ſi tribus generibus varientur, veluti Gerundia fuerint, ὁ γραπτέος, ἡ γραπτέα, τὸ γραπτέον, ſcribendus, a, um.

In declinationes ſimplices.

PRimæ declinationis nomina in ας quædam recepto more Genitiuum faciunt in α, θωμᾶς θῶμα. ſic ἀννίβας, πυθαγόρας, παρδαλοίας, ἀρχίτας, & item alia conſimiliter.

Vocatiuus nominum in της, exit in α breue. τοξότης, ἱππηλάτης, προφήτης: ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφῆτα. ſic Gentilia, σκύθης, ὦ σκύθα. & Poëtica in πης, κυνώπης, ὦ κυνῶπα. & compoſita ex verbis μετρῶ, πωλῶ, τρίβω, γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης, ὦ γεωμέτρα, &c.

Secundæ declinationis nomina, ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ, & μνᾶ, ſeruant α in Genitiuo & Datiuo, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ, & cætera: fiunt enim per craſim à deſinentibus in α purum, ἀθηνάα, ναυσικάα, μνάα.

Tertiæ declinationis Neutra in ον, abiiciunt ν more Attico: ἄλλο, τηλικοῦτο, τοιοῦτο, τοσοῦτο. Sic pronomina τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτό. interdum hæc habent ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

Quartæ declinationis nomina deducta ex ος tertiæ mutāt α penultimam longam in ε: ναός, νεώς: λαός, λεώς.

Quinque etiam Accuſatiuum faciunt ſine ν, ἄθως, ἄθω: ἕως, ἕω: κέως, κέω: κῶς, κῶ: λαγῶς, λαγῶ.

Vnum quoq; in ως Neutrū eſt, τὸ χρέως, τοῦ, χρέω.

Datiuus ſingularis declinationum ſimplicium ſemper eſt diphthongus impropria, ᾳ, ῃ, vel ῳ.

Quintæ declinationis nomina, ὁ πατὴρ, τοῦ πατέρος, & πατρὸς, τὸν πατέρα tantùm. ἡ μήτηρ, τῆς μητέρος & μητρὸς, τὴν μητέρα tantùm, ad differentiam nominum ἡ πάτρα, ἡ μήτρα.

Compoſita quædam polyſyllaba in ων faciunt Vocatiuum per ον accentu retracto in antepenultimam, ὁ ἀπόλλων, ὦ ἄπολλον.

Monoſyllaba circunflexa in ῆς Genitiuum formant ablato σ, ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς ποδῆ.

Idem faciunt diminutiua circunflexa in ῦς, ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ, τὸν καμῦν. ὁ διονῦς, ὁ κλαυσῦς,

Nomen ὁ ἰησοῦς, τοῦ ἰησοῦ, τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν.

In Contractiones.

PRimæ declinationis contractorum Accuſatiuus εα, & per Craſim η. ſed quorum Nominatiuus deſinit in ης purum, etiam contrahuntur in α. εὐφυὴς, εὐφυέα εὐφυῆ vel εὐφυᾶ: ὑγιὴς ὑγιέα ὑγιῆ vel ὑγιᾶ.

Contrahuntur etiam nomina in όος, in omnibus caſibus.

S. ὁ νόος νοῦς, τοῦ νόου νοῦ, τῷ νόῳ νῷ, τὸν νόον νοῦν, ὦ νόε νοῦ.

Dua. τὼ νόω νώ, accentu acuto, τοῖν νόοιν νοῖν.

P. οἱ καὶ ὦ νόοι νοῖ, τῶν νόων νῶν, τοῖς νόοις νοῖς, τοὺς νόους νοῦς.

Sic ῥόος, πλόος, & adiectiua ἁπλόος, διπλόος, quorum fœminina & neutra ſimiliter vbique contrahũtur. Fœminini. ἡ ἁπλόη ἁπλῆ, τῆς ἁπλόης ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ ἁπλῇ, τὴν ἁπλόην ἁπλῆν, & ita deinceps. Neutr. τὸ ἁπλόον ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλόου ἁπλοῦ, &c. vt in maſcul

maſculino,τὰ ἁπλόα ἁπλᾶ.

Neutra verò in εον ſic inflectuntur per craſim.
Sin.τὸ καὶ ὦ ὀςέον ὀςοῦν,τȣ̃ ὀςέȣ ὀςȣ̃,τῷ ὀςέῳ ὀςῷ.
Dual.τὼ ὀςέω ὀςώ,acuto accentu,τοῖν ὀςέοιν,ὀςοῖν,τὰ ὀςέα ὀςᾶ.Genitiuus & Datiuus vt in maſculino.

Sic χρυσȣ̃ς,ἀργυρȣ̃ς,χαλκȣ̃ς à finitis in ε@,χρύσεος,ἀργύρε@,χάλκεος,pro χρύσȣς,ἀργύρȣς,χάλκȣς: irregulariter enim accentus locum ſuum non ſeruauit.Fœmi.χρυσῆ,ἀργυρᾶ,χαλκῆ. Neutr. χρυσοῦν, ἀργυροῦν,χαλκοῦν.

Neutra in υ,τὸ ἄςυ ἄςεος,τὸ πῶϋ πώεος, licet flectantur per εος,nuſquam tamen contrahuntur.

Acuta in ὺς, τȣ̃ έος, craſim patiuntur in Datiuo ſingulari, Nominatiuo, Accuſatiuo & Vocatiuo plurali,ὁ ἡδὺς,τȣ̃ ἡδέ@,τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ,οἱ & ὦ ἡδέες ἡδεῖς, τȣ̀ς ἡδέας ἡδεῖς.

Sed υς υος contrahitur in Nominatiuo,Accuſatiuo & Vocatiuo plurali.ὁ βότρυς,τȣ̃ βότρυ@.οἱ & ὦ βότρυες βότρυς, τȣ̀ς βότρυας βότρυς: ſemper facta craſi in υ:ſic νέκυς, ςάχυς.

Impariſyllaba in ȣς ſimiliter contrahuntur in tribus illis caſibus pluralibus.ὁ βȣ̃ς τȣ̃ βοὸς, οἱ & ὦ βόες βȣ̃ς,τȣ̀ς βόας βȣ̃ς.Accuſatiuus quoq; ſingularis reperitur τὸ βοῦν,vt νοῦν,ab ὁ νȣ̃ς,τȣ̃ νȣ̃,τὸ νοῦν.

Comparatiua in ων contrahuntur in Accuſatiuo ſingulari communis generis, tribus caſibus pluralibus in omni genere, Nominatiuo, Accuſatiuo & Vocatiuo: prius tamen eliditur ν, ac deinde fit craſis ex ο & ſequente vocali. ὁ καὶ ἡ μείζων, τȣ̃ καὶ τῆς μείζον@, τὸν καὶ τὴν μείζονα μείζοα μείζω.οἱ αἱ & ὦ μείζονες μείζοες μείζȣς, τȣ̀ς καὶ τὰς μεί-

ζονας μείζοας μείζυς (non μείζως, vt τὺς βόας, βῦς, non βῶς, quòd Accuſatiuus pluralis Quintæ declinationis ſemper contrahatur vt Nominatiuus) τὰ & ὦ μείζονα μείζοα μείζω.

Sunt & aliæ terminationes in Quinta declinatione per craſim factæ. ὁ πλακῦς πλακῦντος, ex πλακόεις πλακόεντος. Sic ὁ σιμῦς, ἡ ὀπῦς, ἀμαθῦς. Et ὁ τιμῆς τιμῆντος, ex τιμήεις τιμήεντος. Et in ηρ circunflexa facta ex έαρ. τὸ κῆρ κηρός, τὸ στῆρ στηρὸς, à κέαρ κέαρος, στέαρ στέαρος. Et παῦς παιδὸς, à πάϊς πάϊδος.

HETEROCLITA.

Singulariter Maſcul. ſunt, δεσμὸς, ἐρετμὸς, ζυγὸς, κύκλος, λύχνος, μόχλος, νῶτος, σταθμὸς, τράχηλος. Pluraliter Neutra, δεσμὰ, & cætera: reperimus tamen etiam κύκλυς, λύχνυς.

Sic Fœminina δίφρος, κέλευθος, & Commune ὁ καὶ ἡ τάρταρος. Pluralia δίφρα, κέλευθα, τάρταρα.

Hæc fœminina, ἡ γυνὴ αἶξ, ὁδὸς, πόλις, χείρ, in Nominatiuo & Accuſatiuo dualis numeri, ſunt generis Maſculini, τὼ γυναῖκε, ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Declinatione variant, λάρης, κόμης, μύκης, τῦ λάρυ, & λάρητος, &c. ὁ ἄρης, τῦ ἄρυ, ἄρητος vel ἄρεος.

Propria nomina primæ contractorum habent interdum caſus pariſyllabicos, ὁ ἀριστοφάνης εος, τὸν ἀριστοφάνην, & οἱ ἀριστοφάναι, τὺς ἀριστοφάνας. Sic compoſita ab ἔτος: ὁ ἑπταέτης εος, οἱ ἑπταέται, τὺς ἑπταέτας.

Quædam in ως, quartæ vel quintæ, ἥρως, μίνως, τῦ ωος, aut τῦ ω. ſic γέλως, ἔρως, τῦ ωτος, vel τῦ ω.

Etiam ὁ νῦς, τῦ νῦ, vel ὁ νῦς, τῦ νοὸς, vt βῦς, βοός.

Compoſita à πῦς habent οδος, vel υ: δίπυς δίποδος

ποδ☉, δίπους: ſic τρίπους, ἑπτάπους, οἰδίπους, quod & οἰδιπόδης, οἰδιπόδου.

Sæpe nanque à Genitiuo impariſyllabico formatur Nominatiuus, qui declinatur pariſyllabicè, ὁ ἑπτάπους, τοῦ ἑπτάποδ☉, vnde ὁ ἑπταπόδης ἑπταπόδου. ὁ μάρτυρ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος, μαρτύρου: ψίθυρ ψίθυρ☉, ὁ ψίθυρ☉ ψιθύρου.

Et alioqui diuerſus eſt Nominatiuus, ὁ μάκαρ μάκαρ☉, vel μάκαρς μακάρτ☉, vel μακάρι☉ μακαρίου: & alia quoque, τὸ δάκρυ δάκρυ☉, & τὸ δάκρυον τοῦ δακρύου.

Ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ: vel ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέ☉: quod etiam per υ ſcribitur, μωϋσῆς μωϋσεύς.

Τὸ γόνυ, τοῦ γόνυ☉, & Metatheſi γουνὸς, & τὸ γόνας γόνατος: τὸ δόρυ δόρυος, & δουρὸς, & τὸ δόρας δόρατος: vel δοῦρας δούρατ☉, etiã δόρος δόρεος, & Craſi δόρους.

Genitiuus quoq; interdum varius eſt, eiuſdem Nominatiui, ἡ χὰρ, τῆς χειρὸς, & poëticè χερὸς: vnde receptus Datiuus pluralis ταῖς χερσὶ, & Genitiuus dualis ταῖν χεροῖν, λὺγξ λυγγὸς ſingultus, λὺγξ λυγκὸς lynx.

Quandoque diuerſa nomina eiuſdem rei, ſed caſus partim ſumuntur ab vno, partim ab alio. ἡ γύναιξ inuſitatum, pro quo ἡ γυνὴ, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι ſine ξ, vt quandoque ὦ ἄνα ab ἄναξ: τὸ γάλα, τοῦ γάλακτ☉, ab inuſitato γάλαξ: nam tria ἄναξ, νὺξ & γάλαξ, Genitiuum habent in κος, ſed adeſt Pleonaſmus literæ τ, ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτ☉.

Ὁ ζεὺς, τοῦ διὸς, τῷ διῒ, τὸν δία, ὦ ζεῦ.

Τὸ ὕδωρ, ὕδατ☉, ab ὕδας: etiam τὸ ὕδ☉ ὕδε☉.

Ὁ πολὺς, τὸν πολὺν, & neutrum τὸ πολὺ, reliquos omnes caſus in quouis genere ac numero ſumit ab inuſitato Nominatiuo πολλός, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ: ἡ πολλή, τῆς πολλῆς, τῇ πολλῇ: & ſic deinceps.

Ὁ μέγας, τὸν μέγαν, & neutrum τὸ μέγα. cætera omnia per tria genera & totidem numeros, accipiuntur ab inuſitato nomine μεγάλος, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ: ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, & reliqua.

Neutra quædam in αρ Genitiuum habent in ατος ab inuſitatis nominibus in ας, τὸ ἧπαρ, ἥπατος, ab ἧπας: ſic ἦμαρ, εἶδαρ, φρέαρ, στέαρ, δέλεαρ, ὄνειαρ.

Et hactenus de Nomine: pergamus ad Verba.

ANNOTATIONES IN VERBA.

Cognata Tempora ſunt, quorũ eadem eſt figuratiua. Pręſens & Imperfectum τύπτω, ἔτυπτον. Perfectũ & Pluſquamperfectum τέτυφα ἐτετύφειν, Aoriſtus primus, & Futurũ primum ἔτυψα, τύψω. ſic Aoriſt. ſecun. Futurum ſec. & Pręteritum medium cognationem inter ſe habent, ἔτυπον, τύπω, τέτυπα.

Attici tertiis perſonis in ι vel ε, addunt literam ν etiam ante conſonantem. τύπτουσιν vel ἔτυπτεν τοῦτον.

Litera ρ propter ſyllabicum augmẽtum geminatur, ῥίπτω, ἔρριπτον, & ρ poſterius aſpiratur, prius lenem habet ſpiritum: nulla ſiquidem ſyllaba deſinit in aſpiratam, ſed ſi litera geminetur, prior eſt tenuis, ἀτθὶς, σαπφὼ, βακχός.

Quorum principiũ γν aut γρ, non repetunt primam conſonantẽ, γνόω, ἔγνωκα, γρηγορέω ἐγρηγόρηκα.

Hæc

Hæc verò repetunt, μνάομαι μέμνημαι, κτάομαι κέκτημαι, πτάομαι πέπταμαι, πτόω πέπτωκα: nã apud poëtas κτ, μν, & πτ, communem faciunt ſyllabam.

In incremento temporali quatuor α ſeruant ἄω ἆον, ἀΐω ἄϊον, ἀηθέσσω ἀήθεσσον, ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην.

Vocalem ε plurima non in η mutant, ſed augẽt addito ι, ἔχω, ἔπω, ἕλω, ἕλκω, ἑλκύω, ἕρπω, ἑρπίζω, ἑστήκω, ἕπομαι, ἐρέω, ἑστιάω, ἑάω, ἕω, ἐρύω, ἔθω, ἐθίζω, ἐργάζομαι, ἔχω εἶχον non ἦχον: & ita in reliquis.

Ἔπω, εἶπον, εἰπὲ, εἰπὼν, in omnibus modis ſeruat augmentum.

Ἑστήκω εἱστήκειν Pluſquamperfectum medium: nam Perfectum ἕστηκα ſine augmento, licet id verius ſit Actiuum ab ἵστημι, & ἕστακα dictum per α more Dorico.

Ἕω εἷμαι Præteritum paſsiuum.

Ἐρέω, εἴρηκα, εἴρημαι, vnde εἰρήθην, & eliſo ι, ἐρήθην.

Ἔθω, εἴωθα Præterit. medium per Pleonaſmũ ω.

Diphthongum ευ in ηυ Atticè, εὔχομαι, ηὐχόμην, εὕδω ηὗδον.

Diphthongum οι hæc non mutant, οἰόμαι, οἰωθῶ, οἰμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰστρόω, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπέω, οἰωνοπολέω, οἰακίζω, οἰακονομέω, οἰακοστροφέω, οἰδάνω, οἰκουρέω.

Compoſiti augetur principium, ſi præpoſitio nihil addit ad ſignificatum, ἔπω ἐνέπω, dico: ἤνεπον, εὕδω καθεύδω dormio, ἐκάθευδον.

Quædam Attici augent initio, quorum ſimplicia non ſunt in vſu, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν, ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν.

Alia in medio, ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον, ἐπιχειρῶ

χειρῶ ἐπεχείρουν, ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον. Sic aliquã cõpoſita ex δυς & ευ. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν, δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. Sic εὐορκῶ, εὐεργετῶ, εὐαγγελίζομαι. Sunt quæ vtrinque augentur, ἐνοχλῶ ἠνώχλουν, ἀνορθῶ ἠνώρθουν, ἀνέχομαι ἠνεσχόμην.

Apud Atticos ſyllabicum augmentum vertitur in temporale, ἔμελλον ἤμελλον: ἐβουλόμην ἠβουλόμην, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. Sic εἴδειν, ᾔδειν, Pluſquamperfectum ab εἶδα: nam ε ſiue ſolum ſiue in diphthongo, mutant in η.

Perfecto Attici penultimam ε diſſyllabi primæ & ſecundæ coniugationis vertunt in ο, πέμπω πέπεμφα communiter: πέπομφα Atticè: βρέχω, βέβρεχα βέβροχα.

Verbum μένω, facit μεμένηκα, tanquam à μενέω.

Attici inchoatorum ab εο & α breui, Præterito communi præfigunt duas priores literas præſentis. ἐρίζω, ἤρικα, ἐρήρικα, Paſsiuum ἐρήριμαι: ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, Præteritum medium eſt: ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, ἀγήγερμαι.

Corripitur autem præteriti Attici tertia ſyllaba, ſi trium ſyllabarum numerum exceſſerit, hoc modo: vertitur η in ε, ω in ο, ει & ευ abiiciunt ε, οι & ου ſubiunctiuam.

Ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα: ἐρωτῶ, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα: ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα: ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα: ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα. At ἐρείδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα, ἐρήρεισμαι, ἐρήρειδα: vt differat ab ἐρήρικα verbi ἐρίζω.

Verbum ἔδω, ἦκα, ἔδηκα, & interiecta ſyllaba δο, ἐδήδοκα, paſsiuum ἐδήδομαι: ſic ἄγω aſſumit γο,

ἦχα

ἦχα, ἄγηχα, ἀγήγοχα: ſed euphonia tollit γ, ἀγήοχα.

Incœptis ab ο vel ω, Præteritum Atticum præfigit ε, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα: οἴγω, ᾦγα, ἔῳγα, vnde fit ἀνέῳγα.

Ὤθω, ὦσμαι, ἔωσμαι: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι. Idem fit in Præterito imperfecto, ἑώρων, ἐωνούμην & conſimilibus.

Sic εἴκω medium Præteritum facit οἶκα, vnde ἔοικα. Accidit hoc & in Aoriſtis aliorum quoque verborum: ἧκα, ἕηκα, vnde ξυνέηκα: εἶπα ἔειπα, προσέειπα: ὠσάμην, ἐωσάμην: ſed huiuſmodi magis poetarum ſunt.

Cæterùm ε augmentum Atticum, ſpiritum ſortitur præſentis, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα: ὠνέομαι, ὤνημαι, ἐώνημαι.

Attici prætereà pro incremento λε & με, ponunt ει diphthongum, λήβω, λέληφα, εἴληφα: μείρομαι, μέμαρμαι, εἴμαρμαι.

Pluſquam perfecti & prima & tertia ſingularis Atticè per η ſine ν, ἐτετύφη ἐγὼ, ἐτετύφη ἐκεῖνος: vnde ἐκεχήνη, Pluſquam perfectum medium, à χαίνω: & ᾔδη, pro ᾔδειν ab εἴδω.

Tertiam pluralem ἐτετύφεισαν, Atticus effert per εσαν, elidendo ſubiunctiuam, ἐτετύφεσαν, ᾔδεσαν, ἀκηκόεσαν.

Eſt quandoque hoc tempus contentum incremento Perfecti, τεθεμελίωτο. Pluſquam perfectum paſsiuum, à θεμελιόομαι.

Atticum Pluſquam perfectum temporaliter initio augetur, ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν: ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν: ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipe ἐληλύκειν & ἐληλύθειν,

ab

ab ἐλήλυκα, & ἐλήλυθα ab ἐλεύθω. At ἔολπα, ἐώλπειν: ἔοργα ἐώργειν: ἔοικα ἐῴκειν, augentur ſecunda ſyllaba pro ἠόλπειν, ἠόργειν, ἠοίκειν.

Aoriſtus primus conſonantem ſeruat Futuri præter quinq; ἔπω εἶπα, ἐνέγκω ἤνεγκα, τίθημι ἔθηκα, δίδωμι ἔδωκα, ἵημι ἧκα: duo primi etiam in reliquis modis vſurpantur, tres vltimi minimè.

Quatuor ſcribuntur purè, χέω ἔχεα vel ἔχευα: κάιω vel κάω, ἔκηα: σεύω ἔσσυα: ἀλεύω ἤλευα, ſublata futuri conſonante.

Aoriſtus ſecundus diſſyllabus, in multis non corripit penultimam, quòd in eandem cadat augmentum, ἄδω ἧδον: ἕλκω εἷλκον: ἕλω εἷλον: ἕπω εἶπον: ἔχω εἶχον: ἥκω ἧκον: ἄγω ἦγον, & Atticè ἤγαγον, interpoſito γα, εἴδω εἶδον: nam ἴδον poëticum eſt: ἐλεύθω ἦλθον, ſed eſt Syncope ab ἤλυθον.

Etiam triſyllabus penultima longa, ἐνέγκω ἤνεγκον, πέρθω ἔπαρθον: δέρκω ἔδαρκον, & metatheſi poëtica ἔπραθον, ἔδρακον: πλήσσω ἐπλήγον, ad corpus pertinet, ἔπλαγον ad animum.

In ſextæ coniugationis circunflexis, nihil ob penultimam mutabitur, σχέω ἔσχον: εὑρέω εὗρον: βλαστέω ἔβλαστον: δουπέω ἔδουπον: ὀλισθέω ὤλισθον.

Tria λέγω, φλέγω, βλέπω, non mutant ε in α, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔβλεπον: At τέμνω ἔταμον & ἔτεμον.

Tertia pluralis par primæ ſingulari, ἔτυπον: ſed Bœoti in Imperfecto & vtroque Aoriſto hanc perſonam faciunt ſyllabis parem primæ plurali, ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν, ἐτύψαμεν ἐτύψασαν, ἐτύπομεν, ἐτύποσαν: vnde ſunt illa εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν, ab εἶδον, ἔμαθον, ἦλθον.

Futur

Futura tria ſunt quæ ſpiritum præſentis non ſeruant, τρέφω θρέψω, τρέχω θρέξω, ἔχω ἕξω, ad differentiam aduerbij ἔξω.

Quartæ coniugationis polyſyllabum futurum in ίσω, circunflectunt Attici tollendo σ, νομίζω νομίσω νομιῶ, & medium βαδίζομαι, βαδίσομαι βαδιοῦμαι: ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι.

Barytona quædam habent futurum à Circunflexis inuſitatis, θέλω, ὀφείλω, μέλω, αὔξω, ἕψω, ἀλέξω, in ήσω, θελήσω, ὀφειλήσω, ab obſoletis θελέω θελῶ, &c. Sic etiam βούλομαι βουλήσομαι, tanquam à βουλέομαι, βουλοῦμαι. Atticorum enim eſt è circunflexis facere Barytona.

Sic πλέω, ῥέω, χέω, πνέω, in εύσω, πλεύσω, &c. itidem κλάω κλαύσω, καίω vel κάω καύσω.

Imperatiui tertiam pluralem Attici faciunt ſimilem Genitiuo plurali participiorum eiuſdem temporis, τυπτόντων, τυψάντων pro τυπτέτωσαν, τυψάτωσαν.

Secundus Aoriſtus vltimam grauat τύπε: ſed acuuntur tres, ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ. ſic Atticè λαβέ, ἰδέ, cùm communiter dicant λάβε, ἴδε.

Optatiuo Aeolico non vtuntur Attici, niſi in ſecunda & tertia ſingulari, τύψειας, τύψειε, & tertia plurali τύψειαν.

Subiunctiui ſecunda & tertia perſona, tam Barytonorum, quàm circunflexorum & verborum im μι, cótinet diphthongum impropriam. ἐὰν τύπτῃς τύπτῃ, ποιῇς ποιῇ, τιθῇς τιθῇ.

Paſsiui ſecunda perſona Præſentis & Futuri in ῃ, τύπτῃ, τυφθήσῃ, τυπήσῃ, τετύψῃ. Perfecti autem

tem

tem in σαι, πεπόνησαι, vt & præſentium à verbis in μι, τίθεμαι τίθεσαι, quem morem & in Barytonis quibuſdam cernimus, φάγομαι φάγεσαι pro φάγῃ: & in circunflexis, καυχάομαι ῶμαι, καυχάεσαι χᾶσαι, pro καυχάῃ καυχᾷ, Et contrà quædam à verbis in μι deſinunt in ῃ more Barytonorum, κάθημαι κάθῃ, ἐπίςαμαι ἐπίςῃ, δύναμαι δύνῃ, pro κάθησαι, ἐπίςασαι, δύνασαι. Sic perfectum μέμνημαι μέμνῃ, pro μέμνησαι.

Quatuor Attici finiunt in ει, βούλομαι, βούλει: οἴομαι, οἴει: ὄψομαι, ὄψει: ἔομαι, ἔει, & facta Craſi εἶ.

Perfectum paſsiuum à verbis in νω per σμαι, faciunt Attici, μιαίνω μεμίασμαι, μολύνω μεμόλυσμαι.

Verbum μένω μεμένημαι, vt μεμένηκα, velut à μενέω.

Diſſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ Attico præterito mutant ε in ο, hîc repetunt ε, λέγω λέλοχα λέλεγμαι, κλέπω κέκλοφα κέκλεμμαι: inuenitur & κέκλαμμαι. Quæ habent ρε cum aliqua cõſonante, vertunt ε in α: ςρέφω ἔςροφα ἔςραμμαι: ſed βρέχω βέβρεχα βέβρεγμαι.

Aoriſti primi paſsiui, ἐῤῥώσθην & ἐμνήσθην, aſſumpſerunt σ, quum non ſit in præterito ἔῤῥωται, μέμνηται. Contrà, ἐσώθην perdit σ: nam præteritum σέσωςαι à σώζω.

Cæterùm ἐγνώσθην regulariter fit à Barytono γνόω, μ. γνώσω, π. ἔγνωκα, ἔγνωσμαι, vnde ἐγνώσθην.

Etiam ἐδυνάσθην, & Atticè ἠδυνάσθην, à δυνάζω: ſed ἐδυνήθην, & Atticè ἠδυνήθην, à δυνάω, μ. δυνήσω.

Penultima huius temporis eadem cum Perfecto, at εὑρέθην & ἐπῃνέθην per Syſtolen ab εὕρημαι

ημαι & ἐπῄνημαι. Sic compoſita ab αἱρέω αἱρῶ, καθῃρέθην, ἀφῃρέθην, & ſimplex ᾑρέθην, à præteritis ᾕρημαι, καθῄρημαι, ἀφῄρημαι.

Sic ἐῤῥέθην ab ἔῤῥημαι, quod & ἐῤῥήθην, vnde ῥηθείς.

Illa quæ verterant Præterito ε in α, hîc rurſus per ε ſcribuntur, στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Optatiuorum prima pluralis in ημεν, patitur Syncopen in omnibus verbis, τυφθείημεν, τυφθεῖμεν: vnde formatur tertia τυφθεῖεν: conſimiliter à verbis in μι, τιθείημεν, τιθεῖμεν, τιθεῖεν, ſic εἶεν pro εἴησαν ab εἴημεν.

Subiunctiui ſecunda perſona ſingularis diphthongus eſt impropria, τύπτῃ, ποιῇ, τιθῇ, ſimilis ter tiæ Actiuorum.

Medium Prȩteritum à βλάπτω, καλύπτω, κρύπτω, deſinit in βα, βέβλαβα, & cætera ab antiquis in βω finitis, βλάβω, &c.

Sic à βάπτω, θάπτω, σκάπτω, Præteritum in φα, βέβαφα, ab inuſitatis βάφω, θάφω, σκάφω. Sic Aoriſtus ſecundus, & Futurum ſecundum, ἔβλαβον, βλαβῶ, ἔβαφον, βαφῶ.

Verbum μίμνω, facit μέμονα à μένω: fit enim μίμνω, per Pleonaſmum à μένω, & ſolent huiuſmodi vertere ε in ι. πέτω πίπτω, τέκω τίκτω, ῥέπω ῥίπτω, ὄπω, ἴπτω.

Duo illa τέτελα, & μέμελα, vnde μέμηλα, fiunt à τελέω τελῶ, μελέω μελῶ, quæ Atticè grauantur τέλω, μέλω.

Illa δέδηκα & κέκηκα, à δαίω & καίω, vt φαίνω πέφηνα.

Futura ſecunda media ſunt, ἔδομαι, πίομαι, φά-

γομαι, præter morem: circunflecti enim deberent, vt τυπȣ̃μαι.

Contractiones verborum ſuprà commemorauimus: verùm & aliter quoque fit Contractio, προέδοκας πρȣ̆́δοκας, προετίθει πρȣτίθει, πρόοπτον πρȣ̃πτον, πρὸ ἔργȣ πρȣ̆́ργȣ. Sic & τὸ ἀγαθὸν τἀγαθὸν, καὶ ἐγὼ κἀγὼ, τὸ ἐναντίον τȣ̓ναντίον, τὸ ὄνομα τȣ̓́νομα, τὸ ἱμάτιον θ᾽ἱμάτιον: cuiuſmodi Craſis Apoſtrophi nota ſignari ſolet.

Perfecti paſsiui penultima breuis, non ſemper aſciſcit σ, δέω δέδεκα δέδεμαι, vnde ἐδέθην. δράω δέδρακα δέδραμαι, vnde δράμα. ἀρόω ἤροκα ἤρομαι, vnde ἀροτὴρ. tamen ὁ δεσμὸς tanquam à δέδεσμαι.

ANOMALA IN MI.

PLurima fiunt ab ἔω, quod vario ſpiritu varia ſignificat.

Verbum Subſtantiuum εἰμὶ, fit ab ἔω, pro ὑπάρχω, hoc eſt Sum: reduplicationem non habet: penultima non η ex ε, ne idem ſit cum ἡμὶ, dico: ſed additur iota, vt penultima ſit longa, & acuitur vltima, cùm dicendum foret εἶμι: nam diſſyllaba penultimam circunflectunt, γνῶμι, δῦμι, κλῦμι.

Indicatiui Præſens Singu. εἰμὶ, εἶ, ἐστί. Dua. ἐστὸν, ἐστὸν. Plu. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.

Imperfectum Singu. ἦν, ἦς, ἦν. Dua. ἦτον, ἤτην. Plu. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Perſonis in σ, Aeoles addunt θα, ἦσθα, ἔφησθα, εἶπησθα.

Pluſquāperfectum paſsiuum, ἤμην, ἦσο, ἦτο, &c.

Futur

Futurum ἔσομαι, vt τύψομαι, ἔσῃ, ἔσεται, & Syncope ἔςαι.

Imperatiui Præſens, Singula. ἴσθι, vel ἔσο, ἔςω. Dua. ἔςον, ἔςων. Plur. ἔςε ἔςωσαν.

Inuenitur ἤτω, pro ἔτω, à Barytono ἔω, ἔε, ἐέτω, & Craſi duorum εε, in η dicitur ἤτω.

Optatiui Præſens, Sing. εἴην, εἴης, εἴη. Dua. εἴητον, εἰήτην. Plur. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν & εἶεν, de qua Syncope ſuprà dictum eſt.

Futurum ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο, vt τυψοίμην.

Subiunctiui Pręſens Sing. ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Dual. ἦτον, ἦτον. Plu. ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Infinitiui præſens, εἶναι. Futurum, ἔσεσθαι.

Participij Præſens, ὁ ὢν ὄντος, ἡ οὖσα οὔσης, τὸ ὂν ὄντος. Futurum ὁ ἐσόμενος, ἡ ἐσομένη, τὸ ἐσόμενον.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, fit ab ἔω, deinde εἴω.

Εἶμι hoc eſt eo, vel ibo: nam Futurum εἴσω non eſt in vſu. *De εἶμι, quod eſt eo.*

Indicatiui Præſens Sing. εἶμι, εἶς vel εἶ (vnde ἄπει) εἶσι. Dua. ἴτον, ἴτον. Plu. ἴμεν, ἴτε, ἴσι: & Ionicè ἴασι, προσίασι, ἀσίασι.

Imperf. Sin. ἦν, ἦς, ἦ. Du. ἴτον, ἴτην. Plu. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Perfectum inuſitatum εἶκα, vnde Pluſquamperfectum εἴκειν, & Atticè ᾔκειν.

A perfect. med. εἶα, fit ἦα, & ſolutione ἤια, ἤιας. ἤιε.

Pluſquamperfectum ᾔειν, tertia pluralis ᾔεσαν, & ᾔεσαν, ἀνῄεσαν, ἐξῄεσαν.

Ab Aoriſto primo εἶσα fit εἶσαν, & inde ᾖσαν & ἤισαν.

Aoriſtus ſecundus, ἴον, ἴες, ἴε, ab εἴω. Participium ἰών. alij tria dicunt præſentia acuta ἰὼν, κιὼν & ἐὼν

ἐὼν, pro ὢν ab εἰμὶ ſum.

Imperatiuus Sing. ἴθι, ἴτω. Dua. ἴτον, ἴτων. Plur. ἴτε, ἴτωσαν. Pro ἴθι etiam dicitur εἶ, ad ἔω. Imperat. ἔε, Craſis εἶ, ἔξει, δίει.

Infinitiuus, ἰέναι, etiam εἶναι, vnde ἀπεῖναι, παρεῖναι per Metatheſim ab ἰέναι recepto infinitiuo, vnde ἀπιέναι, μετιέναι, προσιέναι ab ἵημι, quod fit ab ἵεω.

De ἵημι, quod eſt mitto. Ιημι τὸ πέμπω, hoc eſt, mitto, fit ab ἕω, per reduplicationem impropriam, coniugandum vt τίθημι. Futurum ἥσω.

Actiui indicatiui Præſens. Sing. ἵημι, ἵης, ἵησι. Dua. ἵετον, ἵετον. Plu. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι. Ionicè, ἱέασι. ἱᾶσι, ἐνιᾶσι, &c.

Imperfectum ἵην, vt ἐτίθην. Perfectum εἶκα, Bœotorum more, pro ἧκα à futuro ἥσω, vnde εἰκὼς, ἀφεικὼς, ἀφεικέναι.

Aoriſtus primus, ἧκα, ἧκας, ἧκε, pro ἧσα. futuri conſonantem non ſeruat. ſic ἀφῆκα, παρῆκα, & ἀνηκάμην Aoriſtus medius.

Aoriſtus ſecund. Sing. ἧν, ἧς, ἧ. Dua. ἕτον, ἕτην. Plu. ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, vnde πρόεσαν. mutat penultimam vt ἔθην & ἔδων.

Imperatiui Præſens, ἵεθι, ἱέτω, & cætera. Aoriſtus ſecundus ἕς, ἕτω, vt θὲς, vnde compoſita πρόες, ἄφες, κάθες.

Optatiui Præſens, ἱείην. Subiunctiui ἐὰν ἱῶ. Infinitiui ἱέναι. Participij ἱεὶς, omnia vt τίθημι.

Aoriſti ſecundi Optat. εἵην. Subiunctiui, ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ, & interdum ἕω, ἕῃς, ἕῃ: deinde εἵω, εἵῃς, εἵῃ, vnde ἀφείω. Infinitiui εἶναι penultima diphthongo, vt θεῖναι,

vt θεῖναι, vnde compoſita ἀφεῖναι, καθεῖναι.

Participium εἷς, ἕντος, ἀφεὶς, καθεὶς, &c.

Paſsiui Præſens ἵεμαι. Imperfectum ἱέμην, omnia vt τίθεμαι. Perfectum εἷμαι per ει vt τέθειμαι. Tertia pluralis εἶνται, ἀφεῖνται, ἀνεῖνται, pro quibus Attici ἀφέωνται, ἀνέωνται, vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, tollendo ſubiunctiuam, & interponendo ω. Aoriſtus primus ἕθην, à tertia perfecti εἶται, corripiendo penultimam vt ἐτέθην: dicimus tamen εἵθην, ἀφείθην, quod & ἀφέθην.

Medius Aoriſtus primus ἡκάμην, ἀνηκάμην, προσηκάμην, &c.

Aoriſt. ſecun. Indicatiuus ἕμην, ἕσο & ἕο & οὗ, ἕτο.

Imperat. ἕσο & ἕο & οὗ, vnde κάθου, πρόσου, πρόου.

Optatiuus εἵμην, εἷο, εἷτο. Subiunct. ἐὰν ὦμαι.

Infinitiuus ἕσθαι. Participium ἕμενος.

Ιημι τὸ ἐπιθυμῶ, concupiſco, vſitatum eſt in paſſiuo præſenti, ἵεμαι, ἵεσαι, vt τίθεμαι: & Imperfecto ἱέμην, à quo compoſitum, ἐφίεμαι & ἐφιέμην. *De ἵημι, quod eſt concupiſco.*

Ημαι & κάθημαι ſedeo, fiunt ab ἕω, ἑέω, ἕημι, ἕεμαι, Craſis ἧμαι, ἧσαι, ἧται. Dua. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Plur. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Sic κάθημαι, κάθησαι, & cætera. Imperfectum, ἥμην, ἧσο, ἧτο. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Imperatiuus, ἧσο, ἥσθω, κάθησο, καθήσθω. Etiam κάθου ſede, à κάθησο, Ionicè κάθηο, & Syſtole κάθεο, Craſis κάθου. *De ἧμαι, quod eſt ſedeo.*

Κεῖμαι iaceo à κέω, κεέω, κέημι, κέεμαι, & Craſi κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται. Imperfectum ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Futurum medium, κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. *De κεῖμι, quod eſt iaceo.*

Compoſita ſunt, ἀνάκειμαι, ἐπίκειμαι, διάκειμαι.

Ισημι cognoſco ab ἰσάω, ἴσημι, ἴσης, ἴσησι. Tertia *De ἴσημι, quod eſt cognoſco.*

Pluralis ἵσασι accentu in antepenult. vt Particip. ἱσας, ἵσαντος, τοῖς ἵσασι, non ἱσὰς, ἱσάντος, ἱσᾶσι: non enim ſeruat legem verborum in μι, quæ exigit ἱσάς acutum.

Imperfectum ἵσην, ἵσης, ἵση. Tertia pluralis ἵσασαν, Syncope ἵσαν.

Imper. Sing. ἵσαθι, ἱσάτω. Dua. ἵσατον, ἱσάτων. Plu. ἵσατε, ἱσάτωσαν, Syncope ἴσθι, ἵςω, ἵςον, ἵςων, ἵςε, ἵςωσαν vel ἵςων. Sic in præſenti ἵσαμεν ἵσμεν, ἵσατε ἵςε.

Paſsiuum ἵσαμαι, vnde ἵςαμαι, compoſitum ἐπίςαμαι, ἐπίςασαι, ἐπίςαται. Imperfectũ ἐπιςάμην. ἐπίςασο. Ionicè ἐπίςαο, Craſi, ἐπίςω, ἐπίςατο. Futurum ἐπιςήσομαι.

De φημὶ, quod eſt dico. Φημὶ dico, à φάω. Sing. φημὶ, φῂς per ῃ diphthongon, φησί. Dua. φατὸν, φατόν. Plur. φαμὲν, φατὲ, φασί acuta vltima, licet Participium ſit φὰς φάντος, τοῖς φᾶσι per ᾶ circunflexum.

Imperfectum ἔφην vt ἵςην. Aoriſtus primus, ἔφησα, ex Fut. φήσω. Aoriſtus ſecun, ἔφην in ſingulari ſimilis imperfecto: quod fit quoties nõ eſt reduplicatio: τλῆμι ἔτλην, γνῶμι ἔγνων. In duali autem ἔφητον, ἐφήτην, & plurali ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, ſeruatur longa penultima, quam imperfectum corripit, ἔφατον, ἐφάτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Infinitiuus φάναι, acutum ά vt ἱςάναι. nam φᾶναι per ᾶ circunflexum, eſt Aoriſtus primus à φαίνω.

Medius Aoriſtus ſecundus ἐφάμην, ἔφασο, &c.

Ιςη pro ἵςαθι: quandoque Imperatiuus verborum in μι, fit à tertia Imperfecti, ἐπίμπλη, πίμπλη.

Τέθνημι reduplicatur per ε more Ionico, à θνάω, τέθνημι, tertia pluralis, τεθνᾶσι, vt ἱςᾶσι. Imperati

peratiuus eſt τέθναθι.

Optatiuus τεθναίην Infinitiuus τεθνάναι. Sic τέτλημι, τέτλαθι, τετλαίην, quod & τλῆμι à τλάω.

Ἕστημι quoque per ε reduplicatum, vnde ἕσταμεν ἑστᾶσι. & Optatiuus ἑσταίην, ἀφεσταίην. Infinitiuus ἑστάναι, ἀφεστάναι penultima per ά acutum.

INVESTIGATIO THEMATIS.

VLtra Imperfectum non coniugantur finita in ανω, εινω, ειω, αθω, εθω, υθω, ξω, σκω, χθω, λδω, νδω: & alia item plurima vel hoc vel illo tempore carent. Sed quia variant crebrò eiuſdem verbi themata, vt κύω κυέω, οἴομαι, οἴεομαι, θνήσκω θένω, θνέω θνάω τέθνημι: aut à diuerſis omnino pendet formatio receptorum temporum, vt φέρω, οἴω, ἐνέγκω, ἐνέχω: ideo huiuſmodi tempora referemus ad thema proprium licet inuſitatum, vnde regulariter deduci queant. φέρω in vſu habetur, non tria reliqua, tamen Futurum οἴσω ab οἴω, Aoriſtus ἤνεγκα & ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Præteritum medium Atticum ἐνήνοχα ab ἐνέχω, & ita in cæteris: quæ verò themata verſentur in vſu, docebit lectio.

Ἄγω, Futurum ἄξω. Præteritum ἦχα, & Atticè ἄγηχα Pleonaſmo ἀγήοχα. Aoriſt. ſecundus ἦγον, & Pleonaſmo ſyllabæ γα, ἤγαγον, vnde ἄγαγε, ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν. Participium ἀγαγών.

Imperatiuus autem ἄξε ἄξετε præſentis eſt temporis. Nam quorundam Futura pro Præſenti vſurpantur, vt ab ἄγω, δύω, οἴω, ὄρω, Futura ἄξω,

δύσω, *οἴσω*, & *ὄρσω* Aeolicè pro *ὀρῶ*, & vſque ad imperfectum ſolùm coniugantur: itaque *δύσω*, Imperfectũ *ἔδυσον*, Imperfectum medium *ἐδυσόμην*: *οἴσω*, Imperfectum *οἶσον*, Imperatiuus *οἶσε*, *οἰσέτω*: *ὄρσω*, Paſsiuum *ὄρσομαι*, Imperfectum *ὠρσόμην ὤρσου*, & Ionicè *ὤρσεο*, & Imperatiuus *ὄρσεο*. Sic *ἄξω*, Imperatiuus *ἄξε*, *ἀξέτω*.

Ἄγνυμι, Præteritum medium *ἦγα* ſumit ab *ἄγω*, & *ἔαγα* pro *ἦγα* ſolutione *η* in *εα*. Aoriſtus pri. *ἦξα* & *ἔαξα*. Aoriſt. ſecun. paſs. *ἤγην* & *ἐάγην*: ſic in compoſito *κατέαγα*, *κατέαξα*, *κατεάγην*.

Deſinentium in *γνυω* aut *γνυμι*, tempora formabis à finitis in *γω*, *ἄγνυμι* tanquam *ἄγω*, ſic *ζεύγνυμι*: *μιγνύω*, *μοργνύω*, *πηγνύω*, *ῥηγνύω*.

Ἄδω, Præteritum med. *ἧδα*, & ſolutione *ἕαδα*. Participium *ἑαδὼς*, vt *ἐάγην* pro *ἤγην*, *ἑάλων*, pro *ἥλων*, & ſimilia.

Αἰσθάνομαι, Futurum medium *αἰσθήσομαι*, Prꝗteritum paſs. *ᾔσθημαι*. Infinitiuus *ᾐσθῆσθαι*, Aoriſtus ſecundus medius, *ᾐσθόμην*, ab *αἰσθέομαι*.

Ex *ανω*, & *ανομαι*, deduces tẽpora, vt ex *εω* & *εομαι*. vt *ἁμαρτάνω* vt *ἁμαρτέω*: ſic *ἀπεχθάνομαι*, *αὐξάνω*, *βλαστάνω*, *καταδαρθάνω*, vt *ἀπεχθέομαι*, *αὐξέω*, &c.

Ἁλίσκομαι, Fut. *ἁλώσομαι*. Præt. *ἥλωκα* & *ἑάλωκα*. Paſs. *ἑάλωμαι*: vnde verbalia *ἅλωσις*, *ἁλωτὸς* ab *ἁλόω*. Aoriſtus ſecundus *ἥλων* *ἑάλων*. Infinitiuus *ἁλῶναι*. Participium *ἁλοὺς* *ἁλόντος* ab *ἅλωμι*. Quæ ſunt omnia vocis actiuæ, ſed ſignificationis paſsiuæ: id quod frequentiſsimum eſt in compoſitis verbi *ἵστημι*, vt *καθεστῶτα* conſtituta.

Compoſitum *ἀναλίσκω* valde variat in augmento

mento Præteriti: dicitur enim ἀνάλωκα ſine augmento, & ἀνάλωται, etiam ἀνήλωκα, ἠνάλωκα, ἠνήλωται, ἠνάλωται. Atque hæc incrementorum diuerſitas in multis prætereà contingit.

Ἐγγυάομαι, Imperfe. ἠγγυᾶτο, Perfect. ἐγγεγύηκε. ἐγχυράζομαι, Perfect. ἐγκεχυρασμένον, & ἠνεχυρασμένον, quod tamē fieri poſſit ab ἐνεχυράζομαι, vtrunq; enim inuenitur. ἐγγυάω, ἐνεγύησε, ἀνεγγυησάμην, ἠγγύησε. ſed ἐγγυᾶτο & παρεγγύησε ſine augmento. βλακεύομαι, ἐβλάκευμαι & βεβλάκευμαι. & compoſita à λέγω, per λε aut ει, συνειλεγμένοι & συλλελεγμένοι. διαιτέω δεδιῄτημένος, vt ἠνώχλησε per duplex augmentum. ἀμπέχομαι, ἠμπεχόμην, ἠνέσχετο & ἠνείχετο. παροινέω πεπαρῴνηται, ἐπιδημῶ ἐπιδεδήμηκα. ἐπιορκῶ ἐπιώρκηκα, ἐπιστατῶ ἐπιστάτηκα, ἐμπολῶ ἐμπεπόληκα & ἠμπόλησε. κτάομαι κέκτημαι & ἔκτημαι: & plurima item alia generales canones Augmenti non exactè ſeruauerunt, de quibus copioſè Budęus in Commentariis linguæ Græcæ.

Ἀμφιέννυμι & ἀμφίεμαι, Fut. ἀμφιέσω. Præte. paſſ. ἠμφίεσμαι ab ἀμφιέω. Siquidem ννυω & ννυμι habenda ſunt vt ω, quæcunque præcedat vocalis, ζωννύω, κεραννύω, κορεννύω, πεταννύω, ῥώννυμι, στρώννυμι, στορεννύω, χωννύω, tanquam ζώω, &c.

Ἀνοίγω, Futur. ἀνοίξω. Aoriſtus primus Atticè ἀνέῳξα. Præteritum medium ἀνέῳγα. Præter. paſſ. ἀνέῳγμαι. Particip. ἀνεῳγμένος. Aoriſtus prim. paſſ. ἀνεῴχθην. Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι. Futur. ἀπολῶ, Præterit. med. Atticum ἀπόλωλα ab ἀπόλλω. Futurum ἀπολέσω. Præteritum, ἀπόλεκα ἀπολώλεκα ab ἀπολέω. ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκὼς, ἀπεσκληκέναι, perfecta

ſunt ab inuſitato ἀποσκλάω. Optatiuus ἀποσκλαίη ab ἀπόσκλημι.

Ἀρέσκω, Futurum ἀρέσω ab ἀρέω: nam σκω & σκομαι, tanquam ω & ομαι, βρώσκω, γηράσκω, ἱλάσκομαι, vt βρώω, γηράω, ἱλάομαι.

Αὔξω, Futu. αὐξήσω ab αὐξέω. Innumera Barytona facta ſunt è circunflexis téporáque fiunt à circunflexis, ἀλέξω, ἄχθομαι, βέλομαι, θέλω, μάχομαι, μέλομαι, μένω, οἴχομαι, οἴομαι, ὀφείλω, tanquam ἀλεξέω ἀλεξῶ, ἀχθέομαι ἀχθοῦμαι, & cætera.

Ἀπόχρη, Imperf. ἀπέχρη, Futu. ἀποχρήσει. Aoriſtus primus ἀπέχρησε ab ἀποχρέω, vide in χρή.

Αφίει, Imperfectum à circunflexo, pro ἀφίη ab ἀφίημι, vt ἐτίθει pro ἐτίθη. Atticè augetur ἀφίει ἠφίει, vt ἠφέθη ab ἀφέθη, pag. 72.

Ἄφυκτος à φεύγω, tertia perſona Præteriti paſſiui πέφυκται, verbale φυκτὸς, vnde ἄφυκτος, & ablata præpoſitiua ἄφυκτος, vt τέτυκται pro τέτευκται à τεύχω.

Βαίνω, Futurum βήσομαι, à βάω. Aoriſt. ſecun. ἔβην à βῆμι. ſic καταβαίνω κατέβην. Imperat. κατάβαθι, vt ἀνάβαθι, per α Atticè pro κατάβηθι ἀνάβηθι, vt etiam φάθι & σύμφαθι, per apocopen autẽ κατάβα, ἀνάβα, vt ἀνάστα pro ἀνάστηθι.

Βάλλω. Perfectum βέβληκα à βλέω, vt ἀπέσκληκα, non à ſimplici σκέλλω, ſed σκλάω.

Βιόω, Futur: βιώσομαι, tertia præt. paſs. βεβίωται, tanquam Imperſonale, & Participium βεβιωμένα. Aoriſtus ſecundus ἐβίων. Imperat. βίωθι βιώτω, Optatiuus βιοίην, vt δοίην: vnde βιῴην, vt δῴην, Infinit. βιῶναι. Particip. βιοὺς βιόντος, à βίωμι.

Γαμέω

Γαμέω, Futu. γαμήσω. Aoriſt. prim. ἔγημα, à γάμω. Præſens γαμησείω nupturio: nam quædã in σειω appetentiam actus ſignificant, ac partim fiunt à Futur. πολεμήσω πολεμησείω bellaturio: ὄψω ὀψείω cernere cupio: βρώσω βρωσείω eſurio: partim à præſenti, κρατῶ κρατείω: κιχρῶ κιχρείω: τελῶ τελείω, & alia conſimili ratione.

Γίνομαι & γίγνομαι, Futu. γενήσομαι. Præteritum γεγένημαι. Aoriſtus primus med. ἐγεννησάμην. Secundus ἐγενόμην à γενάομαι. Præter med. γέγονα, à γείνω. Aoriſt. pri. med. ἐγεινάμην. Fut. prim. med. γενοῦμαι. à γείνομαι. dicitur etiam γεννάω per geminum νν, vnde Aoriſt. prim. ἐγέννησα. med. ἐγεννησάμην, tertia perſona ἐγεννήσατο, Syncope ἐγέννατο, pro qua γέννατο more Ionum, qui augmenta reſpuunt, vt etiam γείνατο pro ἐγείνατο, ab ἐγεινάμην.

Γινώσκω, Futurum γνώσομαι. Præter. ἔγνωκα à γνόω. Aoriſt. ſecundus ἔγνων. Imperatiuus γνῶθι. Infinit. γνῶναι. Particip. γνοὺς, à γνῶμι. Sic ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, & cætera.

Δάκνω, Futu. δήξω. Aoriſt. ſecun. ἔδακον à δήκω.

Δεικνύω, & δείκνυμι, Fut. δείξω. Aoriſtus ἔδειξα. à δείκω. Sic ἀποδείκνυμι, ἐπιδείκνυμι, ὑποδείκνυμι.

Δέω, Futurum δέσω & δήσω. Præteritum paſſiuum δέδεμαι. Aoriſtus primus ἐδέθην.

Δέομαι, Futurum δεήσομαι. Præteritum δεδέημαι, Aoriſtus primus ἐδεήθην à δεέομαι.

Δεῖ, oportet. Infinit. δεῖν, vtrunque à δέω. Futur. δεήσει. Aoriſt. primus ἐδέησε à δεέω: ſunt autem impersonalia vocis actiuæ tertiæ perſonæ.

Δείδω, Præt. δέδεικα, med. δέδοικα pro δέδοιδα.

euph

euphoniæ gratia : at Ionicè δέδια, tollendo conſonantem, & corripiendo penultimam. Imperatiuus δέδιθι time : nam δεδίττομαι Futurum δεδίξομαι. Aoriſtus ſecundus paſs. ἐδεδίγην. Imperatiuus δεδίγηθι, ſyncope δέδιθι, pro quo etiam δείδιθι à δειδίττομαι: crebrò enim additur ſubiunctiua, vt fiat diphthongus, vt contrà altera è diphthongo tollitur, εἷμα ἕιματος, ἱμάτιον. Syncope verò in multis locum habet.

Ἀνώγηθι ἄνωχθι ab ἀνώγημι. & migrat γ in χ, propter θ ſequens, vt νύχθ' ὅλην pro νύκτα ὅλην. Sic κεκράγηθι, κέκραχθι, à κεκράγομαι. ὠνησάμην ὠνάμην: nam Aoriſt. primus med. facilè admittit hanc figuram per omnes modos & participia, ὠνησάμην ὠνάμην, εὑρυσάμην εὑράμην, εὑράμενος, ἐπρινσάμην ἐπριάμην, ſecunda perſona, ἐπρίασο, Ionicè ἐπρίαο, & craſis ἐπρίω: & Imperatiuus πρίω eme, vt ἵστω pro ἵστασο. γεννήσατο γέννατο, Ionicum pro ἐγέννατο. & optatiui plures in ημεν, φαίημεν φαῖμεν, φαῖεν, de quibus infrà, vt δοίημεν δοῖμεν δοῖεν. & tertia pluralis in Aoriſt. paſs. ἠγέρθησαν ἤγερθεν, ἐκοσμήθησαν ἐκόσμηθεν. Iam illa δεδέμηκα δέδμηκα, τετέμηκα τέτμηκα, κεκάμηκα κάκμηκα, & ſimilia, pręter hæc, ἤιμεν ᾖμεν, ἐπεξῆμεν, προσῇμεν, ἤειτε, ᾖτε, ἐξῇτε, ἤαμεν ᾖμεν, ἀπῇμεν, ἀνήκαμεν ἀνῆμεν, etiã iſta, ᾔδειμεν ᾖσμεν, ᾔδητε ᾖστε, ᾔδεισαν, ᾖσαν eliſo ει & mutato δ in σ, vt cõtrà ἴδμεν pro ἴσμεν. ἕστησαν, ἕσταν, ἑστασαν per ε ab ἑστάκησαν. at ἕστασαν per ἐ pro ἕστησαν, vt ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, α pro η. ἑστήκατε ἕστατε, ἀφέστατε. ἐλθόομεν ἔλθωμεν, ἐοίκαμεν, ἔοικμεν. δεδοίκαμεν, δέδοικμεν. ſed de Syncope ſatis multa ſunt enumerata.

Διδάσκω

Διδάσκω, Fut. διδάξω, Aoriſt. ἐδίδαξα à διδάχω.

Διδράσκω, Futurum διδράσω à διδράω. Sic ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω. Aoriſtus primus, διέδραν ἀπέδραν fugi, pro διέδρην ἀπέδρην, ab ἀπόδρημι διάδρημι, ſed α pro η, vt ἔϛαϲαν pro ἔϛηϲαν. Participium ἀποδρὰς ἀποδράντος, at ἀπέδραν διέδραν fugerunt, Syncope pro ἀπέδρηϲαν διέδρηϲαν. Infinitiui δράναι Præſens.

Εγ᾽ ᾧδα pro ἐγὼ οἶδα, vt ἐγ᾽ ᾦμαι pro ἐγὼ οἶμαι per Craſim.

Εδω, Prӕt. Actiuũ ἔδηκα & pleonaſmo ἐδήδοκα. Præter. medium ἔδηδα. Futurum ſecundum med. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι, πίομαι.

Εἴδω. Futurum εἴσομαι vel ἴσομαι remoto ε. Præteritum medium οἶδα. ſed Futurum εἰδήσω ab εἰδέω. Præteritum εἴδηκα. Pluſquamperfectum εἰδήκειν. Syncope εἶδα, εἴδειν. Infinitiuus εἰδέναι. Participium εἰδώς. Pluſquamperfectum εἴδειν· Atticè ᾔδειν, ει in η. Aoriſtus ſecundus εἶδον. poëticè, ἴδον ſine ε, id quod in reliquis perdurat, ἴδε, ἴδοιμι. ἐὰν ἴδω, ἰδεῖν. Participium ἰδών. Optatiui pręſens εἰδείην, ab εἴδημι.

Εἰπὸν pro εἰπέ. Aoriſt. ſecun. Syracuſio more. ον pro ε, at εἶπον εἰπάτω, Aoriſtus primus, vt τύψον.

Εκέκραξα, Aoriſt. primus à κεκράγω. quandoque præteritum fit præſens, à κράξω: Præteritum medium κέκραγα. inde κεκράγω. Futurum κεκράξω. Aoriſtus ἐκέκραξα. A πείθω Præteritum medium πέποιθα, vndę circunflexum πεποιθέω, θῶ, à quo verbale πεποίθησις.

Γρηγορέω, Præteritum medium ἐγρήγορα: vnde

Præſens

Præſens ἐγρηγορῶ.

Ερομαι. Futu. ἐρήσομαι ab ἐρέομαι. Aoriſtus ſecundus med. ἠρόμην: nam εἰρόμην fit ab εἴρομαι.

Εὑρίσκω, Futurum εὑρήσω ab εὑρέω. Aoriſtus primus paſsiuus, εὑρέθην.

Εχω, Futurum ἕξω per ἑ aſpiratum. Præteritum ἔσχηκα. Aoriſtus ſecundus ἔσχον, à σχέω. Imperatiuus σχὲς, ἐπίσχες, πρόσχες à σχῆμι, vt σπὲς à σπῆμι, φρὲς à φρῆμι, ad morem θὲς à τίθημι. Aoriſt. ſecũ. medius ἐσχόμην ἀνεσχόμην, Imperat. σχοῦ ἀπόσχου. At ἰσχόμην ab ἴσχω. verbale ἄσχετος à σχῆμι. Pręteritum paſsiuum ἔσχεμαι, tertia perſona ἔσχεται, σχετὸς, ἄσχετος, ſic verbale σχέσις ab eodẽ. Aoriſtus primus paſs. ἐσχέθην ſimiliter ab ἔσχεται. ſic illi Aoriſti quos notauimus pag. 96. εὑρέθην, ἠρέθην ἐπῃνέθην, ἐῤῥέθην regulariter deduci poſſunt à Paſſiuo Perfecto verborum in μι. In ſumma, verbalia quæ longam habent penultimam vocalem, proficiſcuntur à circunflexorum Præterito: cõtrà, quę breuem, à verbo in μι: nam huius Præteritum paſſiuum penultimam breuiat, vt σχῆμα ab ἔσχημαι, σχέσις ab ἔσχεμαι. ἅλωσις, ἁλωτὸς, ab ἥλωμαι. δόσις à δέδομαι, & ita in cæteris.

Εω, induo vel ſedeo, augetur per ι. Præter. paſs. εἷμαι, Pluſquamperfectum εἵμην. Participium εἱμένος. Aoriſtus primus εἷσα, Particip. ἕσας. verbale εἷμα εἱματος augmentum ſeruat: vnde ἱμάτιον ablato ε: ſic ἱςέον ab εἴδω, ἰτέον ab εἶμι.

Ην δ' ἐγὼ, inquam autem ego, ἦδ' ὅς, inquit autem ille, dicta ſunt per aphæreſin à φημὶ, pro quo ἠμί. ἔφην, ἔφης, ἔφη, & φῶ, φῆς, φῆ, vnde ἦν, ἦς, ἦ.

Ησθα

Ησθα pro ἦς, pag. 98.

Ησθίω lætatus ſum, & Optatiuus ἠσθείην, Aoriſtus primus ab ἥδομαι.

Θάπτω, Futurum θάψω. Aoriſtus primus ἔθαψα. Aoriſtus ſecundus paſsiuus ἐτάφην à τάφω.

Θέλω vel ἐθέλω tempora ſumit à θελέω vel ἐθελέω. Sunt autem plurima tum verba tum nomina διττολογούμενα, hoc eſt, quę dupliciter dici poſſunt. ὀρὸς & ὀῤῥὸς, ἀτροφὸς ἀτροφὴς, ςαφὶς ἀςαφὶς, μικρὸς σμικρὸς, σπαίρω ἀσπαίρω, σθενῶ σθενῶ, θρυλῶ θρυλλῶ, ναυαγῶ ναυηγῶ, ςήκω ἑςήκω ἀλινδοῦμαι καλινδοῦμαι. Multa prætereà ſunt vel Barytona vel Circũflexa, ῥίπτω ῥιπτέω, κύω κυέω, ἕλκω ἑλκέω, εἴδω εἰδέω, δόκω, vnde δόξω & δοκέω, τρύχω & τρυχόω, vnde τετρυχωμένος. Alia & Barytona & Circunflexa, & in μι, εἴδω εἰδέω εἴδημι: alia in diuerſis coniugationibus, δινάω δινάζω quorum omnium varietas legẽdis autoribus eſt obſeruanda.

Θνήσκω, Futurum θανοῦμαι. Aoriſtus ſecundus, ἔθανον à θένω. Præteritum τέθνηκα à θνάω, & Ionicè τέθναα vt βέβηκα βέβαα. Imperatiuus τέθναθι. Optatiuus τεθναίην. Infinitiuus τεθνάναι. Participium τεθνὰς à τέθνημι preſenti, quod reduplicatur per ε, vnde fit τεθνᾶσι tertia pluralis vt ἱςᾶσι: quanquam poteſt τεθνᾶσι Præteritum eſſe pro τεθνάασι per craſim, vt etiam Infinitiuus τεθνᾶναι per ᾶ circunflexum, pro τεθναέναι. Participium autem τεθνεὼς à θνέω τέθνημι. Præt. Bœoticum τέθνεικα per ει, & Ionicè τέθνεια, τεθνειὼς, & ablato iota τεθνεὼς pro quo poëtæ τεθνηώς.

Ἴδμεν pro ἴσμεν ſcimus, more Dorico, vt ὀσμὴ,

ὀδμὴ

ὀδμή, vt dictum eſt.

Ικνοῦμαι, Futurum ἵξομαι. Aoriſtus ſecundus medius ἱκόμην ab ἵκομαι. Sic ἀφικνοῦμαι. Præt. paſs. ἀφῖγμαι. Aoriſtus ſecundus medius ἀφικόμην.

Ιπταμαι, Futurum πτήσομαι. Aoriſtus ſecundus ἔπτην, med. ἐπτάμην, Participium πτάμενος ἀποπτάμενος. Infinitiuus πτάσθαι, & α in ε dicitur πτέσθαι ἐπιπτέσθαι. quanquam ſint quædam vel primæ vel ſecundæ coniugationis. vt τέθνημι à θνέω vel θνάω, ita fuerit πτάσθαι à πτάω ἵπτημι. at πτέσθαι à πτέω ἵπτημι: ſic compoſita ἀφίπταμαι καθίπταμαι. Præter. paſsiuũ πέπταμαι. vel ab ἵπτημι, vel à πτῆμι. multa enim nunc reduplicatione ſunt affecta, nunc carent, πτῆμι ἵπτημι, τλῆμι τέτλημι, & conſimilia.

Ιστέον ſciendum, ab εἴδω. Præteritum paſsiuum εἶσμαι εἶσαι εἶσται, verbale εἰστέον: at ἰστέον dicitur reiecto ε, vt ἱμάτιον ſine diphthongo: quum tamen fiat ab εἷμα εἵματος.

Ἰτέον, & pleonaſmo ἰτητέον, ab εἶμι vado. Præteritum actiuum eſſet εἶκα, paſsiuum εἶμαι εἶσαι εἶται: vnde εἰτέον, & ε ſublato ἰτέον, vt fit in ἰστέον & ἰστός. contrà fit in θέμα, θέσις, ἄφεσις, & huiuſmodi. ſiquidem factum eſt θέμα à Præterito paſsiuo, τέθειμαι: vnde regulariter deduceretur θεῖμα, ſed dicitur θέμαι, reiecta ſubiunctiua: aut habenda eſt ratio legitimi Præt. paſsiu. neglectis Bœotis, quomodo diceremus τίθημι. Perfectum τέθηκα. Paſſiuum τέθεμαι, corripiẽdo penultimam. vnde θέμα, θέσις. & ἵημι. Perfectum ἧκα. Paſsiuum ἕμαι ἄφεμαι, vnde ἄφεσις: & ita in cæteris.

Καθέζομαι, Futurum ſecund. medi. καθεδοῦμαι:

cur

cur autem per δ ſcribatur, ſuprà dictum eſt pa.40.

Κάθημαι, Futu. καθήσομαι. de hoc pag. 101. lib. 1.

Λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, & μανθάνω, tempora ſumunt à λήχω, λήβω, λήθω, & μαθέω.

Οἴομαι & ſyncope οἶμαι, Imperfectum ᾤμην. Futurum οἰήσομαι. Aoriſtus ᾠήθην ab οἰέομαι.

Οἶσθα ab εἴδω, Præteritum med. οἶδα. ſecunda perſona οἶδας, & Aeolicè οἴδασθα: deinde per ſyncopen οἶσθα. Eſt autem pleonaſmus θα familiaris perſonæ in σ, εἶσθα, ἦσθα, παρῆσθα, ἔφησθα, ἐπεξίησθα, πίησθα, ἤδεισθα, ἤδησθα per η.

Οἷοςε pro οἷος, vt ἐφ᾽ ᾧτε pro ἐφ᾽ ᾧ: nam Ionicè abundat particula τε.

Ομνύω & ὄμνυμι, Futurum ὀμώσω ab ὀμόω. Præteritum Atticum ὀμώμοκα.

Οὐθὲν, pro οὐδὲν, Dorium eſt, vt ἐξουθενῶ pro ἐξουδενῶ.

Οφείλω. Futurum ὀφειλήσω ab ὀφηλέω. Syncope autem. ὄφλω. Futurum ὀφλήσω. Præteritum ὤφληκα. Aoriſt. pri. ὤφλησα. Aoriſt. ſecun. ὦφλον.

Πάσχω. Futurum πείσομαι patiar. pro πήσομαι, η in ει, à πήθω. at πείσομαι parebo aut credam, à πείθομαι. Aoriſt. ſecun. ἔπαθον, à πήθω. Præteritum medium πέπονθα à πονέω: vnde Præteritum actiuum πεπόνηκα. medium πέπονα, & plenaſmo literæ θ, πέπονθα. Participium πεπονθὼς πεπονθότος.

Πίπτω, Futu. πεσοῦμαι Doricè vſitatum eſt pro πέσομαι à πέτω. Dores enim futura circunflectunt in omni coniugatione, pro πέσω dicentes πεσῶ, vnde Fut. medium πεσοῦμαι. Præteritum πέπτωκα à πτόω. Aoriſt. prim. ἐπέσησα. Aoriſt. ſecund. ἔπεσον

à πεσέω. at ἔπεσαν tertia pluralis eſt Aoriſti primi pro ἐπέσησαν per ſyncopen, vt ἔςησαν ἔςαν.

Πίνω. Futurum πώσω. Præteritum πέπωκα à πόω. Aoriſt. ſecun. ἔπιον à πίω. Imperatiuus πῖθι: nam legitimum πίε aſciſcit Pleonaſmum ſyllabæ θι, πίεθι, deinde craſi ει in ι longum fit πῖθι. Futurum ſecundum medium πίομαι pro, πιοῦμαι, vt φάγομαι & ἔδομαι.

Πυνθάνομαι. Futurum πεύσομαι. Aoriſtus ſecudus medius ἐπυθόμην à πεύθομαι. Præteritum paſſiuum πέπυσμαι pro πέπευσμαι, vt etiam ἄφυκτος pro ἄφευκτος, elidendo ε ex diphthongo.

Πράττω facio. Futur. πράξω. Præt. πέπραχα: ſed πράττω vendo. Fut. πράσω. Præter. πέπρακα. Sunt verò in quarta coniugatione, quæ eadem ſignificatione tamen duplex habent Futurum, ἁρπάζω, βαςάζω, νυςάζω, παίζω, σαλπίζω, ξω & σω.

Ῥέω, Futurum ῥεύσω & ῥυήσω à ῥυέω. Præteritum ἐῤῥύηκα. Aoriſtus ſecundus actiuus ἐῤῥύην à ῥύημι: aut ſecundus paſſiuus à ῥυέω. etiam ſi ῥυῶ circunflexum deſinit in ω purum. Compoſita ſunt ἐπιῤῥέω, διαῤῥέω per geminum ῤῥ: nam vt ε augmentum ſyllabicum duplicat ῥ, ita & præpoſitio finita in vocalem. ῥῆμα ἐπίῤῥημα, ῥήγνυμι καταῤῥήγνυμι, ῥῆξαι, περιῤῥῆξαι. proinde καταῤῥάκτης fit à verbo ῥάσσω καταῤῥάσσω, ſed καταράκτης (nam vtrunque inuenitur) venit ab ἀράσσω καταράσσω per vnum ρ, pro quo & ἀῤῥάσσω dicitur: vnde συναῤῥάσσω: nam συῤῥάσσω à ῥάσσω.

Ῥηγνύω & ῥήγνυμι. Fut. ῥήξω à ῥήγω. Aoriſt. ſecun. paſs. ἐῤῥάγην. Præte. med. ἔῤῥωγα pro ἔῤῥηγα. ſiquidem

dem hoc verbum pro η capit ſæpe ω, ſic διέῤῥωγα διεῤῥωγώς. vt etiam dicitur ἀρωγὸς pro ἀρηγός.

Ῥωννύω & ῥώννυμι. Fut. ῥώσω à ῥώω. Præt. actiu. ἔῤῥωκα. Paſsiuum ἔῤῥωμαι. Pluſquamperfe. ἐῤῥώμην. Imperat. ἔῤῥωσο ἐῤῥώσθω. Infinitiuus ἐῤῥῶσθαι.

Σβεννύω σβέννυμι. Futurum σβέσω & σβήσομαι à σβέω. Aoriſt. ſecundus ἔσβην à σβῆμι. aut eſt Aoriſtus ſecundus paſsiuus à σβέω, ſecundus Aoriſtus actiuus ἔσβον. Paſsiuus ἔσβην.

Σεύω. Aoriſtus primus ἔσσυα per α purum. Aoriſtus paſsiuus ἐσύθην pro ἐσεύθην.

Σπένδω. Futurum σπείσω à σπείδω. quandoque Aeolicè pro ſubiunctiua vocali conſonans, σπείρω σπέῤῥω, γέναῖο γεννᾶῖο.

Συνίημι, intelligo. Aoriſt. pri. συνῆκα, & Atticè ἐσυνῆκα per geminum augmentum, vt ἠνώχλουν, & ſimilia. Aoriſt. ſecund, συνῶ. Imperat. σύνες. Particip. συνείς. Atticè autẽ ξυνίημι, ξυνῆκα, ξυνῶ ξύνες, ξυνείς. vt pleraque alia communiter per συν efferuntur, Atticè per ξυν, σύνοικος, ξύνοικος.

Συῤῥήγνυσθαι compoſitum à συν & ῥήγνυσθαι. Quomodo verò ſe habeat συν in compoſitis, docere poſſunt ſubiecta exempla βαίνω συμβαίνω, γράφω συγγράφω, ζάω συζάω, κάμνω συγκάμνω, λέγω συλλέγω, μανθάνω συμμανθάνω, παίζω συμπαίζω, ῥέω συῤῥέω, σείω συσσείω, στέλλω συστέλλω, φημὶ σύμφημι, χέω συγχέω, ψηφίζω συμψηφίζω. Idem iudicium de mutatione ν in præpoſitione ἐν, βαίνω ἐμβαίνω, γράφω ἐγγράφω, & cætera, niſi quòd ante σ non mutatur ν, σείω ἐνσείω, σημαίνω ἐνσημαίνω.

Τέμνω. Futu. τμήξω à τμήγω. Aoriſt. ſecun. ἔταμον

μον vel ἔτεμον. Participium ταμὼν vel τεμών.

Τίκτω, Futur. τέξω à τέκω. Præterit. med. τέτοκα. Aoriſt. ſecund. ἔτεκον per ε: nam ſecundo Aoriſto verti ε in α, id fermè fit præſente aliqua immutabili, δέρω ἔδαρον, πλέκω ἔπλακον.

Τιτρώσκω, Futurum τρώσω à τρώω. Sæpe Barytona quoque habent reduplicationem, δράω διδράσκω, μνέω, μιμνήσκω.

Τρέχω, Futurum θρέξω per θ. Præterit. δεδράμηκα à δραμέω. Aoriſtus ſecundus ἔδραμον à δρέμω. Futurum ſecundum medium, δραμοῦμαι.

Τρώγω, Aoriſt. ſecun. ἔφαγων à φήγω. Futu. ſecun. med. φάγομαι pro φαγοῦμαι, vt ἔδομαι & πίομαι.

Τυγχάνω. Futur. τεύξομαι à τεύχω. Aoriſtus ſecundus ἔτυχον. Præteritum τετύχηκα à τυχέω. at τέτυκται, tertia præteriti paſsiui pro τέτευκται à τεύχω. vide in ἄφυκτος.

Ὑπισχνοῦμαι, Futurum ὑποσχέσομαι, Præteritum ὑπέσχημαι. Aoriſtus primus ὑπεσχέθην. Aoriſtus ſecūd. med. ὑπεσχόμην ab ὑποσχέομαι. at Futurum ὑποστήσομαι ab ὑφίσταμαι. Aoriſt. ſecundus ὑπέστην.

Φάναι dicere, Præſens φημί: φᾶναι verò per ᾶ, primus Aoriſtus à φαίνω, pro quo & φῆναι, ἀποφῆναι. vt μιᾶναι, μιῆναι.

Φέρω, Futurum οἴσω ab οἴω. Aoriſtus primus ἤνεγκα. Secundus ἤνεγκον ab ἐνέγκω. Præteritum medium Atticum ἠνήνοχα, διενήνοχα ab ἐνέχω. Aoriſtus primus paſsiuus Ἠνέχθην, Participium ἐνεχθείς: ſic ἀναφέρω, ἀνηνέχθην, ἀνενεχθεὶς refocillatus. Cæterum per Syncopen dicta ſunt φέρειν φρεῖν, φέρω φρῶ, vnde φρῆμι, Imperatiui ſecundus Aoriſtus

φρὲς

φρὲς, εἴσφρες, ἔκφρες, θὲς. Aoriſtus primus ἔφρησα. Futurum φρήσω εἰσφρήσω.

Φθάνω, Futurum φθάσω à φθάω. Aoriſtus ſecũdus ἔφθην à φθῆμι. Optatiuus φθαίην.

Φθίνω, Futurum φθίσω à φθίω. complura in νω, dum tempora formant, negligunt ν, φθάνω, φθίνω, πίνω. tanquam φθάω, φθίω, πίω.

Φύω, Futur. φύσω. Aoriſtus ſecun. ἔφυν à φῦμι.

Χαίρω, Futur. χαρήσομαι. Aoriſtus ſecund. paſſiuus ἐχάρην à χαρέω.

Χάσκω, Futurum χανοῦμαι. Præteritum medi. κέχηνα. Aoriſtus ſeundus ἔχανον à χάνω.

Χέω, Futurum χεύσω. Aoriſtus primus ἔσχεα. Imperat. χέον ἔκχεον. Infinit. χέαι ἐκχέαι. Aoriſtus ſecundus ἔχεον. Futurum ſecundum χεῶ ἐκχεῶ.

Χρὴ oportet, à χρῆμι per opocopen χρὴ, ἀπόχρη. Imperfectum ἔχρην & χρῆν. Infinitiuus χρῆναι.

Ὠτέω, Futurum ὤσω. Aoriſtus primus Atticè ἔωσα. Præterit. paſſ. ἔωσμαι, ab ὤθω.

Ὦναρ pro ὦ ἑτὰρ, ἕτης amicus, vnde ἑτὰρ, vt ἑρμῆς ἑρμᾶν, μέγιστος μεγιστὰν, ὦ ἑτάρ. ſed ſynalœphe contrahit in ὦταρ.

Rimantibus verborum themata, præcipuum ſit vt in promptu, & tanquam ob oculos habeant coniugationem τύπτω, ποιέω, τίθημι, ac ſingulorum temporum exactè norint terminationes. Deinde memores quomódo formẽtur tempora, ſenſim aſcendant, donec ſtatuendum ſit præſens. Participium ὀφθησόμενος. à Futuro primo ὀφθήσομαι. Aoriſtus primus ὤφθην. tertia præte. paſſi. ὦπται, prima ὦμμαι. Præterit. actiuum eſſet ὦφα,

Futurum ὄψω. igitur præſens ὄβω, ὄπω, ὄφω, ὄπτω. ὄβομαι, ὄπομαι, ὄφομαι, vel ὄπτομαι, ſed adhibitum lexicon commonſtrabit ὄπτομαι.

ACCENTVS.

ACCENTVS acutus afficit vltimam ſyllabam, penultimam, aut antepenultimam: Circunflexus vltimam aut penultimam: Grauis vltimam tantùm. Dictionibus autem quæ ſic, vel ſic notantur huiuſmodi tribuerunt vocabula,

θεός	ὀξύτονον, acutus in vltima.
λόγος	παροξύτονον, acutus in penultima,
τύπτομεν	προπαροξύτονον, acutus in antepenult.
ποιῶ	περισπώμενον, circunflexus in vltima.
βοᾶτε	προπερισπώμενον, circũflexus in penul.
τιμὴ	βαρύτονον, grauis in vltima.

Grauis in omni ſyllaba intelligitur, quæ nec acuitur, nec circunflectitur: at ſignatur ſolùm in vltima. Nam vltima acuta fit grauis ob conſequẽtiam dictionis, θεὸς ἡμῶν. Excipe τίς, interrogatiuum. τίς ἐποίησε;

Caſuum & Perſonarum accentus fermè manet in eadem ſyllaba, ὁ λόγος, τοῦ λόγου, τῷ λόγῳ. τύπτω, τύπτεις, τύπτει. Quando autem mutetur accentus, aut è loco migret, ſic eſt accipiendum. σῶμα σώματος, ῶ in ώ, quia antepenultima non circunflectitur. σώματα σωμάτων. vltima ſi fuerit longa, non acuitur antepenultima, excipe Attica, μενέλεως, τέξεως, & ſimilia βοάετε, βοᾶτε. άε in ᾶ. ex acuto & graui fit circunflexus, excipe τὴν λητόα, λητώ: & τὼ νόω, νώ, ὰ νόος: & νῶϊ, νώ, ab ἐγώ. Dualia

enim

enim in ω ſemper acuuntur, etiam cõtracta. ἑςαὼς ἑςώς, non ἑςῶς. Ex graui & acuto non fit circunflexus, ἑςὼς ἑςῶτος. Longa ante finalem breuem circunflectitur, ἑςῶτες ἑςώτων. Longa ante finalẽ longam acuitur, ἡρακλῆς ἡρακλέως. Breuis non eſt capax circunflexi, nec item longa poſitione, ſed natura, σῶμα, τεῖχος, βοᾶτε, βοᾷ.

Diphthongi finales αι & οι in accentibus habẽtur breues, μοῦσαι, ἄνθρωποι. Excipe aduerb. οἴκοι domi (nam οἶκοι nomen plurale eſt) & Optat. ποιήσαι feciſſet. at ποιῆσαι Infinitiuus Aoriſt. prim. actiui. ποίησαι autem Imperatiuus Aoriſti primi medij.

In declinationibus pariſyllabicis circunflectuntur Genitiui & Datiui, licet reliqui caſus acuantur. ὁ ποιητὴς, τοῦ ποιητοῦ, τῷ ποιητῇ, τοῖν ποιηταῖν, τῶν ποιητῶν, τοῖς ποιηταῖς. Idem iudicium de genitiuo duali & plurali quintæ declinationis, ἡ χεὶρ, τοῦ χειρὸς, ταῖν χεροῖν, τῶν χειρῶν.

Subſtantiuorum primæ & ſecundæ declinationis genitiuus pluralis circunflectit vltimam. ὁ αἰνείας, τῶν αἰνειῶν, non αἰνείων. ἡ μοῦσα, τῶν μουσῶν, non μούσων. Adiectiua verò ſecundæ declinationis, à maſculinis tertiæ Genitiuum parem habent maſculino. ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων. ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων. Quòd ſi maſculinum ſit quintæ, vltima Genitiui fœminini circunflectitur, ὁ ἡδὺς, μέλας, τύπτων, τῶν ἡδέων, μελάνων, τυπτόντων. ἡ ἡδεῖα, μέλαινα, τύπτουσα, τῶν ἡδειῶν, μελαινῶν, τυπτουσῶν, in quibus etiam non eadem eſt penultima Genitiui in vtroque genere.

Quintæ declinationis Genitiui & Datiui diſ-

ſyllabi,Accentum ſortiuntur in vltima,Nominatiui autem Accuſatiui & Vocotiui in priore,ἡ χεὶρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, τὼ χεῖρε, ταῖν χεροῖν. αἱ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, τοὺς χερσὶ, τὰς χεῖρας, Excipe Participia, θεὶς, θέντος, θέντι: ὤν, ὄντος, ὄντι. &c. etiam τῶν παίδων, τῶν τρώων, τῶν πάντων, τοῖς πᾶσι.

Circunflectuntur ευ & ου finales, ὁ βασιλεὺς, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ: præter aduerbium ἰδοὺ ecce: at ἰδοῦ Imperatiuus. vt τυποῦ.

Vocatiuus in ες à propriis in ης eſt προπαροξύτονος. ὁ Δημοσθένης, ὦ Δημόσθενες, ὁ ἡρακλῆς έος, ὦ ἡράκλεες, Craſi ἡράκλεις.

Irregularia ſunt ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, ὁ δεσπότης, μητιέτης, ὦ δέσποτα μητίετα: etiam ἡ μήτηρ, θυγάτηρ, τῆς μητέρος θυγατέρος, non μήτερος θυγάτερος.

Particulæ α, ευ, δυς, crebrò Accentum retrahunt, παιδευτὸς, ἀπαίδευτος· τακτὸς, εὔτακτος κινητὸς, δυσκίνητος. Sic ἑκὼν, ἀέκων, & Craſi ἄκων: λόγος, ἄλογος. εὔλογος, & cætera.

Verborum & Participiorum Accentus obſeruandi ſunt in coniugatione verborum, τύπτω ποιέω, & τίθημι. Præterita & Aoriſti priore longa ſeruant Accentum in compoſitis, εἶχον, κατεῖχον, εἶκα, ἄφεικα. εἶμαι, ἀφεῖμαι. ἧκα, συνῆκα: præter οἶδα, σύνοιδα, non συνοῖδα.

Monoſyllaba longa, relicta poſt Apocopen, acuuntur, χρῆμι, χρή: poſt Aphæreſin autem circunflectuntur: ἔφην, ἔφης, ἔφη, φῆν, φῆς, φῆ, & ἦν, ἦς, ἦ: at breuia ſunt acuta, ἔβαν, βάν.

Quædam omnino carent accentu, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, οὐ, οὐκ.

Inter

Interdum præter Accentum natiuum, (qui vnus eſt tantùm in vna dictione) aſciſcitur alter, propter dictiones Encliticas, quæ proprium Accentum remittunt ad præcedentem ſyllabam. Sunt autem Enclitica τὶς, τινὸς, Infinita: τȣ, τῷ, pro τινὸς, τινὶ: εἰμὶ & φημὶ toto præſente: μȣ μοὶ μὲ: σȣ σοὶ σέ. Aduerbia Infinitè capta ποθὲν, ποθὲ, ποθὶ, ποτὲ, πῶς, πῶ, πῆ, πȣ, τὲ, γὲ, vt εἴ τις, εἴ τινα, εἰπέ μοι, σῶμά σȣ, ἤκȣσέ μȣ.

Perſona ἐστὶ principium orationis, aut ſubdita poſt ȣ̓κ, καὶ, ἀλλὰ, ὡς, εἰ, τȣ͂το, remittit Accentum in priorem ſyllabam. ἔστι πόλις, καὶ ἔστιν, ἀλλ' ἔστί, ὡς ἔστί, εἰ ἔστί, τȣ͂τ' ἔστί: alioqui in præcedentem dictionem, καλός ἐστιν, ἄνθρωπός ἐστι, σῶμά ἐστιν, ἑρμῆς ἐστι. Et de accentu quidem hactenus. Reliquum eſt, vt de Conſtructione, quatenus eſt opus agamus.

RATIO SYNTAXEOS.

DE Græcorum conſtructione, tantùm præcipienda ſunt ea, in quibus nobiſcum non conſentiunt.

Neutrum plurale verbo gaudet ſingulari, ζῶα τρέχει, pro τρέχȣσι.

Genitiuum multis adhibent, quibus nos Ablatiuum: ſiquidem vterque caſus ponitur abſolutè. Latini me præſente, Græci μȣ͂ παρόντος. Quandoque participium ſolùm ἐλθόντων δὲ, vbi autem veniſſent, intelligendo caſum rei conuenientis. Atticè pro hoc Genitiuo eſt Accuſatiuus, & fermè cũ ὡς & ὥσπερ: ὡς τὸν ἄνδρα τȣ͂το ποιήσοντα,

pro τ͂ ἀνδρὸς ποιήσοντος. Eſt'que iſtud receptiſsimũ in participiis imperſonalium, δέον, δεῆσον, ἐξὸν, ὄνὸν, προσῆκον, παρόν, ἐνδεχόμενον. ἐξὸν αὐτῷ ποιῆσαι, quum ipſi permiſſum eſſet facere. ὡς μηδὲν αὐτῷ διαφέρον, tanquam nihil eius interſit, δόξαν ἐμοὶ γράψαι, vbi mihi ſtatutum eſſet ſcribere, ἄδηλον ὄν, quum ſit incertum, &c.

Genitiuum poſtulant Cõparatiua & Superlatiua, σταχάνης δικαιότερος, βέλτιστος ἁπάντων.

Verba quæ animi affectionem ſignificant, ἐρῶ, ἐπιθυμῶ, & ſimilia.

Verba ſentiendi, curandi, participandi, priuandi, aſſequendi, fruſtrandi, dominandi, diſſidendi, copiæ, & inopiæ, quorum exemplis ſuperſedendum duximus, monuiſſe tantùm contenti. Ad hæc verbalia per α priuatiuum facta, ἀθέατος ἀληθείας. Verbalia in ικὸς, ποριστικὸς τῶν ἐπιτηδείων. & Adiectiua plurima ἄξιος, ἀνάξιος, ἄπειρος. Et alioqui quoduis adiectiuum partitiuè poſitum, οἱ γνήσιοι τ͂ φίλων, , qui inter amicos ingenui ſunt: quale illud Plinianum, Ouorum oblonga. Præterea verbum ſubſtantiuum, εἰμὶ & γίγνομαι, τούτων ἐστὶν ὁ Πλάτων, horum, aut de numero horum eſt Plato: quod verbum quandoque omittitur, οὐδὲ τῶν ἀδικούντων ἐγώ.

Partitionis Genitiuum mutant in caſum partium οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, pro τ͂ ἀνθρώπων: ſic τοὺς φίλους, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ πένητας ἀπέδειξε, pro, τ͂ φίλων: & ita per omnes caſus.

Cre

Crebrò etiam Genitiuus ἐλλειπτικῶς ponitur, deficiente ἕνεκα, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, hoc eſt, ἕνεκα τῆς τύχης, ob felicitatem, aut quod ad felicitatem pertinet: vtrunque enim ſignificat ἕνεκα: & ὦ μακάριε τῆς θέας, beatus qui iſta videris.

In Genitiuo ponitur materia, πεποίηται λίθου. Pars ἔπιον τοῦ οἴνου, λαβόμενος τοῦ ποδός. Pretium, ὠνησάμην δύο ὀβολῶν. Tempus, νυκτὸς καὶ ἡμέρας σπουδάζει. Temporis verò continuatas in accuſatiuo, ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργασάμην, quod & in Datiuo, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας.

Genitiuum regunt, ἅλις, ἕνεκα, χάριν, ἄνευ, δίκην, πλὴν, μεταξὺ, πάρεργον, φεῦ, ὦ, βαβαὶ, ἡράκλεις, οἴμοι, & huiuſmodi exclamationes, etiam εὐθὺ, πόῤῥω, ἄπο pro ἄποθεν, ἔξω, χωρίς. Et aduerbia localia, ποῦ, πόθεν.

Datiuo tribuuntur verba ſequendi, ἀκολουθῶ, ἕπομαι. Certandi ἐρίζω, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι. Quæcunque paſsiuè capiuntur, πεποίηταί μοι, pro ὑπ' ἐμοῦ, ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, vulgo ignotum. Compoſita à σὺν & ὁμοῦ, σύντροφος, ὁμόψηφος. Datiui caſus eſt inſtrumentum, ἀπέκτεινε τῷ ξίφει. Cauſa, φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ. Modus actionis τίνι τρόπῳ γράφεις; & quandoque pretium, Chryſ. ἰδίῳ θανάτῳ τὸ ποίμνιον πριάμενος.

Datiuum habent cum Genitiuo ἀμφισβητῶ, μετέχω, κοινωνῶ, συγγινώσκω, φθονῶ: & imperſonalia, δεῖ, μέτεστι, μέλει, μεταμέλει. In Datiuo Pronominis αὐτὸς ſæpenumero intelligitur præpoſitio σὺν, vt ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, hoc eſt, σὺν αὐταῖς.

Accuſatiuum admittit quoduis verbum nominis ab eo deducti, τοιοῦτους γάμους γαμῶν, ἀδικῶ σε ἀδικίαν: aut nominis relatiuum, ἣ ἀδικία ἣν ἀδικῶ σε.

Vbique locus eſt Accuſatiuo, ſi intelligas κατὰ, σύρος καὶ τοὔνομα, καὶ τὴν πατρίδα: ſic Vergilius, Cæreta Graius.

Et qualia ſunt poëtis noſtris vſitatiora, fractus mẽbra, & ſimilia, iis Græci paſsim vtuntur, τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς, κόσμιος, τὴν ἀναβολὴν, τὸ σχῆμα εὐπρεπής.

Paſsiua regunt Accuſatiuum verbi Actiui, vt ἐπιτρέπεις ἐμοὶ τὴν δίαιταν: ſic paſſiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, & ἐγχειρίζομαι ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν.

Verbalia in έον, verbi ſui poſtulant Accuſatiuum γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολήν. Interdum ſecundus Accuſatiuus in vicem Datiui ſuccedit, ἰατέον τὴν νόσον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας.

Atticè Accuſatiuus pro Genitiuo, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων. Et pro Datiuo οἷα με ποιεῖς, pro ἐμοί.

Quando Infinitiuus & Verbum præcedens ad eandem pertinent perſonam, non eſt opus Accuſatiuo, ἔφη ποιήσειν dixit facturum, nempe ſe, vt Terentius, Pollicitus ſum ſuſcepturum. Infinitiuus non tam Accuſatiuum habet, quàm Nominatiuum, φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, dicit ſe autorem fuiſſe. οὕτως ἀπέχων τῆς ἀλαζονείας, ὥστε πάντα εἰδὼς, μηδὲν εἰδέναι οἴεσθαι, tam alienus ab arrogantia, vt quum omnia norit, tamen ſe nihil ſcire putet.

Iungun

Iunguntur infinitiuo ὡς, ὥστε, πρὶν ἢ, ἐπειδὴ ὅσον.

Relatiuum eodem caſu ponunt cum antecedẽte, χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις: ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὧν ἔπεμψε: hinc ſunt illa, ἀνδρὶ οἵῳ σοι, ἄνδρα οἷον σε.

Participium tanquam pro Infinitiuo, cum verbis perſeuerãndi, ἀγαπῶν με διατέλει: deſiſtendi, οὐ παύσομαι φιλῶν. & cum verbis affectionem animi ſignificantibus, μέμνημαι ἰδὼν, οὐ συνίεσαν μάτην ποιοῦντες. ſic Virgilius, Senſit medios delapſus in hoſtes.

Articulo veſtitum aduerbium fit adiectiuum, ὁ χθὲς heſternus: quòd ſi iungatur Præpoſitioni cum ſuo caſu, intelligitur commodum aliquod Participium, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, nempe ὢν aut οἰκῶν.

Præpoſitionum varia ſignificatio variat regmen.

Genitiuum habent ἐκ vel ἐξ, ſignificans locum, tempus, materiam, cauſam: πρὸς, ab, coram, iurandi, officij: πρὸ ante, locum, tempus: κατὰ contra, ſuper, de, ab: διὰ per: μετὰ cum: παρὰ ab: ἀντὶ pro: ἐπὶ circa, ſuper, etiam tempus ſignificat: περὶ pro: ἀπὸ à, ex: ὑπὸ præ, ſub: ὑπὲρ pro, de, ſuper.

Datiuum, ἐν in: σὺν cum: πρὸς iuxta: παρὰ apud: ἐπὶ propter, in poteſtate, poſt, ſuper, contra: περὶ pro, in, circa: ὑπὸ ſub.

Accuſatiuum, εἰς vel ἐς in, ad: ἀνὰ per: κατὰ per ſecundum, circa: διὰ propter: μετὰ poſt: παρὰ ad, præter, propter: ἐπὶ ad, in: περὶ circa, circum,

cum,prope:ὑπὸ ſub:ὑπὲρ ſupra,vltra.

De ἀμφὶ iudicandum, vt de περὶ, quod vſitatius eſt.

Duæ ἐλλειπτικῶς ponuntur cum Genitiuo: ἐν deficiente Datiuo: εἰς deficiente Accuſatiuo: ἐν ᾅδου, pro ἐν οἴκῳ τοῦ ᾅδου: εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου.

Dicunt prętereà, οἱ περὶ Πλάτωνα, hoc eſt, Plato, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, hoc eſt, Socrates. Verum iſtiuſmodi orationis f[illegible]s, & breuiter quicquid ad Gręcanicas phraſes attinet, doctiſsimè perſecutus eſt Budæus in ſuis Commentariis, quos nuper & emendatè, & elegánter, magno ſtudioſorum bono excudit Badius, optimè ſemper de literis meritus. Eum librum comparare ſibi debet quiſquis ſeriò Græcari volet.

*